

Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân

Contents

Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân	1
1. Chương Mở Đầu	1
2. Chương 1	2
3. Chương 2	6
4. Chương 3	12
5. Chương 4	20
6. Chương 5	24
7. Chương 6	29
8. Chương 7	35
9. Chương 8	41
10. Chương 9	48
11. Chương 10 - End	53

Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân

Giới thiệu

Tiểu nương tử của hãn, có chút kiêu, mang điểm khờ, bảo hãn có thể nào không yêu? Đại trượng phu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hung-kho-qua-ai-my-nhan>

1. Chương Mở Đầu

Nàng bỗng nhiên cảm thấy sợ, trước nay chưa có sợ hãi.

Mỗi khi đêm dài nhân tĩnh tiến đến, cả tòa cung điện sẽ tối đen một mảnh, ngoài cửa sổ lại càng cô tịch, chỉ nghe nhìn thấy gió lạnh thổi mạnh, như khóc như rên, rất giống oan hồn khóc kêu.

Nàng cả người đều nao núng ở trong chăn đơn bạc, mở to hai mắt, vô tận hắc ám ở bốn phía bắt đầu khởi động, dường như tùy thời đều có khả năng đem nàng hoàn toàn cắn nuốt.

Tiểu muội bên người đã ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn thiên chân hồn nhiên nhiễm ửng hồng, trong lúc ngủ mơ đều cười ngọt ngào, chút không có cảm giác được bình thường an tĩnh cùng sợ hãi.

Nàng nghĩ đến hai năm trước trường tử bất ngờ chết, trước khi chết đã gặp qua loại này tư vị!

Cái kia độc thủ im lặng tới gần, giống như dây leo và cây mây sinh ra gai gốc nhọn độc, một tắc một tắc đâm sâu vào cốt nhục tứ chi, lạnh như băng vô tình, lại chậm rãi, chậm rãi thu nhận nanh vuốt, sẽ không cho nàng bất kỳ cơ hội nào, nghe rằng cười xem nàng lẳng lặng hít thở không thông mà tử chết.

Ai cũng sẽ không nhận thấy được biến mất của nàng, to như vậy hậu cung, cung nữ ba ngàn, giết chết một cái nhỏ nhỏ như nàng, liền giống như bóp chết một cái con kiến bé nhỏ không đáng kể, thật dễ dàng.

Không dám đón nhận xuống, chỉ có đóng chặt hai mắt, nhậm nước mắt rơi ướt gối đầu.

Nếu đây là số mệnh của nữ nhi Cảnh gia, như vậy, nàng cũng nhận thức.....

2. Chương 1

Vĩnh An năm thứ bảy, hoàng thành Li Kinh.

Canh bốn, mờ phủ vừa mới gõ qua, trong kinh thành một mảnh yên tĩnh, hai chiếc xe hàng hóa cấp tốc chạy nhanh ra cửa cung, phát ra “Đát Đát đát” thanh thúy tiếng vó ngựa.

Cửa nội cung đứng một gã cao cao, bị ánh trăng cùng ánh đèn cung đình đem hai đạo bóng dáng kéo thật dài, nhìn theo xe ngựa dần dần đi xa.

Móng manh ánh sáng đèn lồng ánh đến trên mặt đáng người cao gầy, chỉ thấy người nọ một thân quan phục cung đình, gần bốn mươi, cũng đã là đầy đầu tóc bạc, một đôi lông mi trắng, khuôn mặt trắng bệch đến không một tia huyết sắc, lại cứ trên môi đồ son cao đỏ tươi, nhìn qua giống như ác quỷ hút máu, thập phần kỳ lạ đến dọa người.

“Tổng quản đại nhân.” Đứng ở một bên nhỏ gầy thái giám tất cung tất kính nói: “Hôm nay buổi sáng quan gia Thích phủ đến muốn bắt người, nếu là đáp ứng buổi tối sẽ đến thu người, không biết Thích gia bên kia có thể hay không trách tội? Nô tài lo sợ có thể hay không vì thế sẽ cùng đại nhân sinh ra hiềm khích.”

“Người biết cái gì? Tiểu Đức Tử.” Người nọ nghe xong thái giám nói, khịt mũi cười, tiếng nói đồng dạng lại mỉa mai, nhưng lại cũng là cái hoạn quan: “Nha đầu kia sớm đã bị ta nhìn trúng làm ‘Phụ phẩm’, họ Thích hẳn tưởng muốn đánh chủ ý nàng, nên hỏi ta có nguyện ý hay không cấp.”

Cái gọi là “Phụ phẩm”, chính là hoạn quan không thể tử trong thâm cung, cùng cung nữ không có phu quân, hai người bởi vậy mà kết thành bạn đời lâm thời, cùng nhau an ủi tịch mịch chốn thâm cung.

Thật vất vả mới chọn được người hợp ý, dựa vào cái gì dễ dàng chấp tay cho người? Hơn nữa, Thích gia kia hiện thời không đi vì Đồng Châu an nguy giải nạn, lại nghĩ đánh chủ ý nha đầu kia.

Đồng Châu chi nguy, lửa sém lông mày, chính yếu uy hiếp đến từ quan ngoại “Ô THÁC”.

Ô THÁC nguyên bản là ở phía bắc sa mạc nhanh chóng thu phục các bộ lạc nhỏ, hiện tại thực lực lại càng hùng hậu, binh hùng tướng mạnh, nghiêm nhiên đã trở thành một cường đại phiên quốc, nó cùng phía tây quan ngoại Ngọc Lăng thành – “Ô Hoàn” được xưng ‘Sa Mạc Song Hùng’, lúc nào cũng làm hoàng đế Trung Nguyên đứng ngồi không yên, lịch đại hoàng triều đều phải đóng binh trọng yếu nơi đó.

Nhiều năm trước, binh mã Ô Thác từng huyết tẩy Đồng Châu, đồ thành phá ấp, người chết lên đến mấy vạn, vô cùng thâm hận, về sau triều đình mặc dù phái Phù gia quân thu phục Đồng Châu trở về, nhưng là chiến tranh vẫn là lưu lại đủ loại bi thương, cả tòa thành vẫn còn đó một bóng ma.

Ô Thác địa hình hiểm trở, phạm vi thập phần xa xôi, tùy thời có thể phát binh, dễ dàng có thể đánh lại đây, nhưng là triều đình Trung Nguyên thảo phạt lại cực kì gian nan, bởi vậy khiến người thập phần đau đầu.

Tại loại này tình huống, hòa thân tựa hồ là phương pháp hữu hiệu duy nhất, nhưng mà người trong thiên hạ đều rõ ràng, nắm quyền Ô Thác chẳng phải vương thất, là gia tộc Lạc thị.

Hòa thân, với ai ? Vương thất? vẫn là Lạc thị?

Gia tộc kia, tục truyền rằng sản nghiệp vô số, không thể đếm được, Mã bang, khoáng sản, kim thạch cùng trang viên... đều là sản nghiệp Lạc thị, không chỉ có như thế, còn khai thác quặng đồng, tiền tài rất nhiều, “Phú khả địch quốc” Vừa nói, cũng không khoe khoang khoe lác.

Nắm quyền Ô Thác nhiều năm – Lạc gia, đến này một thế hệ lại là đạt tới đỉnh cao, âm thầm nắm giữ địa bàn cùng thế lực dần dần khuếch trương, thậm chí phía một ít dân tộc Đông Bắc, dân tộc thiểu số cùng tiểu quốc gia thế lực mỏng manh đều nghe danh Lạc gia, đồng dạng đây cũng là nguyên nhân triều đình Trung Nguyên cùng Ô Thác lịch đại quân vương đều thực lo lắng Lạc gia hội tạo phản.

Gần nhất Thiên Tử vừa nghe quan ngoại Đồng Châu có biến, lập tức đem củ khoai lang phồng tay này quảng cho Thích gia đi xử lý.

“Thích gia còn không biết chính mình tiếp cái gì phiền toái, đương gia Lạc gia hiện nay, cũng không phải là hạng người tầm thường.”

Giống như dự đoán được tương lai không lâu Thích gia sẽ ở Đồng Châu chịu bao nhiêu khổ, lông mi trắng người kia cùng bên môi lộ ra một tia cười trào phúng, “Thích gia thật sự nông cạn, nói nhiều làm ít, chuyên thích vinh lợi, thật sao cho rằng chúng ta không biết nha đầu kia trên người còn có cái thiên đại bí mật, hừ! Hảo sự hôm nay, dựa vào cái gì Thích gia hân muốn chiếm?”

“Là, là.” Tiểu Đức Tử vẻ mặt cười làm lạnh nói: “Đại tổng quản nói đúng cực kỳ, nô tài chính là lo lắng nha đầu kia tính tình quật cường, lại không quá lạnh lợi, sợ hội chống đối tổng quản đại nhân.”

“Nha đầu kia thôi.....” Người nọ cười lạnh hai tiếng, lại nói: “Từ năm kia tỷ tỷ nàng bị họ Thích giết chết về sau, liền bị tâm bệnh, giả câm giả điếc, một mặt nhắm nhin, xem không lạnh lợi, kỳ thực trong lòng hiểu rõ đầu. Bất quá nói trở lại, nha đầu kia ý chí thật đúng là gọi người nhìn với cặp mắt khác xưa, liền ngay cả chúng ta dùng châm ở trên người nàng đâm, nàng cũng có thể nhắm xuống. Ta ở trong cung chọn nhiều như vậy nữ hài tử, vô luận là bộ dáng, làn da vẫn là tính cách, cũng liền có nàng tối hợp tâm ý chúng ta, chờ lại lớn một chút, nhất định đem nàng hảo hảo mà dạy dỗ một phen, thứ chút hoa thêu, lại cùng với Thiên Lang so sánh.”

Một phen ngôn ngữ giáo Tiểu Đức Tử nghe được lưng sinh lạnh, gió đêm nhất thổi, mạnh đánh cái rùng mình, mới phát hiện chính mình đã chảy một thân mồ hôi lạnh.

Người kia lông mi trắng là ý vào thái hậu nương nương cùng thánh thượng tín nhiệm cùng ân sủng, ở trong cung cực có thế lực, Nội Vụ Phủ Đại tổng quản, Trác Đông Lai.

Trác đại tổng quản xưa nay tiêu khiển thích nhất, đó là ở trên lưng người thêu đồ án, cung nhân trong cung tất cả đều biết, sớm không phải cái gì bí mật, hoặc tranh chim và hoa hoặc mãnh thú, hoặc đình đài hoặc thi văn, đều là từ huyết nhục thêu ra.

Trong đó Trác Đông Lai bình sinh tối đắc ý nhất, đó là lưng mang hình xăm của một người trong phủ bị xưng làm “Thiên Lang”, mỹ thiếu niên.

Thân cao thất thước, toàn thân bị thêu kín biệt viện Viễn Sơn, thủy tạ, cỏ cây, điều thú tất cả, quả thực biến thành thân thể không nhìn đến da, làm khán giả lâm vào nhìn thấy ghê người, trong kinh thành nhóm phong nhã chi sĩ vượt mông ngựa, được xưng cái gì “Một thân cảm phiền cũng giống như văn tự”, nịnh bợ Trác đại tổng quản làm niềm vui.

Bị đại tổng quản nhìn trúng là tiểu cung nữ Đồng Y Cung, luôn tô y tóc trái đào, khí chất điềm tĩnh, ngẫu nhiên tươi cười nở rộ mơ hồ sinh ra ấm áp đến hiển lạnh, tại cung điện lạnh như băng, nơi nơi đều âm mưu cùng toan tính, cũng được xem là trân bảo.

Tiểu Đức Tử lặng yên thở dài, nhìn phương hướng xe ngựa chạy, có chút không yên.

Tiểu cung nữ kia vì gia tộc chịu tội tru di cửu tộc mà từ nhỏ phải sống trong cung vì nô, tuổi nhỏ chính trực, không chỉ có đắc tội đại thần triều đình, lại đụng tới thái giám tổng quản Trác Đông Lai, cho dù không chết cũng chỉ sợ thành người điên.

Chỉ sợ không có người biết, rốt cuộc là chết ở dưới đao Thích Sùng, vẫn là sống trong tay Trác đại tổng quản, cái nào mới có thể thì thống khoái hơn?

Ánh trăng ảm đạm xuống, lặng lẽ ẩn sau mây, giống như không đành lòng nhìn đến tương lai.

Năm năm sau, đại mạc

Ba Khâu, là một cái địa phương mờ mịt, lần trên bản đồ tìm không ra, nó là một vùng đất đầy bão cát, hầm trú ẩn, vô số thôn trang cùng với ruộng bậc thang khô cằn xếp thành trấn nhỏ.

Không thấy được nửa điểm màu xanh cỏ cây, mảnh liệt cát vàng tựa như muốn đem nơi này toàn bộ sở hữu sinh mệnh nơi này cắn nuốt, nhưng mà rất nhiều năm qua, nó lại vẫn là cố chấp tồn tại.

Trong đại mạc này, khổng lồ đồ phượng, giao dịch hắc ám, buôn lậu, cướp bóc, trộm cướp hàng hóa, châu báu, nô lệ, gia súc, đều có thể ở trong này tìm được người mua tốt nhất.

Về phần người, người triều đình, người trong võ lâm, thổ phỉ, tặc tử, người bốn phương tám hướng đều có thể xuất hiện nơi này.

Đáng tiếc đến Ba Khâu, dễ dàng; Sống sót, không dễ dàng.

Vừa mới tới nơi này mọi người còn không kịp nhẹ nhõm thở dài, liền gặp phải nan đề: làm như thế nào “Sống sót”?

Sống sót, không chỉ có muốn sống cùng với thiên nhiên cát vàng đại mạc, còn muốn học cách sinh tồn tại Ba Khâu, nơi cá lớn nuốt cá bé, nơi này cái gì đều thiếu, chính là không thiếu người xấu.

Thân là xa xứ, là một trong những người nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ mới đến Ba Khâu, Nhan Ca tự nhiên cũng không ngoại lệ, chẳng sợ nàng cùng tướng công tự vạn dặm ở ngoài đi đến Ba Khâu đã một năm, lại như trước còn tại vì “Sống sót” mà cắn chặt răng.

Sườn tây trấn khẩu một loạt lò gạch động, cuối cùng một nhà viện môn, lư thừa lốt thốt vài cộng hồ dương, nơi cư ngụ nhỏ, chính là nhà nàng.

Hầm trú ẩn không lớn, cạnh cửa sổ có một cái giường, trung ương bài một bàn bốn ghế, cạnh tường có hai thùng gỗ, hơn nữa phòng bếp có nồi niêu bốn cái, thất thất bát bát, vô số cộng lại chính là toàn bộ gia sản của nhà này.

Mặc dù đơn sơ, nhưng tiểu nữ chủ nhân chịu khó làm việc, một tay nhỏ bé luôn đem phòng nhỏ thu thập sạch sẽ, trên cửa sổ còn dán giấy cắt hoa, là bức “Ông bướm diễn nhụy”, giường nhỏ cũng là ấm áp dào dạt, chăn bông ấm áp đường may tinh tế, đủ để ngăn trở thời tiết rét lạnh ban đêm.

Một đạo bố sa liêm mạn màu lam ngăn cách phòng ngoài, lại không ngăn được thoang thoảng mùi được, nhỏ nhỏ phòng ngoài trong lò lửa đang cháy, lò sành đen tuyền đặt trên bếp lò, một nồi cháo đang hầm.

Trong sa mạc nguyên liệu nấu ăn hữu hạn, Ba Khâu lại là cái địa phương không có tiền liền nửa bước khó đi, nhưng Nhan Ca vẫn là nghĩ cách đem một ít thịt dê vụn trộn vào trong cháo, lại cho chút hành chính mình vừa hái, thêm muối ăn, nghe thấy liền làm cho người ta thèm ăn.

Thu thập thỏa đáng, nàng khinh thủ khinh cước vào nhà, xem nam nhân đang ở trên giường ngồi xếp bằng, nhắm mắt điều dưỡng nội lực.

Nam nhân gương mặt rõ ràng cương nghị, ở nàng cẩn thận chiếu cố, khí sắc đã dần dần tốt lắm, không là một mặt tái nhợt đến ngay cả tia huyết sắc đều không có, trên cằm toát ra mồ hôi nhỏ giọt theo vài phần suy sút, ngược lại thoát nhìn có mười phần vị nam nhân.

Nam nhân này, là tướng công của nàng.

Ấn tướng công đã nói, hắn là cùng nàng nửa đường đến Ba Khâu chịu thương, trúng độc ho ra máu, trên người lớn nhỏ vết thương chỉ có vài chỗ hoàn hảo, trong đó vết thương ngang bụng là nghiêm trọng nhất, nội thương này hơn nửa ngoại thương, thực xứng được với là “Họa vô đơn chiếc, phúc bất trùng lai.”

Nhan Ca cảm thấy tướng công thực đáng thương, bởi vì nàng cũng mới bắt quá xui xẻo đụng trúng đầu, bất hạnh mà bị “Chứng mất trí nhớ”.

Nửa năm trước, khi nàng theo trong giấc mộng cổ quái tỉnh lại, hoảng sợ muôn phần khi thấy mình không chỉ bị thương đầu đầu mà có nhiều chuyện đã không còn nhớ.

Nàng không nhớ rõ tên của mình, cũng không nhớ chính mình vì sao sẽ tới Ba Khâu, thậm chí gương mặt trắng gầy thường xuyên xuất hiện trong mộng của nàng là ai, chỉ thấy nàng tỉnh lại xuất hiện trước mặt nàng là một khuôn mặt tràn đầy nam tính, ánh mắt cùng với người Trung Nguyên không giống với, dường như là người dị tộc.

“Người và ta là vợ chồng, ở Trung Nguyên đắc tội quan gia, mới mai danh ẩn tích đến nơi đây, không khéo giữa đường lại gặp gỡ cừu gia đuổi giết.” Nam nhân tự xưng là tướng công của nàng không biết là bởi vì thương thế quá nặng vẫn là có chút ít lời, nói hai ba câu liền coi là nói cho nàng chân tướng mọi chuyện.

“Tướng công.....” Nàng bán tín bán nghi, thấp thỏm lo âu xem nam tử trước mắt, thanh âm thật nhỏ như muỗi nói: “Thiếp thân không nhớ rõ tên của mình.”

“Người kêu.....” Hắn môi mỏng khẽ nhúc nhích, lời ít mà ý nhiều phun ra hai chữ: “Nhan Ca.”

Trong đầu của nàng lập tức hiện ra một câu thơ, “Hoa nhan tiểu xuân hồng, xuất ca mộng hồn yên.”

Nguyên lai tên của nàng là hai chữ này, yên lặng đem tên của mình nhắm mấy lần, sau một lúc lâu, nàng lại hỏi: “Kia tướng công đâu?”

Lúc này nam nhân do dự nhiều một ít, trán trong lúc đó khó nén căng ra, lại hàm hàm hồ hồ nói câu: “Ta họ Yến.”

Nhan Ca nghe xong đang muốn lại hỏi nhiều chút, đã thấy nam nhân mặt mày chợt lóe qua tia tàn khốc, lập tức liền sợ tới mức đem toàn bộ nghi vấn “Ừng ục” nuốt xuống.

Ngay cả mất trí nhớ, nàng cũng nhìn ra được nam nhân này tuyệt đối không phải người bình thường, toàn thân có loại mạc danh kỳ diệu cường đại khí tràng, cương nghị uy nghiêm, cho dù bị thương nặng chỉ có thể giống cái người chết nằm trên giường, nàng cũng không khỏi sẽ bị cái loại này khí thế kinh sợ, không quá dám tiếp cận hắn.

Thậm chí bộ ngực của hắn , đều có một hình con báo đâu!

Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhan Ca khó tránh khỏi sinh nghi, bởi vì tự ngày ấy khởi, nàng hàng đêm đều sẽ lâm vào cảnh mộng kì quái, tường thành cao lớn nguy nga, cổ mộc dày đặc, nơi nơi là bích ba dòng chảy hoãn, hương sen cấm quỳ hồng, nội thị cùng các cung nữ như nước chảy, lui tới, nhất thời lại đến một chỗ phủ đệ cực xa hoa mỹ lệ, đình đài hành lang tạ bạn hoa mộc sum suê, tinh xảo có hứng thú.....

Không kịp nghĩ lại, nhất thời lại biến thành đao quang kiếm ảnh, thanh âm đình tai nhúc óc, bánh xe ù ù, bên trong xe ngựa có một văn nhược mĩ thiếu niên, ngày thường tịnh bạch xinh đẹp tuyệt trần, trên mặt bất cần đời, mặt mày gian lóe ra phong tình vạn chủng, rõ ràng nguy ở sớm tối, lại vẫn không quên chọc nàng.

“Tiểu thư, người đáp ứng làm nương tử của ta, về sau liền muốn bảo ta tướng công, chúng ta từ nay về sau vĩnh viễn không xa rời nhau, được không?”

Trong mộng, mặc dù sơ làm vợ người, khả dù sao tuổi trẻ, da mặt lại mỏng, chỉ có thể cúi cổ trắng, nghe lời nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Tướng công.”

Người nọ liền thực vui vẻ cười, lại nôn ra một mồm máu tươi...

Nhan Ca đột nhiên mở to hai mắt, theo trong mộng bừng tỉnh, cũng nhận thấy được chính mình vẻ mặt đều là nước mắt.

Không dám lộ ra, nàng lén lút khịt khịt mũi, quay đầu xem tướng công đang ngủ trên gối, chỉ thấy hần nhắm chặt hai mắt, chau lại mày, hiển nhiên đang chịu đựng kịch liệt đau đớn, nhớ tới hôm nay hần dùng nội lực bức ra vài ngụm máu đen, Nhan Ca không khỏi tâm sinh thương tiếc.

Nam nhân này thật sự là rất cứng rắn, cho dù ngày đêm bị bệnh tra tấn, thường xuyên đau đến mồ hôi đầy đầu, cũng chưa bao giờ than ra tiếng.

Nàng thở dài, vươn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng mà thay hần lau đi mồ hôi ở thái dương, thân hình cao lớn hơi chấn động, nhưng không có mở mắt ra.

Nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, Nhan Ca lại lặng lẽ hít khẩu khí, nàng cùng tướng công giống nhau, đồng dạng chịu dày vò, tư vị trí nhớ mờ mịt như sương trắng thực không dễ chịu, nàng không nghĩ ra chính mình hàng đêm mơ thấy rốt cuộc là nơi nào, vị thiếu niên kia lại là người nào?

Không ai có thể nói cho Nhan Ca đáp án, ngay cả chính nàng cũng không có nhiều lắm thời gian đi biết rõ ràng, nàng phải có trách nhiệm chiếu cố tốt trạng thái của mình.

Mặt trời chói chang nhuộm vàng đến cuối chân trời, bão cát còn tại chẳng phân biệt được ngày đêm càng không ngừng thổi mạnh, đánh một người lại tiếp một người.

Trong một ngõ hẹp tại trấn, một bóng dáng mảnh khảnh đang gian nan đón gió đi tới, cùng nữ tử Ba Khâu khác không đồng nhất, mạng che mặt màu đỏ tia khéo léo che lấp khuôn mặt nhỏ nhắn, quần áo bố y màu xanh thập phần rộng rãi mộc mạc, lại khó có thể che giấu dáng người linh lung.

Đã đi đến Ba Khâu hơn một năm, tiểu nương tử hiển nhiên đang bị vô số đạo ánh mắt hạ lưu thèm nhở dãi, lặng lẽ đánh chủ ý.

“Ta nói tiểu nương tử, người tuổi còn trẻ ai không hảo hảo, cố tình gả ột ma ốm sắp chết, này không phải góa bụa thôi.”

“Đáng tiếc a, thế nào liền gả cho quý bệnh lao nửa sống nửa chết đâu? Nghe nói đều nằm gần một năm còn chưa có khởi sắc, chẳng phải cũng sắp gặp Diêm Vương?”

“Nói đúng lắm, ta xem hần sống không được bao lâu!”

“Thích, Trương lão tam, người như vậy vui sướng khi người gặp họa có phải hay không ước gì người ta sớm một chút thủ tiết a?”

“Đúng vậy, sớm tái giá cấp lão tử, lão tử bảo đảm làm cho tiểu nương tử hàng đêm khoái hoạt giống như thần tiên.”

“Ha, chỉ bằng người? Cái kia của người còn không lớn bằng lão tử!”

“Cút mẹ người ! Triệu con lừa chỉ bằng người mấy lần, còn thiếu nữ nhân ngữ?”

Lời nói khó nghe, ô ngôn uế ngữ làm người chán ghét, nàng tăng nhanh cước bộ bỏ đi, kéo rõ Nhan Ca buông xuống nghiêm mặt, nhắm phương hướng “Bì gia y quán” đi tới.

3. Chương 2

Ba vị đại phu của “Bì gia y quán” vốn là thân huynh đệ, hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, sắc tướng ngũ đoản.

Ở Ba Khâu, ngay cả con nít ba tuổi đều biết đến, Bì gia tam huynh đệ mặc dù thân là đại phu, lại một cái so với một cái khắc nghiệt, một cái so với một cái tâm địa ác, cũng một cái so với một cái yêu tiền, ngoài y xá quán thường xuyên có bệnh nhân hấp hối nằm chờ chết, cũng không chiếm được nửa điểm thương hại của họ.

Bởi vậy có người làm một bài vè: “Bì gia huynh đệ giống như sài lang, từ bi không có nửa phần hào, ánh mắt sinh trưởng ở trên lông, chỉ nhận thức tiền tài không tiếp thu người.”

Nhưng là Nhan Ca cũng biết, ở toàn bộ Ba Khâu, cũng chỉ có bọn họ có thể cứu mệnh tướng công, bởi vậy vừa thấy đến ba người, Nhan Ca liền cung kính cầm trong tay một phương thuốc đưa qua đi.

“Tiểu nương tử, nam nhân nhà ngươi rất cuộc là bị cái quái bệnh gì?” Bì gia lão đại Bì Hữu Phúc cầm phương thuốc từ đầu nhìn đến đuôi, không nhịn được hùng hùng hổ hổ nói: “Con mẹ nó, thuốc này thế nào cùng chúng ta khai khi trước hoàn toàn hai loại?”

Tiểu nương tử trước mắt này cùng vị kia tượng phu cực kì xinh đẹp khi vừa đến Ba Khâu, hẳn từng chẩn bệnh qua, phát hiện vị thiếu niên xinh đẹp kia thân trúng kịch độc, xâm nhập vào thân thể đã lâu, chỉ có thể chờ chết.

Lúc thấy bọn họ ăn mặc bất phàm, ngôn hành cử chỉ đều bất phàm, Bì Hữu Phúc lập tức liền công phu sư tử ngọa, khai ra hàng loạt vị thuốc quý, dự tính trước rút xương, thanh mộc hương chờ vị thuốc đem độc tố khổng chế được, nếu nửa năm sau không chết, lại nghĩ cách loại trừ độc tố trong người.

Nửa năm trôi qua, ngày ngày uống thuốc chưa ngừng lại, cho dù gia sản lại nhiều, chỉ sợ ai cũng không chịu nổi ép buộc.

Nhưng mà càng làm Bì Hữu Phúc lấy làm kỳ là, vị thiếu niên xinh đẹp kia vẫn còn chưa chết, thậm chí phương thuốc mới này, lúc trước sở khai vị thuốc khác nhau hoàn toàn... này rất cuộc đang giờ trò gì?

Bất quá đâu, ở Ba Khâu, cái gì việc lạ đều có khả năng phát sinh, Bì Hữu Phúc đã sớm thấy nhưng không thể trách, cũng không có hứng thú đi tìm tòi nghiên cứu chân tướng, tóm lại ở trong mắt hắn cái gì đều có thể là giả, chỉ có bạc là thực.

Không rõ ý tưởng Nhan Ca cũng là một mặt mờ mịt, nàng lấy đến phương thuốc này rõ ràng là trước khi xuất môn nam nhân chính miệng giao cho, nàng một chữ một chữ viết xuống, hẳn là sẽ không sai nha, phương thuốc lúc trước khai cái gì, nàng làm sao mà nhớ.

“Chắc chắc chắc, ta coi xem.....” Bì gia lão nhị Bì Hữu Lộc tiếp nhận phương thuốc xem xét xem xét, liên tục lắc đầu, “A! Xem được khai trong này, chắc là trúng cực độc cực kì lợi hại, nam nhân nhà ngươi rất cường thôi, ta xem không khả quan!”

“Hi! Tiểu nương tử, ngươi xác định nam nhân nhà ngươi là cùng một người?” Bì gia lão tam Bì Hữu Thọ trào phúng nói mát: “Chắc không phải vị thiếu niên kia đã chết, hiện tại là lại tái giá đi?” Lời này vừa nói ra, y quán lập tức vang lên một trận cười vang.

Nhan Ca khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, hận không thể xoay người bỏ chạy, khả vừa nghĩ đến tướng công hàng đêm bị đau đớn tra tấn, không đành lòng, chỉ phải cố lấy dũng khí đau khổ năn nỉ nói: “Còn thỉnh cầu đại phu bớt chút thời gian đến nhà xem một chuyến, nhìn thương thế tướng công nhà ta một cái?”

“Tới cửa khám bệnh?” Bì Hữu Lộc cười quái dị một tiếng, “Có thể nha!”

Nhan Ca trong lòng vui vẻ, cảm động đến rơi nước mắt nói: “Thật vậy chăng? Thật cảm ơn ngài.”

Đã thấy Bì Hữu Lộc xem thường vừa lật, đánh gãy lời của nàng, “Ta còn chưa nói xong đâu, nếu muốn mời chúng ta ba cái xuất môn khám bệnh, trước lấy năm trăm lượng bạc đến, bằng không không bàn nữa.”

Năm trăm lượng không phải số tiền nhỏ, huống chi là đối với nàng ở Ba Khâu đã hơn nửa năm, tiểu gia đình ngày càng túng quẫn đến vá áo rách vai.

Khó a, khó hơn lên trời.

Chờ Nhan Ca hai tay trống trơn, sấu mi khổ kiếm về đến nhà, vào trong buồng, trước ngấm nam nhân đang đau khổ nhắm hai mắt trên giường, mới khinh thủ khinh cước mở ra túi tiền, đếm đếm vài lần số bạc không nhiều lắm.

Liền này đó, còn chưa đủ “Phúc lộc thọ” Tam huynh đệ nhét kê rằng!

Nhan Ca yên lặng ngồi ở trên mép giường, vẻ mặt phiền muộn, lòng tràn đầy thù lương, không khỏi bi ai, gấp đến độ nâng mấy thỏi bạc mà rơi nước mắt.

“Khóc cái gì? Ra chuyện gì?” Nam nhân không biết khi nào đã tỉnh lại, chính vô thanh vô tức nhìn chăm chú vào nàng.

Nhan Ca nhanh chóng lau đi nước mắt, trầu nức nở nuốt nói cho hắn chuyện vừa xảy ra ở Bì gia y quán, sau đó giương mắt nhìn hắn hỏi: “Tướng công, làm sao bây giờ?”

Chỉ thấy nam nhân lạnh lùng cười, nhàn nhạt nói: “Chiếu phương thuốc ta nói mà bốc, chuyện khác không cần để ý tới!”

Nhan Ca nghe lời đáp ứng rồi, nam nhân không hiểu làm nàng có loại vô hình áp lực, hắn nói cái gì, nàng liền làm cái gì, tay cùng chân luôn nhanh hơn lý trí phục tùng lời nói của hắn, dường như hắn trời sinh chính là cao cao tại thượng, phát lệnh vương giả, mỗi tiếng nói cử động lúc nào cũng sẽ làm nàng cảm thấy áp lực, cho dù người này giờ phút này vô luận có bao nhiêu thâm hiểm cùng nghèo túng, cũng không ảnh hưởng khí chất của hắn.

Đối với một cái nam nhân cường thế như thế, Nhan Ca chỉ có nghe lời, nói sau trừ bỏ như vậy, giống như cũng không có biện pháp khác.

Nhan Ca lại lần nữa đi “Bì gia y quán” một chuyến, không để ý ba người kia lời nói lạnh nhạt, cố chấp dựa theo nam nhân cấp phương thuốc mua được trở về hầm, lại ở trong nhà lấy đến một ít dược trị ngoại thương, cẩn thận thay hắn thay thuốc, làm nhìn đến cả người mơ hồ đầy huyết nhục, miệng vết thương dữ tợn sâu đến có thể thấy được xương trắng, liền không nhịn được da đầu run lên.

Trong lòng nàng sợ hãi, không biết nên như thế nào cho phải, một bên kiên trì thay nam nhân băng bó, một bên khóc liên hồi không thôi.

Kỳ thực nàng là thật lo lắng, nói như thế nào cũng là phu quân chính mình, vạn nhất có thể nào, chính mình chẳng phải thành quả phụ?

“Đừng khóc, ta còn không chết được, chờ ta đã chết lại khóc.” Không mở miệng nói, mở miệng nói liền làm người ta ghen lời, hắn không thích yếu đuối cùng nhát gan của nàng.

Nam tử quan ngoại đều yêu thích nữ tử kiên cường oai hùng, giống nàng nữ tử Trung Nguyên như vậy, xác nhận từ nhỏ liền là một nữ tử bị dưỡng ở khuê phòng, chưa thấy qua sự đời, chỉ sợ làm tướng công không thích.

Nếu nàng kiên cường một chút, tướng công đối chính mình có phải hay không hội nhiều thích một chút?

Vì thế lại sau này, Nhan Ca liền liều mình đem nước mắt hương trong bụng nuốt, không dám ở trước mặt tướng công lại biểu lộ như vậy cảm xúc, cũng không từng tưởng giả kiên cường của nàng nam nhân thần sắc càng lạnh hơn, dường như âm thầm chỉ trích ý chí sắt đá của nàng.

Ai, thân đầu là một đao, lui đầu cũng là một đao, dù sao tử hũ đều là nàng sai.

Nhan Ca không khỏi ở trong lòng vụng trộm nói thầm, lúc trước chính mình là thế nào gả ột cái nam nhân như vậy?

Thảo dược “Bì gia y quán” trước sau như một thần kỳ quý giá, ngăn ngừa hai tháng mà thôi, ngân lượng trong gói đồ liền hết sạch, vì thế Nhan Ca đến tiệm cầm đồ của Lâu mặt rồng, lén lút bán đi trên đầu một chi ngọc bích sai.

Đáng tiếc không thể giấu diếm ánh mắt của nam nhân, đêm đó, hắn tiếp nhận Nhan Ca bưng tới chén thuốc, vừa nhắc đầu, liền mất sáng như đuốc theo dõi nàng.

“Cây trâm của ngươi đâu?” Hắn hỏi.

“Ta..... Ta đã quên mang.” Nàng cúi đầu, xèo xèo ngô ngô che giấu.

“Đi chuộc đồ về.” Nam nhân tức mày.

“Không cần, thực sự, ta không thích cái kia.” Nàng gấp đến độ thẳng xua tay, sợ nam nhân mở miệng mệnh lệnh nàng đi chuộc, nghĩ Lâu mặt rỗ là cái tiến vào thì dễ ra thì khó, muốn chuộc đồ với giá gốc chỉ sợ nam kham.

Nam nhân không nói gì, trầm mặc nhìn nàng một hồi, liền ý bảo nàng đem ngoại bào chính mình lấy ra, bàn tay to theo trong áo choàng lấy ra một thứ gì đó, đưa cho nàng, “Cầm.”

Nhan Ca tò mò tiếp nhận, dĩ nhiên là khối ngọc như bông tuyết, duẩn hình, lớn nhỏ cỡ như ngón tay út, mặt trên chữ viết ngắn gọn, chỉ thấy vài cái án mây, nhìn qua khéo léo linh lung, óng ánh trong suốt, nắm trong tay trơn lạnh dễ chịu.

Này..... Muốn đeo ở đâu a? Trên đầu, cổ, vẫn là tay?

Xem khuôn mặt nhỏ nhắn không che giấu được khó xử, nam nhân trong lòng không khỏi mỉm cười, tùy ý nói câu: “đeo nên người liền hảo.”

Nàng vui sướng mà ngượng ngùng ửng, buổi tối chính mình làm đến một sợi dây tơ hồng, cuối cùng khối ngọc đeo tại cổ, nói như thế nào đều là đồ tướng công đưa, là cái gì Nhan Ca trong lòng cũng vui mừng.

Ngày thứ hai, ở nam nhân chỉ thị, Nhan Ca lại đưa một khối ngọc bội bên hông của hấn đi cầm, tiếp tục đưa Lâu mặt rỗ đổi bạc.

Lâu mặt rỗ giờ kia một chuỗi tổng cộng mười ba khối tử ngọc điệp, nhìn xem trông mắt đều phải mau rơi xuống, sáng khoái cho bạc, cuối cùng còn hai mắt sáng lên truy vấn nàng, có phải hay không cùng vị nào tài phú có liên quan? Như thế nào lại có vật quý trọng như thế ở trong tay?

Không dự đoán được một vật đeo bên hông thôi lại đáng giá.

Nhan Ca cầm cả trăm lượng bạc mà ghen cứng họng, chạy trốn chết.

Nói ra đi cũng không ai tin, nàng cùng tướng công chính mình rất không quen, nàng không biết tên của hấn, quê quán, lai lịch, nàng không dám hỏi nhiều, hấn cũng không nhiều lời, dường như giấu diếm cái gì.

Bọn họ thật sự là vợ chồng sao?

Không xác định, tựa hồ có một chút phi thường mầu chốt gì đó bị nàng quên không còn một mảnh, nhưng như vậy thái quá, không thể tưởng tượng chuyện phát sinh ở trên người mình, thực sự quá mức mất mặt, nàng nơi nào còn dám cùng người ngoài nói?

Bất quá, cứ việc trong lòng tràn ngập nghi vấn, cứ việc ai đều nói “Lâu trước giường bệnh vô tình nhân”, nhưng lời này ở trên người Nhan Ca chưa bao giờ từng nghiệm chứng.

Ngày một ngày một ngày đi qua, nàng một lòng chờ đợi tướng công có thể mau tốt hơn, chính mình cũng có thể nhanh chút khôi phục trí nhớ, về phần bọn họ rốt cuộc có phải hay không chân chính vợ chồng, tựa hồ ở thời gian trôi qua trở nên không còn trọng yếu.

Nàng chỉ biết là, ở Ba Khâu nơi này, tướng công là thân nhân duy nhất của chính mình, bọn họ sống nương tựa lẫn nhau.

Cầm trong tay cháo nóng, Nhan Ca dè dặt cẩn trọng, nhẹ giọng gọi nam nhân trên giường.

“Tướng công, cháo hầm tốt lắm, mau thừa dịp nóng uống đi.”

Nghe được tiếng nói mềm nhẹ dễ nghe, nam nhân rất nhanh mở mắt ra, ngó nhìn kiều nhan trước mắt nở rộ, “Ăn” một tiếng, xem như ứng.

Nhan Ca cười đến càng ngọt, theo động tác nam nhân đứng dậy, kéo ra chăn, lộ ra nam nhân thân hình cao lớn, rộng mở vạt áo hạ là ngực rộng lớn cùng cơ bụng rắn chắc, mặt trên che kín miệng vết thương, đang lành dần, nhưng vết thương như con rết ở bụng trông thật ghê người.

Nhan Ca cẩn thận giúp nam nhân khoác hảo ngoại bào, lại nhu thuận chuyển qua gối đầu cho hấn tựa vào, mới thở hắt ra ngồi lại mép giường.

Bụng lên bát đang muốn cho hấn, chợt nghe nam nhân trầm giọng hỏi câu: “Người ăn chưa?”

Nàng thoáng hạ mi, nhanh chóng nói: “Ta lập tức đi ăn.”

Nam nhân nhíu nhíu đầu mày, đôi mắt lam trầm mặc nhìn xem đôi tay cùng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khuôn mặt hồng nhuận đầy đặn của nàng giờ gầy gò, càng phát có vẻ non nớt đáng thương.

“Tướng công, người mau ăn một chút đi, đều phải lạnh.” Nhan Ca bị hấn nhìn xem cả khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nhỏ giọng năn nỉ, mở miệng nó, mơ hồ có thể thấy được hàm răng trắng noãn như ngọc.

Nam nhân thân thủ tiếp nhận bát, dùng thìa múc chén cháo, cũng là đưa đến bên môi nàng, hơn nữa mệnh lệnh nói: “Há mồm.”

Nhan Ca kinh ngạc mở to hai mắt, ngập ngừng nói: “Không..... Không cần, tướng công, người ăn trước.”

“Người mấy ngày nay ăn đều là cái gì, ta không biết sao?” Hấn thấp giọng, động tác đông cứng, dường như chưa bao giờ từng làm như vậy qua, lại vẫn như cũ nói một không nói hai hướng cái miệng nhỏ vì kinh ngạc mà khẽ nhếch ụ đầy muống cháo, trong miệng còn không quên cảnh cáo: “Người nghe, nếu lại không hảo hảo ăn cơm, ta liền mỗi ngày như vậy ụ người.”

Cái này Nhan Ca ngay cả bên tai đều đỏ, kỳ thực tướng công cũng không giống hấn bề ngoài thoát nhìn như vậy ụ nghiêm lãnh khốc đâu.

Gần đây thân thể hấn có khởi sắc, ban đôi tay để quen ở eo nhỏ, càng ngày càng nóng rực như ở kêu gào, tiết liệt hỏa.

Cách áo lót mỏng manh, lưng của nàng mật mật thiếp trong ngực trần trụi tinh kiện của hấn, phía sau truyền đến nhiệt độ cùng luồng không khí lạnh ban đêm, tổng hội đem nàng bức tiến trong ôm ấp của hấn.

Bán mộng bán tỉnh, nàng giật mình cảm thấy ngón tay nam nhân thon dài đang trượt dần theo dáng người của nàng, cuối cùng dừng lại ở trên môi mềm mại, yêu thương vuốt ve, sau đó đứng dậy, nhẹ nhàng mà, nhẹ nhàng mà hôn lên cánh môi của nàng.....

Động tác của hấn trần ngập thương tiếc cùng ôn nhu, giống như nàng là trân bảo quý giá nhất của hấn.

Hấn cho rằng nàng không biết, kỳ thực, nàng là biết đến.

Bọn họ là vợ chồng đầu, giữa vợ chồng không phải hấn là như vậy thân cận sao? Hơn nữa tướng công ngày thường thật là đẹp mắt, sau khi cạo lộn xộn râu lộ ra khuôn mặt góc cạnh tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng, mang theo độ cong hoàn mỹ.

Nhan Ca thường xuyên không tự giác nhìn lên hấn, chỉ khi nào cùng hấn mâu quang gặp nhau, trong lòng liền một trận nai con loạn khiêu, tay không biết đặt chỗ nào.

“Tướng công, ta..... Ta chính mình ăn.” Nàng vội vàng nuốt cháo trong miệng, lại nghĩ đến cái gì dường như, ở nam nhân nghĩ hoặc trong ánh mắt, vội vàng xốc rèm chạy đến gian ngoài, một lần nữa xới một bát nóng cháo, mới đỏ mặt đi vào đến, một đôi tay nhỏ bé ân cần đưa hương nam nhân, mắt đẹp lưu chuyển vui sướng cùng thẹn thùng, “Tướng công, người cũng ăn.”

Nam nhân gật đầu tiếp nhận, xem nàng an tĩnh ngồi ở trên mép giường, nâng mút một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ ăn cháo, mặt là hoàn toàn thỏa mãn cùng an tâm, bé bỏng trên người tản ra một loại mùi hương không nói nên lời, nhàn nhạt, có ma lực, một luồng lữ quần quanh vào trái tim.

Chờ mặt đỏ tim đập ăn xong cháo, Nhan Ca khuôn mặt nhỏ nhắn mau chậm hỏa, nàng phù nam nhân nằm hảo, chạy nhanh thu thập khởi bát tiêu, một khắc cũng không chậm trễ lui đi ra ngoài.

Trong phòng bếp thấy rõ hạt gạo trắng, kỳ thực mỗi buổi trưa nàng là uống nước cơm thay ăn cháo, vốn không nghĩ tướng công sẽ biết đến.

Mỗi đồ mộng khinh mân, nhớ tới mới vừa rồi một màn, Nhan Ca nở nụ cười.

Bá đạo lời nói biểu lộ quan tâm, ban đêm lặng lẽ hôn môi âu yếm, nhìn chăm chú chính mình khi ôn nhu, từng chút từng chút đều làm nàng e lệ lại vui sướng.

Như vậy thì tốt rồi, tại địa phương như vậy, chỉ có vợ chồng ân ái, lẫn nhau nâng đỡ, ngày mới có hi vọng.

Chẳng qua, tướng công ngoại thương hảo không sai biệt lắm, khả nội thương còn rất nặng, nhớ tới Bì Hữu Phúc nói, Nhan Ca trong lòng càng phát lo lắng, bởi vậy mỗi ngày trừ bỏ lo liệu gia vụ, chính là đem hàng thêu đi bán kiếm chút ít bạc.

Xuất từ tranh thêu là bị Lâu mặt rõ nhìn đến mặc dù không kinh hỉ như tử ngọc điệp nhưng cũng khiến hân vui vẻ, kêu cửa hàng cách vách thu mua.

Nhan Ca có sức mạnh, càng thêm cần cù, ngày đêm, may vá thành thạo, vùi đầu khổ thêu, hàng ngày vụn vật cũng bắt đầu từng giọt từng giọt theo cánh môi để lộ ra đến.

“Tướng công, ta ở trong sân thấy một loại hoa như một cái loa, không biết kêu hoa gì, hoa cũng sắp nở rồi, chúng ta kêu chúng là tiểu loa đi.”

“Tướng công, phía sau thôn trấn, bên bãi cát vàng có thật nhiều hành đầu, ta hôm nay hái được một rễ to.”

“Tướng công, hôm nay ta lại đi cửa hàng tạp hoá, ta mấy ngày trước cầm bức tranh thêu rất tốt bán, chờ ta đem này đó thêu hoàn, liền cho người một kiện ngoại sam.”

Mỗi khi lúc này, nam nhân sẽ lẳng lặng xem nàng, yên lặng nghe cái miệng nhỏ nhắn lải nhải, hơi hơi nhếch môi, mâu quang lại sâu không lường được.

Cho tới bây giờ không cảm thấy bạc có bao nhiêu trọng yếu, nhưng từ nay về sau Nhan Ca lại mỗi ngày cầu nguyện lão thiên gia, có thể đột nhiên theo trên trời rơi xuống một ít bạc, giống như hạ mưa đá giống nhau “Bùm bùm” Rơi xuống trước mặt, một đồng trắng bóng, sẽ như núi nhỏ giống nhau.

Khả năng như thế mới có thể kiếm được năm trăm lượng bạc đi?

Trong lòng thở dài, Nhan Ca theo dưới đèn ngẩng đầu, nhìn phía nam nhân nhắm mắt điều tức khi càng hiển lạnh lùng thanh cù tuấn nhan, khuôn mặt nhỏ nhắn là tràn ngập lo lắng trùng trùng.

Có lẽ là thành kính cùng ngày đêm cầu nguyện nổi lên tác dụng, không hai ngày, liền thực sự hữu hảo một chút bạc trắng đưa đến trước mặt Nhan Ca.

Vấn đề là, bạc kia đưa tới bởi phần tử ác đồ “Đao Ba Tài”, thật là người khiếp sợ!

Đao Ba Tài là đầu mục Mã bang, cũng là ác bá số một hai tại Ba Khâu, cùng “Đại tứ phương” Vô Đồ tử chẳng phân biệt được sàn sàn như nhau, cơ hồ không người dám chọc, Đao Ba Tài đã làm chuyện xấu nhiều lắm, tối làm người ta nghe thấy sắc biến là ngoan độc của hắn.

Nói có một ngày, hắn suất lĩnh thủ hạ đi tập kích một cái đối thủ một mất một còn, trước khi đi phóng thoại nói muốn đem kia toàn gia chém tận giết tuyệt, tuyệt không lưu lại một người sống.

Giết đến về sau, kia trong nhà chỉ còn một già một trẻ, thủ hạ gặp già rất già, nhỏ lại quá nhỏ, nhất thời cũng có chút chùn tay, thế nào đều sát không nổi nữa, xoay mặt đi xem ý tứ Đao Ba Tài.

Ai biết hắn lại tàn ngược cười, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Các người vừa rồi điếc? Lão Tử nói sát một nhà sẽ sát một nhà, ở trên giang hồ lẫn lộn, nói ra thì phải làm mới phải đạo nghĩa.”

Cuối cùng vẫn là Đao Ba Tài tự mình động thủ, đem kia người một nhà trên dưới, già trẻ lớn bé, toàn bộ giết sạch, tại Ba Khâu ngang ngược như thế cũng chỉ có hắn.

Mở đồ phường Vô Đồ Tử hứng thú lớn nhất là tụ tập dân nhạc, tìm kiếm đủ loại tính kích thích; Đao Ba Tài đâu, gian dân phụ nữ có chồng, tựa hồ là muốn thông qua phương thức chiến đoạt nương tử người khác, đến biểu hiện chính mình bá quyền tuyệt đối tại Ba Khâu.

Bị như vậy ác đồ nhìn chăm chú, liền giống như ở rừng cây mà gặp rắn đuôi chuông, quỷ dị mà khủng bố.

“Lão đại lúc này lại coi trọng tiểu nương tử nhà ai?”

“Còn không phải nhà kia phía tây trấn, hình như là đến nơi này còn chưa có bao lâu thời gian.”

“Nha, nguyên lai là nhà kia a! Nghe Lâu mặt rõ nói nam nhân đương gia tựa hồ bị thương không nhẹ, giống như cho tới bây giờ sẽ không thấy hắn ra khỏi phòng, đều là tiểu nương tử nhà kia đang vội làm này nọ qua ngày đâu.”

“Cho nên nha, ngày đó chính là ở trong cửa hàng Lâu mặt rỗ bị lão đại nhìn thấy, như vậy tiểu nương tử xinh xắn, ai nhìn tâm đều ngứa nha!”

“Làm không tốt lão đại một bên cùng tiểu nương tử kia khoái hoạt, một bên thuận tay đem tướng công quý ồm nhà nàng cấp giết, không cần tốn nhiều công sức lại nhất cử lưỡng tiện, chẳng phải bớt lo? Nếu là ngày nào đó ngoạn ngấy thưởng cho huynh đệ chúng ta, Lão tử liền thỏa mãn.”

“Ha ha..... Lời này cực kỳ, cực kỳ tốt luôn!”

Mã bang nhất chúng đạo tặc nhân đến vô sự ngồi ở quán rượu một bên uống rượu, một bên xem kịch vui trò chuyện con mồi mới lúc này bất hạnh làm cho Đạo Ba Tài nhìn trúng, cái kia vừa đến Ba Khâu mới hai tháng, luôn trần trọc cho Bì gia hiệu thuốc cùng Lâu mặt rỗ khai tạp hoá trong lúc đó, cho dù là bao vây kín không kê hở, lại giấu không được tiểu nương tử mềm mại hơi thở.

Đáng tiếc lâu! Đóa hoa đang nở rộ, mắt thấy sẽ tàn phai ở trong tay Đạo Ba Tài.

Bởi vì ai đều biết đến, tại đây trên trần nhỏ, nữ nhân một khi bị Đạo Ba Tài coi trọng, kết cục cũng chỉ có hai cái, hơi tàn sức kiệt, hoặc chỉ còn đường chết.

Một hồi không thấy rõ tai nạn đang từ từ nổi lên, dần dần buông xuống đến này trong nhà nhỏ, Nhan Ca lại hoàn toàn không biết gì cả.

4. Chương 3

Nếu có thể ngăn ngủ quên gian khổ trong sa mạc, Ba Khâu chạng vạng kỳ thực là rất đẹp, nhất là lúc nhìn không trung theo chạng vạng tiến đến không ngừng biến ảo, toàn bộ phía chân trời liền giống như cảnh trong mơ, đẹp làm người ta nghệt thở.

Nhan Ca theo trên đường mua chú gạo về, đóng hảo cửa, một tay buông xuống khăn che mặt, một tay mang theo giỏ trúc tối trước buông trong xem tướng công.

Nam nhân chính nhắm mắt ngủ say, đao khắc bàn trên mặt, khí sắc hiển nhiên lại so với trước đó vài ngày hảo rất nhiều, Nhan Ca trong lòng càng phát vui mừng, buông rèm, khinh thủ khinh cước châm gian ngoài trên bàn ngọc đèn, mới lui đi ra ngoài.

Lúc này màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, cửa gỗ vốn im ắng đột nhiên mở ra.

Nhan Ca không hề phát hiện, nàng chính vội vàng, vừa lựa gạo ngon, lấy lọ sành đựng cơm nguội, xem lửa sắp tắt, liền đứng dậy đến trong sân lấy chút củi.

Vừa lấy xong củi, ai biết còn chưa đi lên hai bước, liền nghe thấy “Ba” một tiếng, phía sau nhà bị bên ngoài đá văng, Nhan Ca phát hoảng, vừa quay đầu lại, củi trong tay rơi xuống, thoáng lui về sau vài bước mới ổn định lại.

Vốn hàng xóm liền không có lui tới, hướng hồ ở đây, trời tối các nhà liền đóng kín cửa không quan tâm đến ai, vậy ba người này là ai?

“Ôi, lão đại, người xem, đem tiểu nương tử dọa sợ.” một trong ba vị khách không mời, bộ dạng cao lớn trắng kiện Lí Nhị vừa tiến đến liền chặn cửa nhà lại.

“Cũng không phải nha, lão đại ôn nhu chút mới được, tiểu nương tử này da thịt thủy nộn, không chịu nổi dọa đến?” Một tên xấu xí khác Trịnh Lão Tam theo sát phía sau phát ra từng trận cười dâm dăng, “Trước cùng tiểu nương tử gần gũi, thương hương tiếc ngọc, một lát mới dễ làm việc.”

“Đi người mẹ nó! Nữ nhân lão tử coi trọng, khi nào thì không chiếm được?” tên đầu lĩnh tướng mạo xấu xí hùng hồn nói, chỉ thấy hần hơn bốn mươi tuổi, một thân trang phục hoang dã, trên lưng đeo một túi nhỏ, bộ dạng đầu trâu mặt ngựa, chính một mặt sắc meo meo xem xét nàng, Hai chữ “Đáng khinh” không đủ để hoàn toàn hình dung.

Nhan Ca thấy thế, trong lòng thất kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh xuống chất vấn nói: “Các người là người nào? Vì sao xông vào nhà ta?”

Mấy người nghe vậy, nhìn nhau cười ha ha, đầu lĩnh xấu nam nhân không có hảo ý phát ra tiếng cười “Hắc hắc”, lộ ra một ngụm răng nanh lại hoàng lại bao, “lão tử là người phương nào người đều không biết, như thế làm sao sinh sống tại Ba Khâu?”

“Chính là! Lão đại nhà chúng ta tên Đào Ba Tài, danh hào như sấm bên tai, có thể coi trọng người chính là phúc khí của người!”

“Không sai, theo lão đại nhà ta, bảo đảm cuộc sống nhà người không lo,...”

Lí Nhị cùng Trịnh Lão Tam bắt đầu thao thao bất tuyệt kể về sự tích làm chuyện ác của lão đại nhà mình, chỉ nghe mà trong lòng Nhan Ca hoảng hốt, trên mặt huyết sắc mất hết.

Cầm đầu Đào Ba Tài vừa mang theo Mã bang ở bên ngoài giết người cướp của làm nhất kiện buôn bán xong, trở về đã nghĩ tới đóa hướng dương tiểu nương tử trong nhà này, liền tâm ngứa mang theo hai thủ hạ xông vào nhà.

Ba cặp mắt tham lam nhìn chằm chằm tiểu nữ nhân trước mắt, thấy nàng một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, làn da non mịn, dù chưa tô son điểm phấn, lại vẫn là mi họa như xuân sơn, mắt như thu thủy, lại nhìn eo nhỏ nhắn, thướt tha, thôn phụ Ba Khâu làm sao bì kịp nàng?

“Ta không biết các người là ai, các người mau đi ra, bằng không ta gọi người đến!” Nhan Ca bị buộc lại lui về sau.

“Lão Tử đã đến đây, sao có thể dễ dàng như vậy liền đi về?” Đào Ba Tài cười đến đáng khinh lại còn rõ.

Lí Nhị ở bên cạnh đi theo ồn ào nói: “Tiểu nương tử muốn kêu ai, sẽ không là tên tướng công sắp đi gặp Diêm Vương của người đi? Tốt a, người gọi hắn đi ra, lão tử sớm một chút đưa hắn thượng tây thiên.”

“Người..... Người nói vậy!” Nhan Ca trong lòng vừa tức vừa vội, khả cố tình bị nói trúng tâm sự, trong lúc nhất thời cả người không biết như thế nào cho phải.

Nàng một phương diện hy vọng tướng công trong phòng hội nghe được tiếng kêu cứu của mình, nhưng về phương diện khác nghĩ đến tướng công thương thế còn chưa khỏi hẳn, bản thân hắn còn khó bảo toàn, sao cứu được nàng?

“Ha ha ha..... Sợ hãi?” Đào Ba Tài thấy nàng vẻ mặt sợ hãi, càng đắc ý, thân thủ cỡi bỏ dao nhỏ trên lưng, lộ ra một bao bạc trắng, bừa bãi nói: “Lão tử có nhiều nhất là bạc, người nếu theo ta, tất cả này đều cho người.”

“Người mơ tưởng!” Nhan Ca cặp mắt hắc bạch phân minh tràn đầy hoảng hốt, nàng không dám quá lớn tiếng, đề thấp thanh âm quát: “Người đừng qua đây!”

“Lão tử không đi qua, như thế nào cùng tiểu nương tử thân cận?” Đào Ba Tài dâm ô nói: “Tiểu nương tử cũng là gả cho người, biết nhân sự, chỉ cần đem lão tử hầu hạ thư phục, nghĩ muốn cái gì đều được a.”

“Người căm mồm!” Nhan Ca âm thầm cắn chặt răng, toàn thân không thể tự chế run run, thật sâu hút hai khẩu khí, mảnh khảnh ngón tay nắm chặt, “Người dám lại đây, ta liền..... Liền cắn lưỡi chết cho người xem!”

“Ha ha! Tự tử?” Đào Ba Tài như là nghe được một cái chuyện đáng chê cười, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng cười to, Lý Nhị cùng Trịnh Lão Tam cũng đi theo một trận cười to.

Nhan Ca gặp ba người kia hướng chính mình càng ép càng gần, không tự chủ được lui về phía sau, toàn thân lông tơ đều dựng đứng.

Đào Ba Tài tiếng cười nhất chỉ, hung tợn nói: “Lão Tử muốn nhìn thế nào cái biện pháp!” Hắn vừa nói vừa mạnh hướng Nhan Ca đánh tới, không ngờ đến thân thể nhỏ bé kia linh hoạt, tránh thoát được hắn.

Nhan Ca một cái lão đảo, thân thể nhỏ bé mất đi thăng bằng sắp té ngã, lại rơi vào trong một thân mình cường tráng, cái eo nhỏ bị một vòng tay ôm lấy.

Nam nhân đương gia trong phòng, liền như vậy xuất trưởng.

Về mặt của hắn thập phần trấn định, cũng không có nửa câu vô nghĩa, thậm chí hoàn toàn không sợ hãi vì sao trong nhà mình xuất hiện ba tên hung thần ác sát, chính là thân thủ đem Nhan Ca đang sợ hãi ôm qua, dò xét một chút nàng hay không bị thương, sau đó mới ngẩng đầu hướng Đào Ba Tài liếc mắt một cái.

Ánh mắt mặc dù mát rượi, lại đủ để đem người đóng băng.

Đám người Đào Ba Tài tựa hồ không dự đoán được có cái nam nhân sẽ đột nhiên theo trong phòng đi ra, lúc này dừng lại bước chân, hít mắt một bên đánh giá, một bên thương lượng nổi lên đối sách.

“Tướng công..... Tướng công người thế nào đi ra? Mau trở về trong phòng đi!”

Nhan Ca không kịp thở, mạnh theo nam nhân trong lòng tránh ra, xoay người phản che phía trước hắn, mở ra song cửa sổ dừng cầm giống như gà mái che chở gà con, một bộ rõ ràng nghĩ, cho dù không cần tính mạng cũng không cho ác đồ gây bất lợi đối với trượng phu.

Nam nhân nhíu mày, trong mắt có vài phần kinh ngạc, còn có vài phần nghi ngại, hắn có thể tưởng tượng cảm giác được, che chở ở phía trước hắn thân thể bé bỏng run lên.

Ngay cả là như thế này, còn đang suy nghĩ bảo hộ hắn?

“Người không sợ sao?” Hắn ở nàng bên tai hỏi nhỏ.

Nhan Ca không được run run, trên lưng tất cả đều là mồ hôi lạnh, một đôi thủy mâu trừng to, chính nhìn chằm chằm kẻ xấu cách đó không xa, vừa nghe đến thanh âm nam nhân, lập tức quay đầu liếc mắt nhìn hắn, cực thành thật nhỏ giọng nói: “Ta sợ, ta rất sợ.”

“Sợ a.....” Nam nhân lặp lại một câu, tuy rằng tâm tính hướng đến cẩn thận trầm ổn, không cười không nói, nhất thời cũng cảm thấy buồn cười, “Vậy người còn chần chừ trước làm cái gì?”

“Cho dù sợ, ta cũng sẽ không làm cho người xấu này làm bị thương người!” trong mắt là kinh hoàng vô số, nhưng mục đích thực rõ ràng chính xác không hề chần chờ.

“Nga?” Nàng lại là vì sao?

“Nếu..... Nếu người bị bọn họ hại chết, ta còn là hội..... Sẽ bị..... Như vậy.....” Nàng hoàn toàn không nói được, người giận dữ mà kiều nhan ửng đỏ, xấu hổ đem khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển qua đi, tạm dừng một chút mới tiếp tục nói: “Ta nếu là bị như vậy, còn thế nào sống.....”

Phụ thân danh tiết, sĩ trọng liêm sỉ, từ xưa nữ tử danh tiết liền so với tính mạng còn muốn trọng yếu, nếu là bị ác nhân làm bẩn, kia nàng chỉ có đường chết.

Nam nhân mâu quang lược liễm, tựa hồ có chút thất vọng.

Kỳ thực tiểu nữ nhân còn chưa nói xong, lại gợn gàng ngồi ở trên đất nhặt khúc gỗ, khoa tay múa chân một chút, cảm thấy không vừa tay liền ném, lại lần nữa tìm một khúc cây khác, đứng dậy trở thành vũ khí giơ lên cao ở giữa không trung, tiếp tục suy một ra ba nói: “Nói sau, tướng công nếu có chút cái không hay xảy ra, ta tự nhiên cũng là không sống nổi, còn không bằng trước cùng người xấu đồng quy vu tận, ít nhất người..... Người có thể sống nhà.”

Không sai, phụ làm thê cương, quân vi thân cương, cứ việc trong lòng nàng còn có rất nhiều nghi vấn, nhưng là nàng là thật tâm chân ý muốn cùng tướng công bạch đầu giai lão, tương kính như tân, hắn nếu đã mất, Ba Khâu nơi này như thế hiểm ác, nghĩ đến nàng vẫn là chỉ có “Tự sát bỏ mình” cùng hắn chôn theo.

Dù sao thế nào đều là chết, còn không bằng rõ ràng chút!

Tâm ý mặc dù đã quyết, khả còn chưa có nói xong, tiểu thê tử của hắn đã bắt đầu không tự giác hấp mũi, phát ra nho nhỏ thanh âm nức nở, làm như nghĩ đến thảm trạng trước khi chết của phụ quân.

Nghe được cuối cùng câu nói kia, con người đen của nam nhân trong khoảnh khắc sáng ngời, lại trở nên ưu ám thâm trầm, môi hơi hơi gợi lên, ánh mắt nặng nề nhìn bờ vai đơn bạc của thiên hạ phía trước, vẫn như cũ người sợ hãi mà run run, lại nghĩ như thế nào bảo hộ hắn.

Bỗng nhiên trong lúc đó, tựa hồ có cái gì này nọ ở trong lòng bắt đầu khởi động, hần ngẩng đầu, ánh mắt lại như chim ưng sắc quát về phía một đám kẻ xấu đáng khinh.

Như vậy thời gian dài, tiểu nương tử của hần tử mĩ chiếu cố hần, không rời không bỏ, hần nhân dưỡng thương mà luôn luôn đóng cửa không ra, nguyên lai bên ngoài còn có nhiều như vậy ánh mắt dâm mị thêm nhỏ dãi tiểu thê tử như hoa như ngọc của hần.

Nam nhân bất động thanh sắc tức hạ mây, đáy mắt nhanh chóng nổi lên gió lốc.

Hần vốn định mai danh ẩn tích một đoạn thời gian, tại tiểu địa phương này dưỡng hảo thương sau lại có kế hoạch chu toàn, nhưng là lúc hần bị tiếng vang ngoài phòng bình tĩnh, khi trong tai nghe thấy đạo tặc Mã bang ô ngôn uế ngữ, tiểu nương tử của hần rõ ràng sợ hãi lại tận lực đè thấp thanh âm, liền rút cuộc ngồi không yên.

Hần biết, nàng là ở bảo hộ hần.

Mặc dù bị nội thương rất nặng, vẫn dư dã đối phó đàn tiểu lâu la này, những người đó nếu là vẫn muốn chết, hần cần gì phải lòng từ bi?

“Tướng công, người mau vào đi nha!” Tiểu nữ nhân thiện lương còn đang càng không ngừng thúc giục hần.

“Người vào trong nhà đi, đem cửa đóng lại, không cần đi ra.” Hần dặt tay nàng, lấy đi khúc gỗ trong tay nàng, đối nàng hơi hơi cười cười, “chuyện nam nhân, nữ nhân không cần nhúng tay.”

Nhan Ca thở hốc vì kinh ngạc, ngây ra như phỗng xem hần đem “Vũ khí” bị rơi trên đất, “Ba” phát ra tiếng vang, mắt hoàn toàn choáng váng.

“Nghe lời, đừng cho ta phân tâm.” con người đen của hần tựa hồ muốn vọng tiến trong lòng nàng bình thường.

Nhan Ca thẳng lẳng lẳng xem hần, tiếp theo giây lát, hai chân lại làm như cũ phục tùng trước lí trí, chạy nhanh vào trong nhà, “Phanh” một tiếng đóng chặt cửa.

Phía sau lưng gắt gao để ở ván cửa, Nhan Ca trong lòng nổi lên một trận chua xót, nếu nhớ không lầm, tướng công vẫn là lần đầu đối chính mình cười đầu!

Như vậy người cương nghị nghiêm túc một khi cười lộ lên, bộ dáng nhu hòa lên, thật sự là đẹp mắt, nhưng là..... Nhưng là hần lập tức sẽ gặp đến nguy hiểm.....

Nhan Ca chỉnh trái tim lập tức lại lâm vào dày vò, phòng trong tối đen càng tăng nỗi sợ hãi của nàng, nàng gắt gao nhắm mắt lại, nhậm nước mắt che kín đôi má.

Ngoài phòng, ánh trăng giống đem lưới liềm bắt tại vô tận bầu trời, nho nhỏ sần, mặc dù đã là nguy hiểm gần kề, nhưng ai đều không có hành động thiếu suy nghĩ.

“Lão đại, xử lý hần!” Lí Nhị giựt giây nói.

“Lão đại, chúng ta động thủ đi.” Trịnh Lão Tam khẳng định nói.

Mã bang toàn là tên liều mạng, giết người chưa bao giờ cho là hồi sự, Đạo Ba Tài lại mắt diếc tai ngơ, tâm mắt gian nịnh theo bị ném xuống củi lửa chuyển dời đến trên thân nam nhân, phút chốc phát ra hung ác âm hiểm cười.

Hần nhưng thật ra một chút cũng không dự đoán được, trạng phu kia của tiểu nương tử đúng là bực này khí độ, tuy rằng chính là một thân đơn giản huyền y, cả người cũng là anh khí bức người, khí vũ hiên ngang, tướng mạo cũng ngày thường đường đường chính chính, mày kiếm lệ mâu, mũi cao thẳng, tóc dài chưa bới, còn dẫn theo vài phần hương vị sơ cuồng.

Thấy thế nào cũng không giống quỷ bệnh lao sắp xuống mồ!

Ngược lại với ánh mắt sắc bén bên này đảo qua, Đạo Ba Tài sẽ không tự giác rút cổ, lạnh vèo vèo, dường như quanh thân nam nhân kia đều mang theo khí thể nghìn trượng vương khí.

Bất quá nói trở lại, có thể ở trong đám ác nhân Ba Khâu trở thành nhân tài kiệt xuất Đào Ba Tài cũng không phải tiểu lâu la dễ dàng bị dọa, muốn hấn buông tha con vịt đã tới miệng lại bay, nghĩ như thế nào đều cảm thấy không cam lòng, huống chi, trước mắt nam nhân không phải còn mỗi ngày uống thuốc dưỡng bệnh sao?

Lại nhìn hô hấp của hấn không xong, hiển nhiên nội lực bị hao tổn, nói không chừng là cái thêu hoa trên gối, huống chi, ba đánh một, thấy thế nào đều phần thắng mười phần.

Kết quả là, khai chiến.

“Bang bang.....”

“Loảng xoảng loãng xoảng.....”

“A.....”

Nhỏ nhỏ trong viện tiếng đánh nhau, tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, đêm ám phong tạt, tựa hồ lại nổi lên sa sương, bốn người càng đấu càng kịch liệt, bóng người vẩy quanh phủ vào nhau.

Nhan Ca nhanh chóng lau đi nước mắt, xoay người ghé vào cánh cửa, theo trong khe cửa hướng ra ngoài xem, nhưng là bóng đêm rất tối, mặc cho nàng như thế nào dụi mắt, nhìn xem cũng không quá rõ ràng, nhưng nghe này tiếng vang, trái tim nhất thời bang bang đập mạnh.

Nàng giống như đã ngửi được hương vị máu tươi, chính “Tích tấp” Rơi xuống, nàng dường như có thể nhìn đến bên ngoài giọt giọt chất lỏng văng khắp nơi, máu loãng tựa như hồng mai trên giấy vẽ loang lổ trong óc của nàng.

Tiếp theo, “Răng rắc” Một tiếng, thanh thúy tiếng xương gãy vụn truyền lại, lại sau đó “Đông” một tiếng, có vật nặng ngã xuống đất, tựa hồ có người bị đánh ngã.

Sẽ là tướng công sao? Nhan Ca cả trái tim đều trầm xuống.

Tướng công thương thế vốn sẽ không hoàn toàn hảo, lại là ba tên kia đánh một cái, chỉ sợ..... Chỉ sợ dữ nhiều lành ít, Nhan Ca nghĩ đến điều này, chỉ cảm thấy cả người chút khí lực cũng không có, không dám nhìn tiếp, lại càng không dám nghe thêm, hai mắt nhắm lệ mơ hồ xoay người, thân mình bé bỏng nghiêng ngả lao đảo hướng cái bàn chạy đi, hai chân cơ hồ đều là nhuyễn.

Tay nhỏ bé không ngừng phát run nắm lấy mép bàn, lưng tung ở trên mặt bàn sờ soạng.

Không thể lại ngồi chờ chết, kia chỉ có đường chết một cái, nàng nhất định phải đi giúp tướng công, cho dù dùng mệnh này, nàng cũng không thể lại làm cho tướng công bị thương, như vậy..... Như vậy hấn khẳng định sẽ chết !

Ngón tay trắng nõn cầm lấy con dao, Nhan Ca cắn răng một cái, mở ra cửa nhà liền hướng bên ngoài chạy đi, ngoài phòng tình hình lại cùng Nhan Ca sở liệu một trời một vực.

Ba người liên thủ đối phó nam nhân, nguyên tưởng rằng hội không cần tốn nhiều sức, ai biết được, Đào Ba Tài cũng là từng trải việc đời, vừa ra mấy chiêu, liền thâm kêu không ổn.

Nam nhân này võ công không thấp, hơn nữa chiêu thức quái dị, vùn vụt như nhận múa, tựa như du long, có vài phần giống Tây Vực, lại cùng “La Tang Vương” tại Tây Vực – người cầm đầu nhóm lạt ma khác xa một trời một vực, thật sự là không thể nhìn ra người rốt cuộc ở phương nào.

Ba người một mặt đau khổ chống đỡ, một mặt thầm khen may mắn, đối phương hiển nhiên từng trúng cực độc, nếu không phải bởi vì cái dạng này, bọn họ ba người căn bản là tiếp không được mấy chiêu.

Quả nhiên, ngực Lí Nhị lại trúng một chiêu nam nhân, “A” kêu lên một tiếng, phun ra một mồm máu ngã xuống đất không dậy nổi, cũng không biết sống hay chết, Trịnh Lão Tam thấy thế mặt lộ vẻ e ngại, liền tiếp bại lui, mà Đào Ba Tài đã gây vài cái xương sườn.

Hấn đang ở thẹn quá hóa giận, hiện thời vừa thấy Nhan Ca theo trong phòng chạy đến, liền lập tức hướng nàng nhào tới.

“Tiểu tiện nhân, tới đúng lúc! Ngươi vừa không sợ chết, lão tử trước hết đưa ngươi đi gặp Diêm Vương!”

Nhan Ca không kịp trốn tránh, hoặc là nói nàng căn bản là không nghĩ né tránh, liền bị Dao Ba Tài một bàn tay hung hăng nắm chặt cổ.

“Ngô.....” Một trận đau nhức đánh úp lại, máu nhất thời nẩy lên đỉnh đầu, nàng há mồm dồn dập hô hấp, mãnh liệt đau đớn quả thực làm nàng ý thức hoảng hốt.

“Đáng chết! Buông ra nàng!” Nam nhân vụn vụn không dự đoán được tiểu nữ nhân sẽ ở giờ phút này chạy đến, tuấn dung xẹt qua hiem thấy hoảng hốt, tâm quýnh lên, động tác trên tay lại là mau không thể tưởng tượng, tay trái một chưởng đem Trịnh Lão Tam văng ra xa mất trượng, tay phải nội lực cuộn cuộn, phản thủ chém ra một đạo chưởng phong hướng sau lưng Dao Ba Tài chụp đến, chỉ nghe Dao Ba Tài “Nha” một tiếng kêu, hai tay buông lỏng, buông ra Nhan Ca.

Làm nhìn đến gương mặt Dao Ba Tài vụn vụn, ngực rõ ràng cảm một con dao, nam nhân trong lòng hơi kinh ngạc.

Tiểu nữ nhân tay trái gà không chặt, không sợ chết lao tới, đúng là tưởng cứu hân!

Dũng khí của nàng là từ đâu ra? Thậm chí nàng vừa rồi chút nữa đã bị bóp cổ chết.

Trên đời..... Làm sao có thể còn có như thế gốc nữ nhân?

Nho nhỏ sân lâm vào triệt để tĩnh mịch, mùi máu tươi buồn nôn lan tỏa, không ngừng tản ra, còn có gương mặt dữ tợn của Dao Ba Tài trước khi ngã xuống đất trừng mắt chính mình.....

Đối với trong mắt Nhan Ca, tựa như ác mộng.

“Khụ..... Khụ.....” Nàng không được ho khan, rốt cuộc chống đỡ không được, hai đầu gối mềm nhũn, cả người không khí lực ngồi phịch xuống.

Nam nhân đã nhanh chóng đi tới, dang ra cánh tay đem nàng ôm chặt lấy.

“Đừng sợ, không có việc gì.” Hân ở nàng bên tai lẩm bẩm, bàn tay to vuốt ve thân thể mềm mại trong lòng không ngừng run lên, đáng thương bé, hiển nhiên bị sợ hãi.

Nhan Ca từng ngum từng ngum thở phì phò, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, nàng chậm rãi ngẩng đầu, mờ mịt mắt to nhìn nam nhân gần trong gang tấc, có chút ngơ ngác, thân mình lại run càng thêm lợi hại.

“Hiện tại không có việc gì.” Nam nhân không được trấn an, bàn tay to đem một đôi tay mềm chặt chẽ ôm lấy nàng.

Đôi tay nhỏ bé này của nàng, trắng nõn thon dài, mềm mại không xương, đầu ngón tay bởi vì cần lao làm việc mà hơi thô ráp.

Đôi tay này khéo léo, hội nấu ra ăn ngon đồ ăn, hội thêu ra trông rất sống động tranh thêu, hân nghĩ nàng hẳn là còn có thể viết văn tự rất tốt, cũng họa một bức hảo họa, nhưng là hiện tại lại để phòng vệ, nắm thật chặt, mặc hân thế nào cũng không chịu buông ra.

“Ngoan, xem ta, hiện tại không có việc gì, yên tâm, hết thấy có ta ở đây.....” Nam nhân thanh âm trầm thấp, thuần hậu hơn nữa vô cùng ôn hòa, dường như có thể cho nhân một loại lực lượng vô hình.

Đêm vẫn như cũ thực tối, chung quanh cảnh vật đều mơ hồ không chịu nổi, Nhan Ca lại có thể rõ ràng nhìn đến thâm thúy đồng tử của nam nhân, mang theo hào quang lo lắng, xem xem, mâu quang của nàng có chút tan rã, thoáng chốc, óng ánh trong suốt nước mắt đột nhiên liền đổ rào rào chảy xuống.

“Muốn khóc liền khóc ra, đừng ghen, ân?” Nam nhân thanh âm càng thêm ôn nhu.

“Ô.....” Cố gắng đã lâu, Nhan Ca cuối cùng tìm được thanh âm thuộc loại chính mình, cũng là ngay cả khóc đều có vẻ tâm lực lao lực quá sức, chỉ có thể nức nở như con mèo nhỏ.

Bàn tay to thương tiếc nâng lên gò má mềm mại của nàng, chậm rãi gần sát, nam nhân hôn lên một chút đôi mắt nước mắt không ngừng, cuối cùng hôn đến môi đỏ mọng của nàng đang nức nở, nhẹ nhàng mà, nhẹ nhàng mà hôn lên.....

Ngọn đèn trên bàn lại bị thấp lên, tiểu nữ nhân nhân tự tay giết người mà sợ hãi, ở trên giường mệt mỏi đến cực điểm mê man đi qua, nhưng cũng không an ổn, phấn bạch thanh tú mũi vẫn là hồng hồng, thỉnh thoảng phát ra tiếng khóc nhỏ.

Nam nhân luôn luôn canh giữ ở một bên, chợt nghe đến ngoài cửa sổ mơ hồ truyền đến vài tiếng mỏng manh rên rỉ, lập tức mi phong thúc khóa.

Hắn đứng dậy, thông thả bước đi ra khỏi phòng, dọc theo bậc thang đi bước một đi tới trong sân, liếc mắt nằm trên mặt đất nửa chết nửa sống ba người, lãnh mâu đột nhiên vừa chuyển.

“Diễn xem xong.....” Hắn ánh mắt rùng mình, hàn quang lợi hại bắn về phía đầu tường, “Còn chưa cút xuống đây!”

Tiếp theo, một đạo bóng dáng lén lút theo đầu tường nhô ra, bạn “A a a” Một chồng thanh đau kêu, lăn xuống dưới, nguyên lai là cái thư sinh nghèo túng xấu xí, cao cao gầy gầy.

Hơn phân nửa buổi tối, luôn luôn ghé vào đầu tường xem não nhiệt, cuối cùng là bỗng chốc kéo gần lại khoảng cách.

Vị này đại hiệp, đại danh Phùng Tất Thư, người Giang Nam, người này ở trên giang hồ có chút danh tiếng, võ công không kém, lại có cái ham mê khiến người trong giang hồ chê cười là mê đánh bạc, nhưng tài vận cực kém.

Phùng đại hiệp phải nói là vận kém đến nhất tuyệt, chỉ cần là vào song bạc, vô luận cùng người đánh cuộc gì, uống rượu, súc sắc, kì nghệ, bài cửu, võ công, thi từ, thi họa..... Liền không có một lần không thua, nhưng cuộc đời hắn liền thích cùng người đánh đố, bởi vậy mọi người gọi hắn một biệt hiệu “Phùng đồ tất bại”.

Phùng đại hiệp cũng không thấy nhục nhã, vẫn ôm lấy cuộc sống nghèo túng qua ngày.

Nửa năm trước Phùng Tất Thư thiếu nợ bỏ trốn đến Ba Khâu này tránh nạn, thật vất vả qua đoạn ngày yên tĩnh, không ngờ hôm nay trời vừa tối, cách vách bắt đầu có tiếng kêu chém giết, làm âm ỉ đến hăng say, bỗng chốc đem Phùng đại hiệp còn tồn chút khí khái giang hồ sôi nổi lên, vì thế mạo hiểm sinh mệnh ghé vào đầu tường nhìn hơn phân nửa đêm, một bên xem một bên cảm thán.

Đạo Ba Tài ác danh sớm có nghe thấy, tâm ngoan thủ lạt đến làm người ta giận sôi, thuộc loại nhân vật Phùng đại hiệp ở Ba Khâu ngẫu nhiên gặp được phải chạy nhanh trốn tránh, ai biết hôm nay buổi tối, nhưng lại hội đã đánh mất tính mạng.

Ai! Nói đi nói lại, đều là nữ nhân chọc họa nha!

Tiểu nương tử nhà cách vách, ngày thường nghiên nghiên khéo khéo, xem giống như nụ hoa nhỏ, hắn bình thường không có việc gì thường ghé vào đầu tường nhìn trộm mấy lần, ai làm cho chính mình đã già như vậy còn chưa có cưới thê tử đâu.

Không giống Đạo Ba Tài kia, cho rằng tướng công người ta là kẻ dễ bắt nạt, ngông nghênh tìm tới cửa, cái này chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu đi.

Phùng Tất Thư đại hiệp đang ở tự mình may mắn, thành linh đã bị nam nhân của tiểu nương tử lạnh quá, lúc này sợ tới mức rớt xuống đầu tường.

Lần này đúng là sẽ chết không tử tế, thế nào lại rớt xuống sân nhà người ta, thậm chí hắn còn không kịp có động tác gì, đã bị một đạo bóng dáng sắc bén cắt đứt đường đi.

“Ôi.....” Phùng đại hiệp ôm hông ngã đau, nhất lẩn lộn theo trên đất đứng lên, quỳ hướng đối phương liên tục thở dài, chỉ kém không có đương trường khóc ra, “Vị này đại hiệp, Phùng Tất Thư ta thề với trời, nhất định sẽ không đem chuyện đêm nay chứng kiến hết thấy lan truyền đi ra ngoài, nếu có làm trái lời thề, chắc chắn sẽ chịu ngũ lôi oanh tạc, sau khi chết nhất định đánh vào mười tám tầng địa ngục.”

Nam nhân lại không để ý tới hắn, ngược lại xoay người đi hướng ba người đang nằm trên mặt đất, có hai cái hiển nhiên đã chết, cũng còn lại cái chưa chết nhưng chỉ có nửa hơi tàn Đạo Ba Tài.

Chỉ thấy nam nhân cực tao nhã nhất liêu y bào, nâng lên một cước liền ngay bụng của Đạo Ba Tài.

Di? Đây là muốn.....

Không đợi Phùng Tất Thư nghĩ rõ ràng, bỗng nhiên nhìn thấy theo nam nhân kia dùng sức, Đao Ba Tài trong miệng đột nhiên phun máu tươi tươi từng ngụm như phun nước giếng, tiếp theo run rẩy cuộn mình đứng dậy, cuối cùng hô hấp cũng đình trệ.

Trời ạ! Nam nhân hảo ác!

Phùng Tất Thư lập tức hết hồn hiểu được, vài người này, những người này sợ đến chết cũng không biết chết như thế nào đi.

Mã bang phần đông huynh đệ toàn làm chuyện xấu, nếu bọn họ biết lão đại bọn họ đã chết chỉ sợ trấn nhỏ này gà chó không yên đi.

Tướng công tiểu nương tử tuy có một được một thân võ công thâm sâu khó lường, nhưng mãnh hổ khó địch đàn sói, chỉ sợ tại Ba Khâu này lài không thể sống nổi nữa.

Vấn đề là, chính mình cũng thấy đến này hết thấy..... Sẽ không bắt hấn diệt khẩu đi?

Mồ hôi một giọt, một giọt như mưa chảy trên mặt Phùng đại hiệp, Phùng Tất Thư đại hiệp nháy mắt ngừng lại hô hấp, e sợ thanh âm lớn một chút chọc đối phương tức giận.

“Người nghe rõ ràng, cho người hai lựa chọn.” Nam nhân bỗng nhiên mở miệng.

“Cái gì..... Cái gì lựa chọn?” Phùng đại hiệp tâm run lên, bắt đầu lắp bắp.

“Thứ nhất.....” Nam nhân nhếch khóe môi, lộ ra một chút tàn khốc ý cười, “Tự mình kết liễu, ta lưu người toàn thi.”

“A? Không, không, không!” Phùng Tất Thư đầu lắc nhanh, vội vàng hỏi: “vậy còn thứ hai đâu?”

Nam nhân nâng tay, hướng hấn ném qua đồ vật, “Cầm lấy nó, đến tông đài phủ của Ô Thác.”

Phùng Tất Thư cầm đồ vật trong tay nhìn xem, nguyên lai là chính lệnh bài có khắc hoa văn kì quái, “Làm..... Làm cái gì?”

“Người mang theo lệnh bài, tự nhiên sẽ có người tiếp đón người, người chỉ cần báo cho đối phương biết nơi ta ở.”

Phùng Tất Thư gật đầu, nghĩ nghĩ, lại chưa từ bỏ ý định hỏi một câu: “Các hạ chẳng lẽ không sợ ta ở nửa đường vùng trộm bỏ trốn?”

Nam nhân mỉm cười, con người đen phá lệ lãnh khốc, “Người thử xem.”

Cái gì? Phùng Tất Thư sửng sốt.

“Người có thể thử xem xem, ta có hay không có bản sự đem người tìm ra.” Nam nhân khuynh thân về phía trước, môi mỏng nhất câu, làm người ta không rét mà run nguy hiểm tươi cười, gần từng chữ: “Nhưng là người trước nhớ kỹ, nếu bị ta tìm được, ta có ít nhất một trăm phương pháp cho người muốn sống không được, muốn chết không xong.”

“Người..... Người là người nào?” Phùng Tất Thư sắc mặt trắng bệch, thanh âm run run hỏi: “Người là..... người Ô THÁC vương triều sao?”

Cùng người Ô Hoàn tính tình bạo ngược, lòng tham không đáy bất đồng, người Ô Thác là thắng tắc có thưởng, bại tắc linh tội, giả dối đa đoan, ở bề ngoài cùng Trung Nguyên hảo hữu, liên tiếp bày ra thiện ý, nguyện cùng hoàng thân quốc thích triều đình thông hôn.

Hơn mười năm tiền, hoàng đế Trung Nguyên không nghĩ ngờ có trá, một đạo chiếu thư giáng chỉ tứ hôn, trong đó anh dũng thiện chiến Nhiều Nhượng thái thú Đồng Châu cưới chi nữ thân vương của Ô Thác vương triều, Đài Nhã công chúa, sau hôn phu thê ân ái, cầm sắt hòa minh. Bất quá ngắn ngủn mấy năm, Ô Thác đột nhiên thất tín, phát binh tấn công Đồng Châu, Nhiếp Nhượng bất hạnh tử trận, Đài Nhã công chúa tình thâm ý trọng, sau khi nhận được hung tin, liền đem nhi tử bảy tuổi giao cho tỳ nữ thân cận, liền tự tử cùng phu quân mà thác.

Đến nay, thăm trạng Ô Thác huyết tẩy Đồng Châu, nhắc tới vẫn người ta lòng tơ dưng thẳng, đại mặc có câu tục ngữ kêu: “Có thể sát ba cái Ô Hoàn, đừng chọc một người Ô Thác.”

Nhưng là nam nhân khê cười một tiếng, mặt mày có tia trào phúng, tựa hồ căn bản không đem Ô Thác vương triều đặt ở trong mắt.

“Người rốt cuộc là người phương nào?” Phùng Tất Thư càng cảm thấy kỳ quái, lá gan lớn chút, e sợ tương lai chết trong tay ai còn không rõ.

Nam nhân cúi đầu, nói khê với Phùng Tất Thư ba chữ, ngắn ngủn ba chữ, lại tựa hồ có vô cùng lực lượng tà ác bao phủ, làm lá gan vốn sẽ không tính lớn Phùng đại hiệp bỗng chốc ngồi sững tại chỗ, toàn thân giống cái sang gạo run run, hô hấp cực kì khó khăn, “Người là..... Lạc.....”

“Ta còn là câu nói kia, người nếu dám trốn, cứ thử xem.”

“Không..... Không dám.” Trốn là chết, không trốn còn có thể bị chết chậm một chút, Phùng đại hiệp còn muốn sống lâu hai ngày.

“Vây là tốt rồi, đúng rồi.....” Nam nhân nhìn chung quanh một chút sân, phân phó nói: “Nội tử không quen nhìn trường hợp huyết tinh, ta cũng không nghĩ làm cho nàng chịu thêm kích thích, người hiểu được như thế nào làm sao?”

“Là! Tiểu nhân hiểu được!” Phùng Tất Thư dập đầu như đảo tỏi, chờ đợi đối phương niệm hắc thành tâm, tha cho hắn một mạng.

Nếu sớm biết rằng hàng xóm cách vách là họ “Lạc”, nếu hết thấy có thể quay lại quá khứ, hắc tình nguyện mạo hiểm bị chủ nợ đuổi giết, trước khi tiểu nương tử kia dọn tới nơi này hắc tình nguyện trước đó liền rời xa Ba Khâu, đừng nói tới mỗi ngày leo đầu tường nhìn trộm nàng.

Bởi vì Phùng Tất Thư hắc vẫn cảm thấy cuộc sống của tiểu nhân vật mai danh ẩn tích vẫn còn nhiều tốt đẹp, không cần đâm đầu vào đường chết.

5. Chương 4

Nhiệt độ Ba Khâu ngày đêm chênh lệch với nhau rất lớn, ban đêm thời tiết như rét đậm, lạnh làm cho người ta không chịu nổi, trên giường, thêu uyên ương chăn ấm rút vào nhau, tỏa ra chút ấm áp.

Nhan Ca ngủ cực không an ổn, cả người tựa hồ đắm chìm trong ác mộng, bị dày vò, càng không ngừng trần trọc trán đồng phát ra hàm hồ lời vô nghĩa.

Nàng lại mộng nơi đó, tường thành nguy nga, cung điện kim bích huy hoàng, cao cao tương tự dưới tàng cây có ba cái tiểu nữ hài.

Giống nhau như đúc áo xanh quần trắng, sơ búi kế cung trang cung nữ, mang theo rở ở vườn hoa hái từng đóa hoa.

Vui tiếng cười như chuông bạc êm tai.

Các nàng..... Là ai? Trong đó có một... có thể hay không là chính mình khi còn nhỏ?

Không đợi nàng xem rõ ràng, Nhan Ca phát giác chính mình lại đến một tòa phủ đệ hoa lệ phú quý, một tên thiếu niên ngày thường tuấn mỹ đang suy yếu nằm trên giường, trên mặt tỉnh xảo không thể soi mới tất cả đều là chảy đầy mồ hôi, lưng mềm mại tuyết trắng lộ ra loang lỗ vết máu.

Nàng ngẩn ra, bỗng nhiên muốn khóc, nàng hắc là gặp qua hắc, không sai, hắc là nam tử trẻ tuổi trên xe ngựa, chẳng lẽ đây là..... bộ dạng của hắc thời kì thiếu niên sao?

Nhưng là, nàng biết hắc đau, rất đau rất đau, giống như tư vị vạn tiễn xuyên tâm, kia có bao nhiêu đau, nàng biết qua!

Đúng vậy, nàng từng trải qua, thực đau quá ~ Nhan Ca toàn thân dường như bị châm khó chịu, bèn nhón mà rõ ràng đau đốn lạc vào cảnh giới kỳ lạ, nàng bỗng nhiên thét chói tai ra tiếng: “Không cần!”

“Đừng sợ, tỉnh? Gặp ác mộng sao?” Bên tai truyền đến một đạo thanh âm trầm thấp, Nhan Ca giống như đã từng nghe đến, lại kỳ quái sẽ không xuất hiện tại trong mộng của nàng.

Bất an chuyển động đầu, lông mi cao vút, hai tròng mắt rưng rưng sương mờ mờ ra, liếc tuần nhan như điêu khắc bàn, thân thể mềm mại rúc vào lòng ngực dày rộng ấm áp của nam nhân hơi chấn động, môi anh đào khẽ mở, nhưng lại hỏi một câu: “Người..... Là ai?”

Nam nhân bỗng nhiên nheo lại mắt, còn chưa mở miệng, đã thấy thần trí mê mang, môi đỏ mọng hơi hơi khép mở, lại ôn nhu khéo khéo hoá thành: “Tướng công.....”

Bộ mặt lãnh ngạnh cương nghị mắt trở nên nhu hòa, trong mắt lệ mang cũng nhất thời hóa thành hư ảo.

“Vừa rồi là làm ác mộng sao?” Hắn thấp giọng hỏi, bàn tay to cuốt lấy mồ hôi lấm tấm còn vương trên trán của nàng, hôn nhẹ lên đó.

Thiên hạ trong lòng lại trong phút chốc cuộn mình đứng dậy, dường như nghĩ đến chuyện tình gì đó đáng sợ.

“Nhan Ca?” hắn trong lòng hơi trầm xuống, hai tay càng ôm chặt thân mình bé bỏng vào lòng.

Chậm rãi ngẩng đầu, một cặp mắt thủy linh trong mắt thật to, Nhan Ca trương duyệt cánh môi giật giật, hai tay nhỏ nhắn nắm chặt thành quyền phát run, giọng nói run run, nàng hoàn toàn không thể nói ra một câu hoàn chỉnh: “Người nọ..... Người nọ.....”

Đúng vậy, nàng nghĩ tới, nàng..... nàng giết người!

“Không có.” Nam nhân đem nàng kéo vào trong lòng, động tác ôn nhu như nâng trân bảo chỉ sợ rằng chạm mạnh tay sẽ khiến trân bảo kia vỡ tan, trong miệng không ngừng trấn an: “Đừng sợ, người nọ không có chết.”

Nhan Ca mãnh liệt lắc đầu, cơ hồ run lui thành một đoàn, khuôn mặt nhỏ nhắn che kín nước mắt tựa chặt vào bờ ngực rắn chắc của nam nhân, ở trong lòng hắn phát ra tiếng khóc ầm ầm nức nở.

“Là thật, người ngay cả con gà đều giết không được, làm sao có thể giết người?”

“Thật..... Thật vậy chẳng?” Nàng bán tín bán nghi, ghen ngào hỏi.

“Ân.” Hắn vuốt tóc nàng, ôn nhu dỗ nói: “Không có việc gì, hết thấy có ta, không cần sợ.”

Nàng giống như chim nhỏ cuộn mình ở trong khuỷu tay của hắn, một đôi tay mềm gao tóm lấy cánh tay nam nhân, gao nắm chặt vạt áo của hắn, rốt cục ở trong lòng hắn nức nở ra tiếng.

Nàng giờ phút này bộ dáng thật là làm hắn không dễ chịu, bàn tay to nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, mềm nhẹ hôn tới nước mắt, nhìn thẳng cặp thủy mâu kia đang kinh hách, cúi đầu thở dài: “Thực xin lỗi, là ta sai.”

“Không, không phải.” Nhan Ca khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bởi vì hắn hôn mà nhiễm lên ửng đỏ, đầu lắc càng mạnh.

“Không phải cái gì?” Hắn hỏi.

Nhìn gương mặt nam nhân cương nghị anh tuấn, Nhan Ca ghen ngào, dứt quãng lại kiên định nói: “Nếu..... Lần sau còn có người muốn hại tướng công, ta..... Ta sẽ giết hắn.”

Lời của nàng làm cảm xúc của nam nhân dường như lên men, tiểu nữ tử rõ ràng sợ đòi mạng, lại tại thời điểm nguy hiểm, nghĩ đến đầu tiên chính là muốn bảo hộ hắn.

Hắn triệt để nhận tội, chịu thua.

Lần này gặp gỡ nàng, hắn sẽ lại không phải như cũ là người đối sắc đẹp thiên hạ không hề tham luyến, một lòng thâm nghĩ kiến công lập nghiệp bá chủ một phương, mà dần dần biến thành thâm nghĩ tham luyến tâm của nàng, nam nhân mà nàng yêu, giống một đôi tình nhân yêu nhau bình thường cả đời nhất thể.

Đương nhiên, hấn muốn, còn có cả người của nàng.

Triều mến lại một lần nữa cúi người khẽ hôn môi của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm làm cánh môi mềm mại, vô cùng kiên nhẫn trấn an nàng, dụ dỗ nàng vì chính mình mở ra.

Hôn như vậy ôn nhu, đủ để Nhan Ca quên mất thế gian sở hữu sợ hãi cùng tội ác, tốt đẹp làm cho hầu gian của nàng phát ra rên rỉ động lòng người.

Người giống nàng như vậy, không có quá khứ, cũng không biết cha mẹ mình là ai, cơ khổ vô y chim chóc trong bầu trời tăm tối, nhìn phía chân trời lại rộng lớn lại không một chỗ là nhà để dừng chân.

Nhưng mà hiện tại, bên người có một đôi cánh tay hữu lực cho nàng dựa vào, làm cho nàng không hoảng hốt lại bất lực, ở bên người hấn, nàng cảm thấy thật thỏa mãn, hảo an toàn.

Bởi vì có hấn, nàng không lại sợ hãi.

“Tướng công.....” Nhan Ca môi không tự chủ được vì hấn mở ra, cánh môi hé mở trong nháy mắt, hấn chợt nhân cơ hội tham nhập, vươn đầu lưỡi mở ra cánh môi của nàng.

Cái lưỡi thơm tho thẹn thùng, phiếm trong veo say lòng người, đã chuẩn bị tốt cũng thử thăm dò nghênh đón lưỡi của hấn nóng bỏng nhiệt tình, mà lúc hấn phát hiện đáp lại của nàng, một trận mừng như điên thổi quét toàn thân, càng thêm tận tình ở trong miệng nàng liếm làm phiên giáo, cùng cái lưỡi mềm mại chơi đùa, hết sức triển miên.

Ý đồ dùng phương thức này giúp nàng quên hình ảnh khủng bố, hấn thầm nghĩ nàng nhớ hết thấy tốt đẹp.

“Ân..... Ngô.....” Lửa nóng duyệt hôn đã làm Nhan Ca mất đi sở hữu năng lực suy xét, hô hấp khó khăn, hơi thở toàn là hương vị tươi mát gợi cảm của nam nhân, cái miệng nhỏ nhắn bị hấn ngang ngược cưỡng hấn xâm chiếm, đầu choáng váng nặng nề dần thành khối đạu hũ.

Thật lâu sau, hấn mới buông tha bờ môi của nàng bị hôn đỏ bừng, ánh mắt yên lặng quan sát đôi thủy mâu trong suốt của nàng, chỉ thấy thiên hạ dưới thân mâu quang lưu chuyển, nhưng lại toát ra một tia hiểm thấy quyến rũ.

“Tướng công.....” Nỉ non, Nhan Ca vẫn quyến luyến cái hôn của hấn, cánh tay tuyết trắng nâng cao, ôm lấy cổ của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn đỏ ửng làm cho người ta muốn cắn một ngụm, cái lưỡi như mật, e lệ hướng hấn tác hôn.

Nàng phản ứng hồn nhiên mà mê người, xúc động dục niệm của hấn ẩn nhẫn bấy lâu, một loại cực hạn vui sướng khiến lý trí nam nhân hoàn toàn hồng mất, thân thể mềm mại truyền đến hương thơm lại là kịch liệt kích thích sở hữu cảm quan.

Mỗi đêm tham luyến không đứng đắn, chỉ giới hạn trong hôn trộm, đối hấn mà nói là tra tấn ngọt ngào, cũng thời gian chờ đợi lâu lắm, nhưng là hiện tại, nàng đang đáp lại hấn, nàng cũng đồng dạng cần hấn.

Như vậy nhận tri làm cho cao trào sôi nổi như mãnh thú hồng thủy, cắn nuốt toàn bộ cơ thể nam nhân của hấn, hấn không muốn lại tiếp tục nhấn nại đi xuống.

Xương ngón tay rõ ràng thon dài dọc theo khuôn mặt no đủ trượt xuống, mơn trớn hàng mi xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt như thu thủy, cái mũi như quỳnh dao, cuối cùng lưu lại cánh môi anh đào mềm mại. Môi của nàng lại nhuyển lại ngọt, dụ hoặc hấn chậm rãi tham tiến, đầu lưỡi ướt át như là lời mời gọi dụ dỗ, không tiếp tục đè nén cảm xúc của chính mình, đem hai cánh hoa chậm rãi thưởng thức.

Không đủ, không đủ! Thế nào cũng hôn không đủ, hấn vươn lấy đầu lưỡi liếm răng của nàng, luồng theo khe hở vào trong.

Dây dưa hôn môi, hấn đã rút đi quần áo hai người, cúi người đem nàng đặt ở dưới thân, xem nàng, ánh mắt rơi xuống hai vú tuyết trắng, mâu quang nhất thời nhất nhu.

“Nhan Ca.....” cổ họng nam nhân nhẹ than, ở bên tai nàng nỉ non gọi tên nàng, thanh âm nhiễm lên nhàn nhạt tình dục, kêu gọi dụ hoặc.

“Ân.....” Nàng thẹn thùng, nhẹ giọng đáp ứng.

Hắn thở dài, con người đen cuồn dã, mâu quang tập trung ở dung nhan thẹn thùng đã nhiễm hồng.

Tiểu nữ nhân nằm giữa, kiều nhan thượng một mảnh ửng hồng, bộ dạng mị nhân chọc người triu mến, càng khiến người ta nghĩ ăn ngay một ngụm vào bụng.

“Nương tử ngoan ngoãn của ta.” Không nhịn được càng sâu ôm nàng vào lòng, nam nhân như lấy được chí bảo, gò má kề sát vào má của nàng, chớp mũi vô cùng thân thiết vỗ về chơi đùa.

Bọn họ trần trụi tương đối, nữ tính bạch dương dường như tuyết nộn ngọc thể trần truồng bị thân hình cường kiện ngăm đen nam tính toàn bộ đè lại, nóng bỏng môi ở trên da thịt chung quanh dao động, xương quai xanh tuyệt đẹp, cổ như ngọc trắng mịn, đầu vai mượt mà mà tinh tế..... Rung động mười ngón phủ lần từng tác quang lửa trên thân nàng vẫn thấy không đủ.

Bàn tay to nắm giữ một kiều nữ như mặt đào, tô nữ của nàng khéo léo kiên định, tròn trịa, đôi môi nam nhân cơ khát vội vàng cúi xuống, tham lam nhắm nháp hai quả anh đào hồng nhuận nơi nhũ tiêm, làm nhũ tiêm yếu ớt phần nộn bị nhậm lấy trong miệng ấm áp, Nhan Ca khẽ kêu một tiếng, ngạc nhiên mở ra một đôi thủy mâu.

Hắn ở ăn nàng đâu!

Ôn nhu hấp, nặng nề mà duyệt, càng liếm càng thâm, như là trẻ con cơ khát, muốn hấp ra ngọt ngào sữa tươi.

“Ách a.....” Nhan Ca trần trọc yêu kiều, thân hình mềm mại run run, sợ run, mu bàn tay ngượng ngùng không chịu nổi che lại hai tròng mắt.

Ai biết hắn lòng tham không chỉ muốn ăn nàng, còn muốn sờ nàng.

Thon dài đầu ngón tay tham hương u cốc giữa hai chân, vỗ về chơi đùa đã dính sương mai, cánh hoa nhi ướt át nhuỷng ngấy, lại vấp một ngón tay, ở thủy huyết chặt trất lại co rúm đùa bỡn, liên tục không ngừng mà gây cho nàng khoái cảm xa lạ lại mãnh liệt, hắn nhìn chăm chăm cánh hoa trắng nõn giữa hai bắp đùi, rốt cuộc không nhịn được kéo ra tinh tế đùi đẹp, ý thân chôn nơi chân non mềm đi xuống.

Nhan Ca nhu thuận ứng, nghe lời nằm ở trên giường, gặp nam nhân đứng dậy, lộ ra thân hình tinh tráng, rộng lớn ngực, rắn chắc cơ bụng..... Nàng không khỏi mặt đỏ tim đập đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào đệm chăn, bộ dạng thẹn thùng rước lấy nam nhân một trận sang sảng tiếng cười.

Nước ấm rất nhanh nấu tốt lắm, nam nhân mang tới khăn sạch sẽ, tắm ấm ướt, tự tay vịn khô, thay nàng lau.

Sườn nằm cong người, dưới ánh nến, xốc lên đệm chăn, tiểu nữ nhân đường cong linh lung quang lửa thân mình, có phong thái nữ tử phía nam xinh đẹp.

Tinh tế lau thân thể mềm mại ướt đẫm mồ hôi, khăn ẩm nóng lướt qua mỗi một chỗ linh lung, mỗi một tác đường cong duyên dáng, cảnh đẹp trước mắt làm nam nhân mâu sắc càng sâu, hầu kết khó nhịn giật giật.

Theo hắn ôn nhu chà lau, Nhan Ca cả người lỗ chân lông tựa hồ đều giãn ra, nàng thoải mái mà thán một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bàn tay to vén lên tóc đen, lộ ra gáy ngọc, mắt nhìn đến chỉ thấy da thịt tuyết trắng hoạt nộn, tựa như tiểu hài tử, lại tản ra nét trơn bóng như trân châu, bên trên là hắn mới vừa rồi lưu lại dấu vết, giống như cánh hoa lạc anh, xuống chút nữa, khăn lại chậm chạp rơi xuống trên vai...

Nhan Ca không hiểu đang muốn chuyển qua thân, bỗng nhiên, một cái bàn tay to trực tiếp xoa vai quang lưng trần, bị hoảng sợ nàng cả người run lên, thản nhiên vừa sợ vừa thẹn nhắm mắt lại.

Ánh nến mang theo lo lắng rắc một mảnh sáng ngời, nam nhân mâu quang ảm chiến, thon dài ngón tay ở tuyết trắng tiết trên lưng dao động, quả thực chuyển không ra tầm mắt.

Hắn nhân nàng mềm mại trúc trắc, vừa rồi không dám quá mức phóng túng, cận muốn nàng một hồi, nhưng lại không phát hiện một chỗ này bất đồng.....

“Tướng công.” Nhan Ca mặt cười ửng đỏ, bất an kêu ra tiếng.

Nháy mắt phục hồi tinh thần lại, nam nhân phương thu hồi lòng bàn tay, chuyên tâm giúp nàng lau lau rồi toàn thân, thay quần áo sạch sẽ, thế này mới như có đảm chiêu nhìn chăm chăm nàng, muốn nói lại thôi: “Người.....”

“Tướng công, làm sao vậy?” Nhan Ca đã hoàn toàn giống trứng tôm bị nấu chín, từ đầu đến chân đều đỏ bừng, nàng khiếp sinh sinh nhìn nam nhân, không hiểu hắn vì sao vẻ mặt dị sắc.

“Không có việc gì, người mệt, ngủ đi.” Hắn xả môi mỉm cười, vẫn chưa hỏi nhiều cái gì, chính là xem nàng nghe lời lại thu mâu.

Lười biếng oa ở trong lòng hắn, hai tròng mắt tiệp hạp, tuyết trắng khinh cộ hắn, như con mèo nhỏ tìm kiếm vị trí thoải mái nhất oa ngủ, chút cũng không phát giác khiếp sợ của hắn.

Thấy nàng hô hấp bình thuận dần dần đi vào giấc ngủ, hắn nhưng không cách nào nhắm mắt, một đôi thâm u con người gắt gao tập trung vào dung nhan xinh đẹp của nàng, trong đầu hiện lên vừa rồi chứng kiến, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng vô hạn ý đau.

6. Chương 5

Ngày kế, thẳng đến mặt trời lên cao, Nhan Ca mới từ từ tỉnh lại, chậm rãi mở to mắt, nam nhân cũng không ở trong phòng, mơ hồ nghe được bên ngoài truyền đến nói chuyện thanh âm.

Nhan Ca cả người cuộn ở trong chăn, hậu tri hậu giác chính mình không có một mảnh vải che thân, giữa hai chân ướt át còn ẩn ẩn phiếm toan đau, nhất cúi đầu, trên da tuyết trắng tràn ngập dấu hôn, xấu hổ đến nàng không nhận được lấy tay vỗ nhẹ gò má đang nóng lên.

Nàng còn nhớ rõ tướng công hôn nồng cháy, hắn là như thế nào âu yếm chính mình, thô trường của hắn ở trong cơ thể chính mình cuồng dã mãnh liệt va chạm lại khoái cảm, nhớ hoan ái qua đi hắn như thế nào sẵn sốc tử tử.

Tướng công thực sự đối với nàng tốt lắm đâu.....

Nàng hạnh phúc cười, mảnh khảnh ngón tay cầm miếng ngọc trong tay, vô ý thức đem ngoạm, đầu ngón tay tinh tế vuốt ve mỗi một tác óng ánh trong suốt.

Di đây là cái gì?

Nhan Ca tò mò giơ lên trước mắt, xoay ngược lại xem, tinh tế đánh giá.

Khối tiểu ngọc này không giống những miếng ngọc khác, nó tựa hồ như là một con dấu, thậm chí dưới đây còn có khắc một chữ, ‘Lạc’.

Đó là tên một dòng họ, vẫn là tên này cùng tướng công có quan hệ.

Lặng lặng nhìn chăm chăm nó, Nhan Ca chân mày khinh tức, sau khi mất trí nhớ luôn luôn đặt tại đáy lòng, nàng không nói rõ, nói không rõ nghi vấn, lại chậm rãi lưu lại trong lòng nàng.

Đứng dậy y phục, mang vào giày thêu, mới vừa đi đến phía sau rèm, loáng thoáng nghe được một cái thanh âm xa lạ đang ở nhỏ giọng nói cái gì.

“Thuộc hạ thấy kia họ Phùng mang đến kim bài, lập tức gặp hắn, theo hắn trong miệng mới biết được gia nguyên lai ở chỗ này, Vương thái hậu cũng luôn luôn tìm ngài, không lâu Tác vương thừa dịp ngài không ở, xúi giục thái tử ngầm xuất binh quấy rầy biên cảnh, Vương thái hậu tức giận, tự mình hạ lệnh đem thái tử tạm giam.”

“Chính là triều đình Trung Nguyên không giống ba năm trước, khi đó phái tới quan viên họ Thích một mặt nhượng nhin, bị nhục nhã mặt xám mày tro cũng không dám trở mặt, hiện tại ngược lại phải rất nhiều quân đội đóng ở Đồng Châu, trận này xem ra là không thể nào tránh khỏi, hiện thời Ô Thác nội ưu họa ngoại xâm, Vương thái hậu cùng nhóm triều thần một lòng ngóng gặp gia để thương nghị đối sách...”

“Gia một năm trước bị phục kích, thuộc hạ theo manh mối thăm dò, chỉ sợ cùng Tác vương thoát không được can hệ, gia, các chi hệ Lạc gia gần mười vạn nhân mã, đều đang chờ ngài ra lệnh một tiếng.”

Lúc này, nam nhân luôn luôn chưa hé răng, mới dùng tiếng nói thanh thuần mà Nhan Ca lại thập phần quen thuộc nói một tiếng “Ân”, nhân nhặt tận lực hạ giọng nói: “Lạc gia gia nắm quyền Ô Thác nhiều năm, nhiều năm như vậy, toàn bộ Ô Thác vương thất cũng chỉ có Vương thái hậu là người có hiểu biết, biết Lạc gia nếu có chút gì sai lầm, toàn bộ vương thất cũng sẽ chôn cùng, một khi đã như vậy, truyền lệnh của ta, Lạc gia các bộ án binh bất động, tạm thời lưu Tác vương một con đường sống.”

“Dạ! Gia, kia ngài.....”

“Ta tạm thời ở tại chỗ này, có tin tức gì, tức báo lại ta.”

“Dạ, thuộc hạ hiểu được.”

Đầu óc Nhan Ca từ lúc nghe thấy thanh âm nam nhân là lúc liền “Ông” một tiếng, tư tưởng cơ hồ đình trệ, nàng không dám lại nghe tiếp, xoay người ẩn trương trương một lần nữa nằm lại trên giường, thân mình từng đợt phát run.

Chỉ chốc lát sau, nam nhân vào phòng, cúi người nhẹ nhàng mà kêu một tiếng “Nhan Ca”, thấy nàng không đáp, cho rằng nàng vẫn chưa tỉnh, liền thân thủ phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thay nàng đắp kín chăn mới rời đi.

Hắn cũng không có nhìn đến, tiểu nữ nhân phía sau giả bộ ngủ, ở khoảnh khắc hắn xoay người liền mở to mắt, hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn theo cao lớn bóng lưng rời đi.

Một ít chân tướng ẩn ẩn, dường như từ từ hiện ra, mắt thấy cũng đến lúc xuất hiện.

Nhưng ngày, vẫn là một ngày một ngày tiếp tục qua, nàng ở dưới đèn may vá thành thạo, hắn tắc thoãn thoắt; Nàng hái rau nấu cơm, hắn liền giúp đỡ nhóm lửa, tuy rằng động tác cũng không thuần thực, làm như chưa bao giờ làm qua việc nặng, hắn lại làm được cẩn thận tỉ mỉ, cực kì nghiêm túc.

Bởi vì thương thể hảo, hắn ngẫu nhiên đi ra ngoài đi dạo, mang về cho nàng đồ dùng ăn mặc, cuộc sống trong nhà không lại quá túng quẫn, thậm chí được như giàu có.

Nhan Ca yên lặng xem ở trong mắt, ngỡ vực tựa như quỷ hồn giống nhau tầm ăn đến trong lòng của nàng, nàng chịu đựng đau đớn, chút không muốn đi đụng chạm, lại càng không muốn đi vạch trần.

Nàng tưởng, như vậy bình tĩnh như nước, vô ba vô lan, mãi cho đến năm tháng cuối đời, dung nhan già đi, có lẽ cũng là tốt lắm tốt lắm đi.....

Ban đêm đại mặc, luôn luôn có chút sắc thái buồn bã, màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ liền trở nên câu tịch, gió tây gào thét, mang theo vài phần lạnh lùng cùng đè nén, thổi qua cô linh linh đá rập, thổi qua cửa sổ đóng chặt, hồng hộc, giống như trong mộng từng trải qua chuyện tình.

Trong phòng nho nhỏ, cũng là xuân sắc kiều diễm.

Ấm áp dễ chịu trên giường, trong đêm chăn gấm gao dây dưa một đen một trắng hai cụ thân hình.

Nhan Ca ở dưới thân nam nhân xụi lơ như bùn, một đoàn tuyết trắng, thông thấu xanh biếc ngọc dẫn bắt tại trước ngực của nàng, da thịt trắng nõn càng phi nhuận.

Chính là nam nhân tinh lực cường kiện, không có chút sẹo lồi, mỗi một khối cơ bắp đều thật chặt, tựa nham thạch cứng rắn nhất, chính là vết sẹo dần dần khôi phục lại tràn ngập mị lực nam tính độc hữu, tản ra gợi cảm, càng khiến hắn nhìn qua liền có thú tính.

“A..... A.....” Bị nam nhân bày bố thành các loại tư thế tùy ý sáp nhập, Nhan Ca mặt cười ửng đỏ, mềm mại kiều thái vừa thẹn lại vừa vui thích, một đôi vú rất tròn theo động tác của hắn không ngừng dập dờn.

Nam nhân một mặt ngang ngược đâm vào, một mặt nhiệt liệt mà chuyên chú xem thiên hạ dưới thân, độ cong khoe miệng càng câu càng sâu.

Ngọt ngào chất lỏng, cổ đại lan tràn, theo hạ thân hai người gấm gao ái ân tảo tảo thẳng ra, ẩm ướt bắt thành bộ dáng.

“Như vậy ẩm ướt..... Người là nước sao? Ân?” Hấn khàn khàn nói xong, cúi người áp lấy thiên hạ không ngừng ngâm nga môi anh đào, mật mật câu quần quít lấy cái lưỡi ngọt mềm, lửa nóng kiên đỉnh cũng nhanh hơn tốc độ rong ruổi tiến lên.

“Ngô..... A.....” Miệng bị hung hăng thân, toàn là hấn ngang ngược cường hãn xâm chiếm, huyết nhi lại thừa nhận một chút mạnh mẽ trêu sáo, Nhan Ca khó chịu kiêu rên rĩ, càng trở nên miễn cảm, nam căn ở trong hoa kính theo trước nay chưa có xâm nhập, tê dại sợ run lủi qua toàn thân tứ chi bách hải, nàng phút chốc thân mình căng thẳng, lui khởi bụng, thất thanh hét chói tai.

Hoa tâm co rút lại giống như cái miệng trẻ con nhỏ nhắn tối non mềm ở hàm cần nam căn trắng kiện, làm nam nhân toàn thân sáng khoái, rõ ràng đem một đôi tinh tế đuôi ngọc bắt tại khuỷu tay rắn chắc, chậm rãi đè lại, tư thế này làm cho nàng nhận lấy nhiều hơn khoái cảm, nhìn đến nửa người dưới cả hai người là cùng một chỗ.

“A..... Tướng công, tướng công.....” Dừng mãnh của hấn thẳng làm cho Nhan Ca càng kêu càng lớn, ngay cả lỗ tai khéo léo đáng yêu đều nổi lên sắc màu mê người.

Nàng ở trên gối trần trọc trán, một đôi tuyết nhũ đã mãnh liệt lắc lư rung động, có vẻ đã xinh đẹp lại dâm loạn, nói có bao nhiêu mất hồn liền có bấy nhiêu mất hồn.

Cảnh đẹp trước mắt càng kích thích hấn vội đi vào càng thâm, động tác mở càng lớn, lực đạo một chút ác hơn một chút, một chút so với một chút vào càng sâu, như triều dâng bàn làm mềm mại thân thể mềm mại nhất lãng cao hơn nhất lãng sợ run.

“Không cần..... Không cần.....” Cực hạn vui thích làm cho Nhan Ca rốt cuộc không chịu nổi, theo tiết tấu sáo vào của nam nhân mà kêu, giống như oanh đề, giãy dụa đứng lên muốn chạy trốn, thân mình lại mềm mại vô lực, nơi nào tránh thoát.

“Ồ..... Khó chịu.....” Nàng nức nức nở nở, hai gò má ửng đỏ như lửa, một đôi tay dài ôm lấy cổ nam nhân, gắt gao ôm lấy hấn, điềm đậm đáng yêu cầu xin tha thứ.

Bộ dạng thiên hạ dưới thân như thế kiêu, chỉ làm cho nội tâm nam nhân cảm thấy yêu thương cùng sung nịch tràn đầy, động tác chậm lại, bàn tay to xoa mông tuyết trắng, mỗi một tiếng dõ: “Hảo, ngạo mạn chút, ngoan, người cũng thả lỏng, làm cho ta nhiều yêu thương một lát, được không?”

“Người mới không thương ta, ô..... Tướng công thật xấu.....”

“Còn nói ta không thương, nương tử ngoan ngoãn của ta, còn muốn thế nào thương đâu, như vậy có thích hay không.....”

“Nha, người đừng.....”

Đêm, càng sâu, phòng trong kiêu nồng mềm giọng, lửa nóng hoan ái, thật lâu sau thật lâu sau, đều không có bình ổn.

Đảo mắt đến mùa thu, không khí trở nên tươi mát đứng lên.

Một ngày, nam nhân không biết từ nơi nào khiên trở về một con lạc đà hai vú.

Tuy rằng đến đại mạc đã một năm, Nhan Ca cho tới bây giờ còn không cưỡi qua lạc đà, động vật to lớn như vậy, kỳ thực tính tình ôn hòa, chưa bao giờ đã thương người, ngược lại giúp người vận chuyển hàng hóa, nàng cảm thấy thật ngạc nhiên.

Hiện tại, không nghĩ tới tướng công thực sự khiên trở về một con, Nhan Ca ngạc nhiên xem nam nhân sờ lỗ tai của nó, lại nhẹ nhàng thét to một tiếng, lạc đà thật ngoan ngoãn.

“A.....” Nàng bỗng nhiên phát ra tiếng kêu sợ hãi, bởi vì cả người nàng đã bị nam nhân ôm lên lưng lạc đà.

“Đừng sợ, ta mang người đi một chỗ.” Hấn trấn an nắm chặt tay nhỏ bé của nàng, đem dây hoãn đưa cho nàng, xem tiểu nữ nhân cầm lấy dây hoãn khẩn trương lại hưng phấn một cử động cũng không dám ngồi nghiêm chỉnh, liền cười rộ lên.

Sau đó bọn họ ra Ba Khâu, đi về phía tây nam nửa canh giờ, Nhan Ca liền kinh ngạc phát hiện, ở bên trong sa mạc ven bờ sông, cứ nhiên phân bố đại diện tích hoang, cỏ lau cùng cây bụi sinh trưởng trong thiên nhiên, trở thành ốc đảo tự nhiên trong hoang mạc.

Nơi này dòng chảy đồ đồ, cây rừng thương ngọc, cảnh sắc kiều diễm, quả thực giống như một viên minh châu trên sa mạc.

Nàng cao hứng cực kỳ, thoát giày, ngồi xổm bên hồ nước ngoạ bắt diệp nhạc hồ, nhất thời đập thủy, nhất thời đi hái cỏ lau, nhất thời lại ngẩng đầu nhìn chăm chăm vệt nước đi ngang qua rồi ngẩn người, nam nhân đứng ở một bên, tầm mắt luôn luôn đi theo nàng, thấy nàng vui vẻ, cũng cảm thấy trong lòng hưng phấn đến cực điểm.

Nhan Ca chính ngoạ bắt diệp nhạc hồ, đột nhiên một trận đau nhức tự trong lòng bàn chân của nàng truyền đến.

“A!” Nàng đau đến kêu ra tiếng, nghiêng đầu hướng phía sau nhìn lại.

Một con bò sát không tính lớn lắm, một ngum cắn ở cẳng chân của nàng, sinh vật kia cả người toàn sừng và vảy, lỗ mũi thỉnh thoảng lại hướng ra phía ngoài chảy ra nhũ dịch, nhìn qua lại thật quái dị.

“A.....” Nàng không khỏi phát ra thét chói tai hoảng sợ.

“Làm sao vậy?” Trầm thấp thanh âm chợt từ phía sau nàng vang lên, ở phát hiện nàng khác thường hấn sớm chạ tới.

Theo sau đôi tay tinh tế hữu lực ôm lấy nàng, cảm giác hơi thở nam tính quen thuộc, trầm ổn an ủi thiên hạ đang chấn kinh.

Là hấn đến đây!

“Tướng công..... Ô ô.....” Nhan Ca che khuôn mặt nhỏ nhắn thẳng khóc.

“Đừng sợ, hư..... Không có việc gì.” Nam nhân bay nhanh thân thủ đem con vật kia ném vào hồ, sau đó đem nàng hoàn toàn ủng tiến trong lòng, trấn an vỗ nhẹ lưng của nàng, làm cho nàng an tĩnh lại.

Vừa ngồi trong lòng hấn, Nhan Ca liền không khỏi phân trần ôm chặt lấy cổ của hấn, cả người run run.

“Ngoạ, không có việc gì, làm cho ta nhìn xem miệng vết thương.” Hấn thấp giọng dỗ nàng, đợi nàng dần dần bình tĩnh trở lại, sau đó loay hạ thất lưng cẩn thận coi miệng vết thương trên đùi của nàng.

“Ô ô.....” Nhan Ca trều nức nở nuốt, nàng là thật bị con vật kia hù cho sợ hãi.

“Không sợ, chính là thằn lằn.” Hấn nói xong, đột nhiên nâng cao chân bị thương của nàng, nhất cú đầu, môi trực tiếp hút lấy miệng vết thương của nàng.

“Tướng công!” Nhan Ca biết hấn là ở vì nàng chữa thương, lại trều nức nở nuốt đem chân lui ra sau, tránh môi của hấn, “Không cần.”

“Sẽ không đau, ta sẽ nhẹ một ít.” Hấn cho rằng nàng sợ đau.

“Không phải, ta không sợ đau.” khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch bên trên còn ẩn ẩn nước mắt, “Tướng công, có thể hay không có độc?”

Trong lòng hấn ấm áp, “Sẽ không.”

Thẳng đến đem máu độc hấp hết phun ra, không ngừng lặp lại đồng dạng động tác, máu mới bắt đầu chuyển sang màu đỏ, nam nhân lại theo theo trong tay áo lấy ra một bình bạch ngọc, gợn gàng ngã một ít bột thoa đều chân bị thương của nàng.

“Còn rất đau sao?” Hấn nhìn chăm chăm kiều nhan còn tại khóc nhè, ôn nhu hỏi.

“Ô..... Đau.” Nàng gật đầu.

“Tuy rằng đau, nhưng là trong họa gặp phúc.”

“Ân?” khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, không hiểu xem hấn.

“Nếu là bị thần lằn cắn, từ nay liền đối với độc xà miễn dịch, sau này sẽ không bị độc xà hại.”

“Thực sự nha?”

“Ân, trong sa mạc trừ bỏ thần lằn cắn người, còn có sa hòe, con chuột, chúng nó sẽ trong sa mạc đào lấy động huyết của mình, đi đường nếu như không cẩn thận, sẽ vướng vào động huyết.” Hắc một mặt thay nàng mang giày, một mặt tiếp tục nói cho nàng tình huống trong sa mạc, dường như hắc là người lớn lên từ đây, đối với nơi này hết thảy đều thập phần quen thuộc.

Nhan Ca nghe được mùi ngon, đột nhiên, nam nhân chỉ thanh, nhướn mày nhìn ra xa bầu trời.

“Có bão cát lại đây, chúng ta tìm địa phương tránh một chút.” Hắc trầm giọng nói xong, kéo Nhan Ca cấp tốc đi ra bãi cỏ lau, nhanh chóng nhìn quét bốn phía, sâu sắc phát hiện phương hướng tây bắc có chỗ vài khối đá ráp hình thành một cái gò đất thiên nhiên.

Hắc một tay nắm Nhan Ca. Một tay kéo lấy dây hoãn trên cổ lạc đà, quay lại phương hướng cồn cát chạy.

Một ít cát sỏi ở hai người bốn phía đầy trời phi vũ, Nhan Ca cảm thấy hô hấp đều khó khăn, nàng bị nam nhân mang tới một chỗ sau cồn cát, lại đem lạc đà mang đến, hai người dựa lưng vào đá ráp, hắc đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng, còn lấy áo choàng đen trên người kín cẩn bao lấy nàng không có kẽ hở.

“Không có việc gì.” Hắc đem mặt khinh thiếp đến gò má hoạt nộn của nàng, ở bên tai nàng an ủi nói: “Hoàn hảo chính là bão cát, nếu là lốc xoáy liền nguy.”

“Ân!” Nàng ở trong lòng hắc, nghe thanh âm của hắc, ngực cơ bắp của hắc rối rắm, lại vừa cứng lại dày rộng, như nhau mỗi một cái ban đêm, hắc gây cho nàng ngôn ngữ kích tình không dứt.....

Nhan Ca mạnh mẽ bưng mặt, bên tai truyền đến thanh âm nam nhân: “Sợ sao?”

“Không sợ.” Nàng lắc đầu, cùng thân hình của hắc gắt gao va chạm, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể nam nhân nóng chảy, trong mũi toàn là hơi thở của nam nhân.

Có hắc ở, nàng liền không sợ hãi, nếu có thể, nàng nguyện ý cùng hắc ôm nhau làm bạn, thẳng đến bạc đầu đến già, sống đến ngày cuối cùng.

Thật lâu sau, tiếng gió nhỏ, cát vàng thực đã dần dần hạ xuống, nức nức nở nở tiếng gió cũng dần dần dừng lại, hắc nắm tay nàng đi ra.

“Nhan Ca.” Hắc bỗng nhiên khinh gọi tên của nàng.

Nàng giật mình nhìn phía hắc, màu vàng ánh mặt trời nhẹ nhàng từng đợt từng đợt phóng đến trên mặt nam nhân, loá mắt chói mắt, làm tôn thêm nguyên bản thân hình cao lớn uy vũ của hắc, tựa như thiên thần.

Nàng không khỏi nhìn xem ngây dại.

“Đừng nhìn ta.” Hắc không nhịn được nở nụ cười, “Ngẩng đầu nhìn xem mặt trời lặn.” Lời còn chưa dứt, đã tự mình gương nhìn khoảng không say lòng người phía trước.

Nhan Ca đỏ mặt nghe lời ngẩng đầu, bão cát qua đi, bầu trời một mảnh xanh thẳm, không có giới hạn, nhiều đóa mây trắng, cúi đầu cơ hồ cho đến sa mạc, nàng thật sâu hít vào một hơi.

“Thật đẹp, có phải hay không?” Nam nhân hỏi.

“Ân!” Nàng gật đầu mỉm cười.

“Cùng ta ở trong này qua cả đời, được không?” Hắc hướng phía trước bước một bước, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào nàng.

Ngượng ngùng nhấp mí mắt cánh hoa, Nhan Ca giám hắc, kiều nhan chậm rãi nở rộ ra một đóa thật mỹ lệ cười, tiếp theo, nàng nhẹ nhàng mà đáp: “Hảo.”

Vành mắt hắc nóng lên, trong lòng tình yêu mãnh liệt như thủy triều, khắc chế cùng bình tĩnh tiêu thất, gắt gao ôm nàng vào lòng, bàn tay to vội vàng nâng lên khuôn mặt khéo léo, môi mỏng lửa nóng phủ trên cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận.

Môi của nàng, ngọt ngào mê người, dụ dỗ hân hô hấp nặng quá, khí phách đầu lưỡi thật sâu xâm nhập, cùng lưỡi thơm tho của nàng cùng nhau triển miên.

“Ngô.....” Nhan Ca phát ra mềm mại thanh âm an bình lại bất lực, mảnh khảnh ngón tay nắm chặt cánh tay trắng kiện của hắn, chìm đắm trong nụ hôn này.

“Đáp lại ta, Nhan Ca.” Hắn ở môi nàng nhỏ giọng nói, trần trọc mút vào, vong tình nhắm nháp, một lần lại một lần khiêu khích cái lưỡi nhỏ nhắn ngọt ngào.

Dần dần, hai ta của nàng y ôm lấy cổ của hắn bắt đầu chủ động thân lưỡi khiêu khích hắn, thẹn thùng lại trúc trắc hút lấy hơi thở trong miệng nam nhân, như hắn mong muốn, nhiệt tình đáp lại hắn.....

Một lát sau, mặt trời lặn, bầu trời che đầy sao kín.

Điền tinh nữ tử ngồi nghiêm trên thân lạc đà, nam tử cao lớn uy vũ nắm lạc đà, nhàn nhã mà thích ý hưởng mờ nhạt một mảnh Ba Khâu đi đến.

Này một màn, tốt đẹp tựa như cảnh trong mơ.

Nhưng mà cảnh trong mơ, rốt cuộc có ngày hồi tỉnh.

7. Chương 6

Một tháng sau vào một buổi trưa, hai gương mặt xa lạ xuất hiện trong nhà nàng, làm cho Nhan Ca lâm vào tận cùng tuyệt vọng cùng đau khổ.

Đó hai gã dị tộc thân hình vạm vỡ, lưng hùm vai gấu, thể trạng cường tráng, toàn thân cao thấp đều lộ ra bắp thịt.

Bọn họ vừa vào nhà, liền thân thủ đem Nhan Ca còn đứng tại cửa, còn không kịp mở miệng nói điểm huyết, làm cho nàng như cây cột đứng yên bất động tại chỗ, sau đó vòng qua nàng, vén rèm vào trong phòng.

Nhan Ca không thể động đậy, trái tim đập loạn, bọn họ rốt cuộc là loại người nào?

Chẳng lẽ là tìm đến hắn gây phiền toái sao? Chính miên man suy nghĩ, trong tai lại nghe thấy trong phòng truyền đến một tiếng trầm thấp khiển trách.

“Làm càn!”

Sau đó, “Bùm” Hai tiếng, hai người kia hiển nhiên là quỳ xuống.

Nhan Ca ánh mắt mở to, phía sau truyền đến tiếng bước chân, nam nhân đã nhanh chóng đi ra, gọn gàng ra tay đem cởi bỏ huyết vị của nàng, nắm đầu vai nàng, cặp mắt nhìn chăm chăm kiêu nhan tái nhợt, thân thiết hỏi: “Không có việc gì đi?”

Nàng không nói chuyện, lắc đầu, thần sắc cứng ngắc quay đầu, ở khe hở rèm thấy rõ dưới đất hai người đang quỳ.

Bàn tay to đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhẹ nhàng chuyển qua đến, “Thực xin lỗi, dọa đến ngươi, là ta có một số việc cần giao cho bọn họ đi làm.”

“Ân.” Làn mi rũ xuống, nàng gật gật đầu, thuận theo ôm lấy chân tuyến của mình, rời khỏi phòng đi đến tán cây trong viện ngồi, bắt đầu thêu bức tranh hoa đang dang dở.

Tên thư sinh cách vách thích ghé đầu vào đầu tường, không biết khi nào thì lại xông ra, ghé vào đầu tường, một bộ dáng rất muốn bắt chuyện với nàng.

“Uy, tiểu nương tử, ngươi là người ở nơi nào? Ngày thường như vậy thủy linh, là người phía nam đi?”

“Tiểu nương tử, tay ngươi cũng thật khéo, thêu chim chóc cùng sinh động như thật.”

Đáng tiếc tiểu mỹ nhân mặt càng cúi càng thấp, chỉ lo vội vàng làm xong việc trong tay, không chịu cùng người xa lạ nói chuyện.

“Ai, tiểu nương tử thế nào cũng không quan tâm tại hạ?” Phùng đại hiệp tự giễu cười gượng hai tiếng, “Lại nói tiếp tiểu nương tử còn hẳn là cảm tạ tại hạ, tại hạ nhưng là màn trời chiếu đất đặc biệt hưởng phước bắt đi một chuyến, mới đem thư tướng công nhà người đưa đi, rất nguy hiểm a! Quan ngoại này sợ là muốn đánh trận.....”

Đánh giặc? Nhan Ca đột nhiên ngẩng đầu, nhìn phía đối phương.

Phùng đại hiệp thành công làm cho tiểu mỹ nhân chú ý, trong lòng vui vẻ, lại tự cho là thông minh đoán nói: “Hay là tiểu nương tử biết tướng công nhà mình cũng sắp đi rồi, trong lòng luyến tiếc, tự ưu thương? Không có biện pháp a, Đồng Châu có ba mươi vạn đại quân, trận này chỉ e nhanh sẽ đánh tới, Ô Thác Vương thái hậu là phường nữ lưu, nào dám động đao động thương cùng triều đình Trung Nguyên đối nghịch, còn không phải chờ mong sao, chờ mong người Lạc gia như ánh trăng chiếu sáng cứu mạng nha.....” Phùng đại hiệp nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, vừa nói, liền thao thao bất tuyệt như nước Hoàng Hà chảy, sao có thể biết tự bản thân vài câu nhàn thoại ở trong lòng Nhan Ca nhắc lên nhiều kinh thiên hải lãng.

Hắn phải đi.....

Nhan Ca lại hồn nhiên bắt giắc đầu.

Về sau, kia hai cái người dị tộc theo trong phòng đi ra, trước khi đi nhưng lại lập tức đi đến trước mặt Nhan Ca, lại là “Bùm” Hai tiếng quỳ xuống, hướng về phía Nhan Ca dập đầu vài cái rồi mới đi.

Mặt trời buổi trưa là cực nóng, nóng rát, sắc xanh trong viện tử đều mau héo rũ, Nhan Ca mệt mỏi nhắm chặt mắt, lại vùi đầu theo au.

Bỗng nhiên, trước mặt bị người chặn ánh sáng, nàng ngẩng đầu, nhìn lên chính là nam nhân của mình đang ở trên cao nhìn xuống.

Thư sinh cách vách tựa hồ đối nam nhân có chút sợ hãi, vừa thấy hắn hiện thân, lập tức theo đầu tường biến mất.

“Tướng công.....” Nhan Ca nhìn trước mắt gương mặt anh tuấn, trái tim hoảng hốt bất an trào ra một tia chua xót.

“Làm sao vậy?” Nam nhân tinh tế nhìn nàng, bàn tay to xoa gò má trắng nõn: “Sắc mặt người rất kém cỏi, nơi nào không thoải mái sao?”

“Không có.” Đầu nàng loạn lắc, lắp bắp nói: “Ta..... Ta có chút chuyện muốn..... muốn ... hỏi người.”

“Ân.” Hắn hảo tính tình ở nàng trước mặt ngồi xổm xuống, lại cười nói: “Người hỏi.”

“Người nói tên của ta kêu Nhan Ca, ta đây nguyên bản họ Nhan?”

Hắn chờ một chút, lắc đầu, “Không phải.”

“Ta đây họ gì?”

“Người họ Cảnh, Cảnh trong cảnh sắc.”

Nhan Ca nhẹ giọng lặp lại một lần, nâng lên một đôi thủy mâu, chờ đợi nhìn phía nam nhân, “Như vậy, tướng công người thực sự họ Yến sao?”

Hắn thần sắc cứng đờ, vẫn là nhàn nhạt đáp lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng tái nhợt, miệng mỉm cười khả cứng ngắc, “Kia..... Như vậy tướng công có phải hay không kêu Tiểu Thiên?”

Hắn đôi mắt trầm xuống, mày nhợt nhạt khép khối, giống như ở kiệt lực che giấu ngàn vạn cảm xúc.

Đôi mắt của nàng ở nhìn chăm chăm hắn không bỏ qua một biểu tình nào trên mặt hắn, “Ta ở trong góc tìm được một túi thêu, hẳn là ta thêu, mặt trên có tên này.”

Yến Tiểu Thiên, Yến Tiểu Thiên.

Tên này như thế quen thuộc, bị thêu trên túi gấm đỏ chói, trừ này đó ra còn cô đơn thêu một cánh yến tử, đường thêu không tinh tinh xảo, thậm chí xem như thô ráp đơn sơ, giống như là thành phẩm của tiểu hài đồng, nhưng là không lý do, Nhan Ca chính là trực giác tin tưởng, bức thêu này là do chính mình làm.

Nhưng là nam nhân trước mắt này thì sao?

Hôm nay, hai người hướng hần thông báo sự tình tin chắc không thoát khỏi chữ “Lạc”, mà miếng ngọc hần tặng mình cũng có một chữ “Lạc”, hần hần là họ Lạc, nhưng vẫn lừa nàng nói chính mình họ Yến, hần không phải Yến Tiểu Thiên, hần không phải.....

Nam nhân con người co rút lại, đang muốn phủ nhận, nhưng khi thấy nàng dùng một đôi mắt tội nghiệp xem mình, bên trong chứa đựng tuyệt vọng, trong lòng hần chấn động, nửa lời cũng không nói được.

Điện quang hỏa thạch, chân tướng rõ ràng, tâm Nhan Ca dường như rơi vào đáy cốc, hần không phải Yến Tiểu Thiên, không phải trợ thủ của nàng, nàng lại đem thân mình cho hần.....

“Người vì sao muốn gạt ta?” Nàng mạnh hỏi, cõi lòng tan nát, nước mắt lã chã, vô cùng gian nan nói: “Người rõ ràng họ Lạc, ngọc bội người cho ta, mặt trên cũng có khắc một chữ “Lạc”.”

“Nhan Ca.....” Nam nhân thần sắc đột nhiên biến, nhíu mày, nhưng không có phản bác.

“Người..... Người căn bản là không phải trợ thủ của ta.” Nhan Ca thanh âm run run thoát phá không chịu nổi, nàng một mặt hồi tưởng đủ loại chuyện đã qua, một mặt đau buồn phần nộ thút thít, sắp xấu hổ và giận dữ, “Người nói cho ta, tướng công ta ở đâu?”

Hần vẫn là không nói lời nào, một đôi mắt thật sâu nhìn chằm chằm nàng lệ rơi đầy mặt.

“Hần..... Hần không phải đã bị người hại?” Nàng ngực căng thẳng, khó có thể hô hấp, từng bước thối lui về sau, muốn cách hần rất xa.

“Không phải!” Nam nhân thấy nàng trốn chính mình, lập tức nóng vội bước về phía trước một bước, trong miệng quả quyết phủ nhận.

“Kia hần đâu?”

Nam nhân thở dài một tiếng, “Hần đã chết.”

“Chết.....” Tuy rằng sớm dự đoán từ trước, nhưng Nhan Ca khi nhận được khẳng định, tâm giống như đình chỉ hô hấp, tất cả đều lắng đọng lại.

Nàng một trận choáng váng hoa mắt, cả người như gió lung lay như sắp đổ trong gió, nam nhân thấy thế, vội vàng cất bước tiến lên, thân thủ muốn đỡ nàng, lại bị nàng tránh thoát.

Hần xấu hổ tay vẫn ở giữa khoảng không, tầm mắt một lần nữa khóa trên kiều nhan đau lòng muốn chết của nàng, thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Nhan Ca, trước hết nghe ta nói, được không?”

Hảo, hần muốn nói, nàng liền nghe.

“Một năm trước, các người theo Li Kinh trốn tới, thẳng trốn đến Ba Khâu, Yến Tiểu Thiên ở Li Kinh liền thân trúng kịch độc, ở trong này chống đỡ nửa năm, bệnh sớm nguy kịch, ta nhân gặp người ám toán liên tục, một đường bị nhân đuổi giết đến nơi đây, bị người cứu trở về nhà.”

“Vài năm trước, ta ở Li Kinh từng cùng các người từng có gặp mặt một lần, Yến Tiểu Thiên tự biết thời gian không nhiều lắm, liền năn nỉ ta sau khi hần chết có thể chiếu cố người, trùng hợp ta cũng dự tính ở chỗ này một thời gian để dưỡng hảo thương, liền đáp ứng hần. Yến Tiểu Thiên qua đời, người lại mất trí nhớ, ta liền thay thế hần, thành nam nhân trong nhà này.”

Nhan Ca dường như mất đi rồi linh hồn, chính là kinh ngạc xem hần, kinh ngạc nghe hần nói, cho đến hần nói xong, nàng mới gian nan theo trong miệng toát ra một câu: “Như vậy..... Người là ai đâu?”

“Lạc Hình Thiên.” Tiểu nữ nhân trước mặt bộ dáng thất hồn lạc phách làm cho nam nhân trong lòng thật không dễ chịu, vừa nghe nàng hỏi tên chính mình, lập tức nộ lên.

Nhan Ca nhẹ nhàng mà gật gật đầu, đỡ đỡ xoay người, bước chân như người mộng du, từng bước một bước đi.

Lão thiên gia thật sự khai đùa nàng sao??? Nàng ủy thân cho nam nhân, lại không phải là trượng phu chính mình, trượng phu chân chính của nàng đã qua đời, kia nàng nên làm cái gì bây giờ?

Nhan Ca trong lòng thật rối loạn, vừa ngẩng đầu, ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt, nàng chỉ cảm thấy huyết thái dương từng trận đau đớn, trước mắt phút chốc choáng váng, tiếp theo hai đầu gối mềm nhũn, nàng mất đi sở hữu ý thức.

Nàng gặp ác mộng liên tục, bán mộng bán ngủ, ngẫu nhiên còn có thể bình tĩnh, cả một đêm, Lạc Hình Thiên đều không có chân chính nhắm mắt, hắn luôn luôn canh giữ bên người tiểu nữ nhân đang chịu đả kích.

Mỗi khi nàng hơi có động tĩnh, hắn sẽ gấp lập tức vỗ nhẹ vai cùng lưng của nàng, trấn an nàng, mà mỗi khi Nhan Ca ngẩng đầu, cũng sẽ chuẩn xác nhìn cặp mắt sâu thâm thúy của hắn.

Tại đây đêm yên tĩnh vắng lặng, khoảng cách như thế gần, gần đến dường như đều có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối phương, cảm thấy gần trong gang tấc nhưng lại cảm giác xa tận chân trời.

Nhan Ca lâm vào thật sâu tự trách chính mình. Nàng chán ghét tự mình ngay cả trượng phu chân chính đều quên, lại hàng đêm cùng một nam nhân khác hưởng thụ cá nước thân mật, trên đời thường thóa mạ không phải nữ tử không tuân thủ nữ tắc sao, đại khái nói chính là người như nàng đi.

Từ từ đêm dài, như thế nào có thể chân chính ngủ được?

Vừa vào giấc ngủ, liền thấy thiếu niên trong mộng đang ở lâu các tươi đẹp đối chính mình mỉm cười, hắn nhất định là Tiểu Thiên, nàng mơ thấy hắn nhiều lần như vậy, lại quên hắn là ai, nhưng là hiện tại nàng xác định lại không dám tái kiến hắn, tươi cười của hắn, khoan dung của hắn, chỉ biết làm nàng càng thêm chán ghét chính mình.

Còn có nam nhân luôn nắm tay chính mình, vì sao luôn luôn dùng ánh mắt lo lắng nhìn nàng?

Xót xa lại một mỗi nhắm mắt lại, ngoài cửa sổ đã lộ ra tia mặt trời đầu tiên, Nhan Ca rốt cục ở vô tận đau lòng cùng nước mắt mơ mơ màng màng ngủ đi.

Nàng ngủ, tay chân cũng là càng ngày càng lạnh lẽo, Lạc Hình Thiên nhíu mày, bàn tay to sờ sờ tay nhỏ bé của nàng, lại sờ trán của thiên hạ, hai gò má tại cái trán lại như thế nóng, hiển nhiên nàng đang phát sốt, hắn không kịp suy nghĩ, dè dặt cẩn trọng thay nàng đắp chăn xong.

Trong phòng ngoài phòng đều im ắng, xa xa có tiếng gà trống báo sáng vọng tới, hắn mở cửa ra, bước ra cái sân đơn sơ này.

Không đến công phu một chén trà nhỏ, nam nhân vội vàng xuất môn lại rất nhanh phản hồi đến đây, phía sau cách đó không xa, hoàn hảo còn có một vài người chạy theo tới.

Sau khi vào nhà, hắn bước vào phòng trong, khi phát hiện tiểu nữ nhân cả khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ đờ bừng, trong lòng không khỏi lo âu, quay đầu liền quát lạnh một tiếng: “Còn không lại đây xem bệnh.”

“Dạ, dạ!” Thở hồng hộc đi theo sau Lạc Hình Thiên vào tới, rõ ràng vừa bị kéo từ trên giường xuống, bộ dáng còn buồn ngủ, đại khái ngay cả mặt đều còn không kịp lau một phen, đúng là tam huynh đệ “Bì gia y quán”.

Ai từng nghĩ đến, Bì gia tam huynh đệ kia, Nhan Ca khổ sở chất chiu bạc trắng cầu xin ba người, Bì Hữu Phúc, Bì Hữu Lộc, Bì Hữu Thọ, cứ nhiên sẽ ở bình minh còn chưa lên đã xuất hiện trong hàn xá, thậm chí còn tay chân không rãnh, mang theo, ôm đến xoong chảo chum vại, chứa rất nhiều thảo dược quý hiếm, đắt giá.

Như vậy tình cảnh, vô luận là tùy tiện bị người nào ở Ba Khâu nhìn thấy, chỉ sợ đều phải giật mình đến cảm đến rơi xuống.đều rất xuống.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, mới có thể hù Bì gia “Phúc lộc thọ” Tam huynh đệ ngay cả gia sản đều mang theo?

Bì gia tam huynh đệ nhân phẩm tuy rằng không phải là hảo, nhưng tiêu chuẩn hành nghề y liền đặt lên trên hết, rất nhanh liền thay Nhan Ca chẩn mạch, xác định chứng bệnh.

“Gia, tiểu phu nhân chỉ nhiễm phong hàn, mới có thể sốt cao không ngừng, ngài không cần lo lắng, chúng tiểu nhân lập tức thay tiểu phu nhân nấu được, làm cho tiểu phu nhân mau chóng hồi phục.”

Bì Hữu Phúc lòng còn sợ hãi, còn đang ngủ thì bị Lạc Hình Thiên theo trong ổ chăn lôi ra trong lòng chấn động chưa kịp hồi phục, hắn cung kính cúi đầu, một bộ khúm núm, thậm chí ngay cả dư quang liếc mắt nhìn tiểu nữ nhân đang sinh bệnh cũng không dám nhìn.

“Đúng vậy, gia, chúng tiểu nhân nhất định tận tâm hết sức, ngài chớ lo lắng.” Bì Hữu Lộc cũng đi theo lời thề son sắt bảo chứng.

Không có biện pháp, bọn họ sợ nha!

Người Lạc gia không dễ chọc, nhất là vị đương gia nhà này, Bì gia tam huynh đệ nhất tề một suy nghĩ.

Năm năm trước, bọn họ tam huynh đệ còn tại Ô Thác, chính mắt kiến thức qua lòng dạ độc ác của Ô Thác vương thất, tâm ngoan thủ lạt, giết người không chớp mắt, quả thực là ác ma trong ác ma, nhưng mà người ngay cả ác ma đều phải sợ hãi, chỉ sợ người đó mới cực phẩm trong ác ma.

Chính là Bì Hữu Phúc vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông, trượng phu của vị tiểu nương tử nghèo kiết hủ lậu này, ngay cả giường đều không thể xuống, chỉ có thể nằm trên giường chờ chết, như thế nào biến thành vị này gia cực vì tôn quý đâu?

Đáng tiếc đối với ba người ân cần, Lạc Hình Thiên căn bản là không nhìn đến, nghe vậy hừ lạnh một tiếng, “Đừng quên, lời hay mọi người đều biết nói, nhất là các người ba cái, ở trong này chỉ sợ đều thành tinh, trong mắt còn có ai?”

“Chúng tiểu nhân vạn vạn không dám nói ngoa, mong gia minh xét.” Bì Hữu Phúc liền lẩn lock quỳ xuống.

“Gia mời bớt giận.” Bì gia lão Nhị Bì Hữu Lộc cũng quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu, “Lúc trước tiểu nhân không biết tiểu phu nhân là thay gia bốc thuốc chữa thương, có điều chậm trễ, thật sự là tội đáng chết vạn lần, nếu sớm biết là gia bị thương, cho dù cho chúng tiểu nhân một ngàn cái lá gan cũng không dám nhọc tiểu phu nhân tự mình đi y quán.”

Bì lão tam Bì Hữu Thọ vừa thấy hai vị huynh trưởng nhà mình đều quỳ, cũng chạy nhanh quỳ, “Gia, năm đó nếu không phải ngài, huynh đệ chúng ta ba cái sớm bị Tác vương kia chém đầu, kia còn có thể lưu chúng ta ở trong này tham sống sợ chết? Chúng ta tam huynh đệ tuy rằng so không được với danh y hoặc là ngự y trong cung, nhưng tốt xấu ba tên thợ giầy vẫn hơn một Gia Cát Lượng, gia trước hết an tâm, chờ chúng tiểu nhân đem thân thể tiểu phu nhân dưỡng hảo, gia lại trị tội của chúng ta cũng không muộn.”

Lạc Hình Thiên sắc mặt dịu xuống, “Nói lời này còn có thể nghe, chuyện kia ta nhớ rõ, các người tự giải quyết cho tốt.”

“Dạ, tiểu nhân hiểu được.” Ba người trăm miệng một lời đáp.

Lạc Hình Thiên cũng không nói nhiều, vươn lên tay, ý bảo ba người lui ra.

Phúc Lộc Thọ tam huynh đệ chạy nhanh khom người thối lui đến ngoài phòng, vừa đi ra ngoài màn liền cho nhau nhìn thoáng qua, mới thân thủ lau quệt đi mồ hôi lạnh trên trán.

Ba người không nhiều nhàn thoại, gợn găng kê ra phương thuốc, một người phối dược, một người nghiền dược, một người hầm dược, cũng là phân công rõ ràng chính xác.

Lúc nấu dược, Bì Hữu Phúc hướng hai cái huynh đệ vẫy tay, ba người tiến đến châu đầu ghé tai to nhỏ.

“Ta coi gia nhất thời còn không hội rời đi Ba Khâu, này phòng ở ở cũng lạ thật khó coi, bất quá gia không đề cập tới đối địa điểm dừng chân, chúng ta cũng không dám mở miệng, nhưng tốt xấu mang vài món vật dụng đem lại đây.” Bì Hữu Phúc ngẩng đầu đánh giá một chút phòng ở, khinh thường “Chậc” một tiếng, “Loại này phòng ở, gia thế nhưng cũng có thể ở được.”

“Đúng vậy.” Bì Hữu Thọ nhỏ giọng nói: “Còn có tiểu nương tử kia, tựa hồ gia xem như bảo bối, cũng không biết thân phận thế nào, đúng rồi, gia không phải sớm có hôn sự sao?”

“Nói không chừng chỉ là thiếp thất.” Bì Hữu Lộc xen mồm, một mặt không cho là đúng, “Hôn phối của gia nhưng là được xưng ‘trần châu Ô Thác’ đệ nhất mỹ nữ, Đất Đất công chúa.”

Lạc gia nhiều đời nắm quyền Ô Thác vương triều, cùng vương tộc Ô Thác đời đời có đám hỏi, đương gia hiện tại của Lạc gia, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tiểu nương tử này tuy rằng cũng có mỹ mạo, nhưng rốt cuộc cũng không phải cái gì quốc sắc thiên hương, cho dù tương lai có sinh con trai hay con gái, tương lai chỉ là con thứ không thể so sánh với con vợ cả.

“Không nói chuyện khác, ta xem gia phỏng chừng là từng trúng độc, nghĩ tới tiểu nương tử lúc trước ở y quán chúng ta mua thảo dược, trị ngọn mà không trị gốc, phỏng chừng là gia luôn luôn tưởng dựa vào nội lực chính mình đem độc bức ra, chỉ sợ trong cơ thể còn tồn dư chất độc... Cái kia các người ai có thể đi xem gia là trúng độc gì?”

“A, đúng rồi, đại ca, ta về trước y quán làm chút thức ăn, xem tiểu nương tử kia qua cuộc sống nghèo khó, không có gì ăn bổ dưỡng, chúng ta phải bồi bổ cho gia.”

“Đúng vậy, cho dù không đổi phòng ở, nhưng vật dụng trong này không thể không đổi, vụng trộm đổi chút, gia hẳn là không có tâm quản việc này đi? Đại ca, ta trong trấn mua vài món hàng tốt, thảo gia niềm vui?”

Nhìn hai cái đệ đệ lời còn chưa dứt, đã nhanh như chớp bóng dáng liền biến mất ngoài cửa, Bì Hữu Phúc thóa mạ một ngụm, “Phi, làm nửa ngày, vẫn là ta chính mình đi.”

Lấy vải bông lau đi trên trán, sốt không còn ý thức tiểu nữ nhân bị Lạc Hình Thiên ôm vào lòng kiên nhẫn uy dược, giờ phút này chính đều đều thở ra, ngủ càng trầm.

Lạc Hình Thiên canh giữ ở một bên, ngẫu nhiên thay nàng đổi khăn ẩm trên trán, động tác thập phần nhu hòa, làm Bì Hữu Phúc vừa tiến vào phòng phải trợn mắt há hốc mồm.

“Gia.” Bì Hữu Phúc tiến lên, lấy lòng dâng lên canh đông trùng thảo cùng linh chi vừa mới nấu hoàn, “Gia trước mời dùng, canh giờ không tính đủ, bất quá vị là có thể, lần sau tiểu nhân sẽ dùng huyết yến...”

Lạc Hình Thiên tiếp nhận chén canh, cũng không ăn, ngược lại hỏi một câu: “Nàng có thể uống sao?”

“Nga, có thể.” Đang định thao thao bất tuyệt Bì Hữu Phúc bỗng nhiên im miệng, bởi vì hắn nhìn thấy Lạc gia mức nhất muống, tinh tế thổi mát, nhưng lại đi uy cho nữ nhân trên giường.

Uy! Gia, canh này, nhưng là dùng nguyên liệu quý giá nhất trong y quán, tỉ mỉ vì ngài mà nấu, cầm uy cái tiểu thiếp, này lãng phí thôi?

Bì Hữu Phúc trong lòng nói thầm hai tiếng, lại nhất khom người, cẩn thận hỏi: “Gia, y tiểu nhân quan sát, độc trong cơ thể ngài là chưa trừ hết, có thể cho tiểu nhân biết kia là độc gì lại như thế lợi hại?”

Ai biết nam nhân không chỉ có không trả lời, ngược lại hỏi: “Nàng khi nào thì hạ sốt?”

Không phải đâu, gia, tiểu thiếp của ngài chính là bị phong hàn phát cái sốt mà thôi, ngài nhưng là trúng độc nha, cũng quá không đem chính mình làm hồi sự a?

Bì Hữu Phúc trong lòng khó chịu, lại không dám biểu lộ nửa điểm, chỉ phải kiên trì nhắc nhở nói: “Gia, độc của ngài.....”

“Ta không trở ngại.” Lạc Hình Thiên gián đoạn lời hắn nói, thậm chí nhíu mày liếc mắt nhìn hắn, tựa hồ chán ghét hắn nói không ngừng.

Bì Hữu Phúc nhanh chóng trả lời: “Gia, tiểu phu nhân nếu là đổ mồ hôi, sẽ nhanh hạ sốt, ngài đừng lo lắng,” Hắn dừng một chút, “Gia, tiểu nhân xem.....”

“Thế nào?” Lạc Hình Thiên lập tức ngừng động tác tay lại, mâu quang thẳng tắp hướng hắn đảo qua.

“Gia cũng cần hảo hảo điều dưỡng, ngài ngày đêm chiếu cố tiểu phu nhân, khó tránh khỏi mệt nhọc.” Bì Hữu Phúc dè dặt cẩn thận đề nghị nói: “Không bằng tiểu nhân tìm một ít nha đầu, bà tử lại đây hầu hạ.”

Lạc Hình Thiên tức mi nhíu mày, không chút suy nghĩ liền quả quyết cự tuyệt, “Không cần.”

Ân?

“Kia, gia.....” Bì Hữu Phúc khó xử, như thế nào không cần? Bọn họ tam huynh đệ tuy là đại phu, nhưng nam nữ có khác, chẳng lẽ, thật muốn từ gia mọi chuyện tự thân tự lực hầu hạ người?

Vạn vạn không thể! Vị này gia vừa sinh ra là cẩm y ngọc thực, nô bộc hầu hạ không đếm xuể, khi nào thì hầu hạ người ta?

Nhưng mà, Bì Hữu Phúc nhìn đến Lạc Hình Thiên cười nhẹ, nói: “Nữ nhân của ta, tự nhiên từ ta tới chiếu cố.”

Bì Hữu Phúc quả nhiên lệ chảy ngược...

8. Chương 7

Nóng! Toàn thân cao thấp mỗi một đều không ngừng đổ mồ hôi.

Nhan Ca chậm rãi mở to mắt, mâu quang lưu chuyển, vừa thấy đến nam nhân bên người chiếu cố chính mình, liền buông xuống lông mi dài, không nhìn đến hắn.

“Người phát sốt, vừa uống thuốc, cảm thấy đỡ sao?” Lạc Hình Thiên nhìn chằm chằm khuôn mặt trước mắt, tuy rằng tái nhợt, nhưng không có mất đi nửa phần mỹ cảm, nhìn đến càng thêm khiến người triu mến.

Nhan Ca xoay đi khuôn mặt nhỏ nhắn, vẫn là không chịu cùng hắn nói chuyện, Lạc Hình Thiên thần sắc hơi cương, lại có vẻ không biết làm thế nào.

“Người.....” Hắn nghĩ nghĩ, đến miệng mà nói lại nuốt trở về, chỉ nhẹ giọng nói: “Người hảo hảo dưỡng bệnh,” Sau đó bưng tới bát trà, cố ý uy nài uống một chút nước.

Y thuật đại phu Bì gia không phải bình thường, Nhan Ca rất nhanh liền hạ sốt, ở Lạc Hình Thiên cẩn thận chăm sóc, lại qua hai ngày, nàng liền có thể tự mình xuống giường.

Làm Nhan Ca vén rèm trong phòng lên, thiếu chút cho rằng chính mình đi nhầm nhà.

Này..... Không phải nhà nàng nha?

Gian phòng bên ngoài, nhưng lại tại đây ngăn ngủ ba ngày bị vô thanh vô tức tu sửa đổi mới hoàn toàn, nga, không chỉ có cửa sổ, liền ngay cả bài trí cũng hoàn toàn đổi mới.

Thảm Ba Tư phủ kín phòng ở, trên bàn đỉnh lư trầm hương khói bay nghi ngút, nhiều món đồ cổ bảo vật trưng bày, trên bàn tử mộc ngoài trừ bình hoa, còn có thêm trống noãn văn phòng tứ bảo, ghế thái sư trống rỗng lại không người dám tọa..... Này cũng quá khoa trương! Nhan Ca khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc, quả thực xem thế là đủ rồi.

Bọn họ là thế nào làm ra mấy thứ này đâu? Nhà của chính mình mà nàng cũng không thể nhận ra, nàng không khỏi trầm nghĩ, nếu không phải bởi vì nàng bị bệnh đã nhiều ngày, chỉ sợ ngay cả giường ngủ cùng chính nàng cũng bị đổi đi, sớm chắc bị ném tra đường.

“Đừng để ý đến bọn họ.” Lạc Hình Thiên chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, thần sắc không nhìn ra vui buồn, khẩu khí ôn nhu chậm chạp đối nàng nói: “Người nếu không thích, kêu bọn họ đổi lại.”

Phúc Lộc Thọ tam huynh đệ âm thầm than khổ, toàn bộ đồ vật cũ nát trong phòng bọn họ đều ném bỏ đi, nếu tiểu thiếp này của gia muốn đổi lại, bọn họ cũng chỉ có đi thất cổ.

Tựa hồ nhìn ra ba người quần bách, Nhan Ca nhấp mím môi, cũng chưa nói cái gì, liền mất thấy tam huynh đệ nháy mắt nhẹ nhàng thối ra.

Nàng hướng ra ngoài đi, bỗng nhiên quay sang, xem Lạc Hình Thiên.

“Làm sao vậy?”

“Người có thể hay không.....” Nàng nhẹ nhàng mà nói: “Mang ta đi viếng mộ tướng công ta?”

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn lại tiều tụy khiến người đau lòng, Lạc Hình Thiên không lưỡng lự liền đáp ứng. Yến Tiểu Thiên táng ở ngoài trời, làm Nhan Ca quỳ gối trước phần mộ cổ khô héo, xem tên trên mộ, Yến Tiểu Thiên. Trong lòng trừ bỏ thương cảm, càng nhiều là mờ mịt.

Ngọn lửa cắn nuốt dần giấy vàng mã, tro tàn hóa thành bướm bay ở giữa không trung, giống như hồn phách ở trên đầu vân đạm phong khinh thổi qua.

Đây là phu quân của chính mình, nhưng Nhan Ca lại chán nản phát hiện, chính mình một chút cũng nghĩ không ra chuyện giữa bọn họ, nàng quỳ thật lâu, cuối cùng đem túi gấm có thêu ba chữ “Yến Tiểu Thiên” cùng hỏa táng.

Lạc Hình Thiên đứng lặng ở phía sau của nàng, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của nàng, tuần nhan ngưng trọng nghiêm nghị, không nói được lời nào.

Một trước một sau về nhà, chỉ thấy Bì Hữu Lộc cùng Bì Hữu Thọ bưng hai mâm thật to, tinh xảo món ăn được bày trên mâm chuẩn bị ngộ thiện.

Trên bàn này là những món ăn Nhan Ca đi đến Ba Khâu đến giờ vẫn chưa thấy qua, có đặc hữu thịt lạc đà, thịt dê nướng, thơm đến nức mũi, lại có một cái nồi lớn, phía dưới thản nhiên là đang đốt hỏa, nước canh đang sôi lên, nhìn kĩ chính là một nồi canh gà, bên trong còn vài dạng nguyên liệu, cái gì thịt nai, sơn dương, đều bày đầy một bàn.

“Gia, tiểu phu nhân, mời dùng bữa.” Bì Hữu Lộc cung kính nói: “Tại cái tiểu địa phương như vậy, chỉ có thể dùng đơn giản một chút, không đáng gì, mời gia đừng trách móc.”

Nhan Ca âm thầm lú lười, liền này coi như..... không đáng gì???

Ăn qua đủ bữa cơm trưa ‘xa xỉ’, nam nhân nhìn chăm chăm Nhan Ca uống xong một chén canh gà, mới buông đũa, đứng ở một bên hầu hạ Bì Hữu Phúc liền chịu khó đưa lên trà nóng, đồng thời nhỏ giọng xin chỉ thị nói: “Gia, vết thương của ngài vẫn là hồi y quán để tiểu nhân xem đi, nếu để lâu liền không tốt.”

Lạc Hình Thiên không nói, nhưng thật ra Nhan Ca tựa hồ ngăn người, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt kia đã thật lâu không chịu xem chính mình vẫn cứ như thể thân thiết, Lạc Hình Thiên trong lòng vừa động, khóe môi liền hiem thấy câu ra mỉm cười, theo trong xoang mũi “Ân” một tiếng, xem như đồng ý.

Thân ảnh Lạc Hình Thiên vừa biến mất tại ngõ nhỏ, còn lại hai huynh đệ Bì gia cùng Nhan Ca.

‘Bì gia huynh đệ giống như sài lang, không có nửa phần từ bi’ về không phải giả, Bì gia tam huynh đệ chính là tiêu chuẩn khi thiện sợ ác, chỉ thấy hai người ánh mắt nhìn chăm chăm Nhan Ca đánh giá, vẻ hèn mọn.

Bì Hữu Thọ lắc đầu, cực kì khinh thường nói: “Bộ đáng còn được, chính là không mấy lượng thịt, muốn ngực không ngực, muốn hông không hông, vẫn là cái quả phụ, thế nào được gia coi trọng?”

Bì Hữu Lộc lập tức vẫy tay cho hắn một cái tát, “Người phải chết a? Dám can đảm chất vấn ánh mắt của gia?”

“Đương nhiên không phải, ánh mắt gia tự nhiên là tốt.” Bì Hữu Thọ chạy nhanh phủ nhận.

“Vậy nói chuyện cẩn thận một chút, bị gia nghe được người liền thăm, đừng hy vọng chúng ta cứu người.” Bì Hữu Lộc giáo huấn xong huynh đệ, vừa quay đầu lại, liền đối với Nhan Ca ác thanh ác khí nói: “Bọn lão tử này sống đến từng tuổi này ai cũng không sợ, cũng chưa từng nghe qua lệnh ai nói, cái gì hiệp nghĩa đạo đức, y giả nhân tâm lại là phóng mẹ nó chó má, hôm nay liền chỉ có gia có thể sai sử chúng ta huynh đệ ba người, người đã thành nữ nhân của gia, vậy muốn hảo hảo hầu hạ gia.....”

“Không sai!” Bì Hữu Thọ xen mồm nói: “Sinh cái tiểu bệnh nhưng lại làm cho gia chiếu cố mấy ngày, quả thực là không ra thể thống gì, hôm nay buổi tối người muốn đem gia hầu hạ hảo, xem sắc mặt của gia, khẳng định là muốn tìm bất mãn, nếu không phải chúng ta không dám tự chủ trương cấp gia tìm nữ nhân..... Đương nhiên Ba Khâu này cũng không có người nào ra dạng nữ nhân, bằng không sớm đem người độc chết.”

“Người muốn chết à? Nàng là nữ nhân của gia, người nghĩ độc chết là có thể độc chết sao? Coi chừng gia muốn mạng người!” Bì Hữu Lộc nghe được bốc hỏa, trong miệng mắng mắng cần nhân, lại là một cái tát đánh đi.

“Ca, mẹ người đánh cho Lão Tử đau quá.” Bì Hữu Thọ đau kêu một tiếng, ôm đầu oán giận.

Nhan Ca một mặt kinh ngạc, phía trước bị bệnh, chợt nhìn đến một mặt “Vẻ mặt ôn hoà” ba vị đại phu xuất hiện tại trong nhà mình, còn tưởng rằng hoa mắt, về sau lại thấy mấy người tử tử vì chính mình chẩn trị, hoàn toàn cùng thái độ trước kia khác xa.

Rõ ràng là ngồi ở y quán, ngày thu đầu kim, đại phu thấy chết mà không cứu, hiện tại lại ở trong nhà mình làm phó dịch, hầm được, nấu cơm, quét dọn, rửa chén, mọi thứ đều làm. Trong lòng còn âm thầm tự trách mình oan uổng đại phu tốt như vậy đâu, nhưng hôm nay xem ra, chắc là chính mình hiểu lầm.

“Nói tóm lại, hôm nay buổi tối chính mình cời hết sớm một chút lên giường chờ gia, nghe được không? Gia của chúng ta muốn người là phúc khí của người, có bao nhiêu nữ nhân tưởng trèo lên giường gia người có biết không?”

“Đúng vậy! Hảo hảo hầu hạ gia, tương lai có con nối dòng của gia mới có thể mẫu bằng tử quý, nếu có thể tiến Lạc gia làm tiểu thiếp, người nên cười thầm.”

Hai người xoa thắt lưng, hầm hừ nói xong, lại vẫn nhớ cuộn lên tay áo tự mình đi múc nước rửa chén.

Nhan Ca tim đập mạnh và loạn nhịp đứng ở tại chỗ, trong lòng toan ra tư vị không hiểu, sau một lúc lâu mới chậm rãi xoay người, nàng nghĩ, Lạc Hình Thiên, đại khái..... Có lẽ..... Thực sự không phải người bình thường đi.

Đã là sai, liền sửa đổi.

Nhan Ca trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, vô luận như thế nào, chính mình cũng không thể giống nhau sống qua như vậy những ngày dần dần, tuy rằng trong đầu nàng hiện nay vẫn là một mảnh mơ hồ.

Nhưng đến lúc ban đêm, Nhan Ca liền đối với chính mình nhiều lo nhỏ tự giễu, bởi vì nam nhân kia căn bản là không có thời gian để ý tới nàng.

Trong một đêm, trong nhà nàng đột nhiên như thủy triều bàn tiến đến thật nhiều người, đông nghìn nghịt ở trong viện tử mà đứng.

Những người đó rất có khả năng là văn võ thần tử, võ công cao cường ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh thị vệ, thân hình cao lớn vú già, còn có viện ngoại ngừng một cỗ hoa lệ xe ngựa, ở tùy thời đợi mệnh.

Những người này, đều là vì nam nhân tên ‘Lạc Hình Thiên’ mà đến, mỗi người khi nhìn thấy hắn, trên mặt biểu cảm đều vô cùng kích động, dường như thấy được hy vọng.

Nhưng là bọn họ đang nhìn đến Nhan Ca, cũng đều không tự chủ được sửng sốt, mắt hàm kinh ngạc, lại nhanh chóng đem mâu quang thu về, liền ngay cả tối mắt không chút biểu cảm bọn thị vệ, trên mặt cũng đồng loạt cũng xuất hiện qua biểu cảm như thế.

Phòng ở quá nhỏ, trong viện cũng đều là người, vô luận Nhan Ca đứng ở nơi nào, cuối cùng đều bị các loại ánh mắt biến thành không yên bất an, quả thực không chỗ có thể trốn, cuối cùng chỉ phải trốn vào phòng bếp.

Ai biết nàng chân trước vừa mới tiến vào, sau lưng ba người bộ dáng vú già liền đi theo vào được, một người trong tay nâng bình trà cụng, một người bưng quý báu quỳnh tương ngọc dịch, còn có một người mang theo một hộp hồng son quả.

Ba người vào phòng bếp, liền phân công nhau bắt đầu bận rộn, làm như đối với tất cả vật trong phòng bếp đều ghét bỏ, cũng không dùng nồi bát đồ dùng nhà bếp, mà là đưa lưng về phía Nhan Ca, trước đem một tấm khăn lớn trải ra rồi lại bày biện đồ vật lên.

Ba người tay chân gọn gàng, hoặc là xem xét bên trong cái ăn, hoặc là dùng khăn tử chà lau theo một ít dụng cụ, vô luận là chung trà, bát đĩa, vẫn là đĩa, tuyệt trắng thìa, không một dạng không tinh mỹ.

Trong đó một cái phụ nhân cầm khăn tử chà lau đôi đĩa chạm vàng, không được liếc mắt nhìn vật dụng phòng bếp, che giấu không được đầy mắt hèn mọn, đối với bạn gia bên cạnh nói: “Như vậy cái địa phương nghèo kiệt hủ lậu, thật là khổ cho gia ở thời gian dài như thế.”

“Cũng đúng.” Đồng bạn cũng đốt đầu đáp: “Gia từ nhỏ cảm y ngọc thực, làm sao chịu bực này tội?”

“Ta mơ hồ nghe nói ở trong này cùng gia, hình như còn có một nữ nhân, không biết là ai?”

“Nữ nhân? Ai biết là dạng người gì, cho có chút tư sắc, liền muốn trào cao, cũng không ngấm lại gia là loại người nào, nói sau như vậy cái thâm sơn cùng cốc, có thể có cái dạng nữ nhân nào a?”

“Kia nhưng thật ra, cho dù có, cũng sớm nên hết hy vọng hảo, gia không giống với bọn vương tôn công tử khác, hướng đến giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, ngay cả một cái cơ thiếp qua môn đều không có, nghĩ đến gia không cưới cơ thiếp đó là vì muốn cưới vị chính thê Đất Đất công chúa đi. Nghe nói gia đối Đất Đất công chúa che chở đầy đủ, không chỗ nào không ứng, đừng nói cái gì kim vàng, nhà bạc, cho dù muốn sao trên trời, gia cũng sẽ dùng đá quý đẹp nhất thiên hạ tạo ra cho nàng.”

“Đúng vậy, gia vẫn tài võ lược, dịch kinh bát quái, binh thư chiến lược, không gì không biết, ta coi hôm nay xứng đôi với gia, cũng liền chỉ có Đất Đất công chúa.”

“Đúng là lời này, chỉ bằng năm trước sinh thần công chúa, gia đưa lên một đôi “Lãnh Băng Châu” vô giá, ai..... Khó trách nói vung tiền như rác chỉ vì một nụ cười hồng nhan, có thể được đến gia như vậy trọng phụ, Đất Đất công chúa thật sự là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ a!”

Hai người chính nghị luận được hăng say, bên cạnh một cái vú già khác xen mồm nói: “Tốt lắm đi, các người nói nhỏ một chút, nếu làm cho Bạch cô cô nghe xong, có hay không đuổi các người ra phủ.”

Hai người kia liền thu liễm, vui đầu làm việc, mà Nhan Ca nghe bọn họ nói như thế, hai gò má lạnh lạnh, nàng thân thủ nhất sở, mới phát hiện chính mình bất giác lại rơi lệ.

Lại một lát sau, chợt nghe trong phòng bếp giống như lại tới người nào nữa, mấy người vú già liền hô: “Bạch cô cô.” Liền một đám nín thở ngưng thần, không một cái dám ra tiếng.

“Các người có từng nhìn đến.....” Người tới là cái nữ nhân, nghe thanh âm có chút tuổi, nói chuyện nói đến một nửa liền ngừng thanh âm, nhìn đến lui trong xó bếp Nhan Ca, liền cười nói: “Gia đoán quả nhiên không sai, là ở nơi này đây.”

Nhan Ca bất an vọng đi qua, gặp một cái phụ nhân lớn tuổi đứng ở trong phòng, bên cạnh mặt khác ba cái vú già không thể dự đoán được trong căn bếp tồi tàn này còn có một người, ào ào dọa đến sắc mặt trắng bệch.

“Cô nương quả nhiên ở trong này.” Bạch cô cô chân cẳng không ngừng đi tới, đứng ở xó bếp, gặp Nhan Ca lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn buông xuống giống như không muốn để ý tới, liền về mặt ôn hoà cung hạ thân nghiêng người, cười đối Nhan Ca nói: “Cô nương làm lão bà ta tìm lung tung, kia tốt lắm, giờ tìm được.”

Nhan Ca trong tai nghe được khẩu khí Bạch cô cô nói chuyện, bất đồng với những vú già khác, có vẻ thấp phần ôn hòa, không giống như là người khắc nghiệt, liền đem trong mắt nén lệ ở tay áo loạn cọ một mạch, phương nâng lên mặt, hướng đối phương nhìn lại.

Chỉ thấy phụ nhân kia khoảng bốn mươi, ăn mặc hiển lộ ra khí phái nhà giàu, tướng mạo nhìn như bình thường hiền lành, cũng không mất nghiêm khắc, trên người tản mát ra khiêm tốn, cẩn thận do trải qua năm tháng ma luyện.

Cùng lúc đó, Bạch cô cô kia đã âm thầm tinh tế đánh giá Nhan Ca.

Một gương mặt khéo léo, tiểu cằm đầy đặn, màu da tuyết trắng, không chút son phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vài phần e lệ cùng sợ hãi, một đôi mắt trong suốt hắc bạch phân minh, bình tĩnh có thể nói, bờ môi đầy đặn đoan chính phong nhã, bộ dáng thập phần thanh mát.

Tuy rằng bố y tầm thường, cả người cũng là khí chất điềm tĩnh, rõ ràng đứng giữa đồng củi khô, nhưng hơi thở tựa như không nhiễm chút khói lửa giống nhau.

Bạch cô cô cảm thấy rõ ràng, mỉm cười nói: “Cô nương, cùng lão bà tử đi thôi, gia nơi nơi tìm ngài đâu.”

Nhan Ca vừa nghe, đang muốn nói chuyện, liền gặp vốn đang sợ hãi nhóm bà tử như là lại bị cái gì dọa đến, liền tiếp quỳ xuống hành lễ, trong miệng nhất tề hô: “Gia.”

Nguyên lai Lạc Hình Thiên khoan tay đứng trước cửa phòng bếp, hơi hơi chau mày lại.

“Cô nương, gia lại đây tìm ngài đâu!” Bạch cô cô gặp chủ tử đều tự mình đến đây, vội vàng ra tiếng thúc giục nói.

Nhan Ca chậm rãi vận xoắn đôi mi thanh tú, xốc lên mi mắt hướng bên kia nhìn ra xa liếc mắt một cái, gặp nam nhân bước vào nho nhỏ phòng bếp khuôn mặt nhìn chăm chú, không cười không nói, mà trong phòng mọi người liền thực đã sợ hãi như gặp đại địch, trong lòng liền bỗng sinh oán giận.

Nơi này là nhà nàng, dựa vào cái gì nàng muốn nghe người bên ngoài nhàn ngôn phiến toái? Nàng cũng không phải nha hoàn của hần nha, dựa vào cái gì muốn nghe hần sai sử?

Nhan Ca đột nhiên xoay qua mặt, cũng không nhìn chúng chủ tớ kia liếc mắt một cái, trong miệng quật cường bật ra hai chữ: “Không đi.”

Nữ nhân bị chúng phó nô xưng là “Bạch cô cô” nhà mẹ đẻ họ Bạch, khuê danh kêu Tú Cô, thê tử đại quản gia Lạc gia, Lạc Sơn, hai vợ chồng ở Lạc phủ đã gần ba mươi năm, theo Lạc Hình Thiên từ hải đồng đến trưởng thành, nay đến hiện thời đương gia Lạc gia, còn cho tới bây giờ chưa thấy qua chủ tử nhà mình tuổi trẻ như rành đời, gặp chuyện không biết không sợ hãi gia phát lớn như vậy hỏa.

Hôm nay sáng sớm, Lạc Hình Thiên làm vỡ cái cốc.

Vỡ một cái cốc không gì đáng ngại, Lạc gia cực giàu có, cho dù mỗi ngày đánh vỡ mười bảy, mười tám ly phỉ thủy mã nào đều được, vấn đề là, này có chút không tầm thường.

Lạc Hình Thiên từ nhỏ đến lớn, đã được tổ phụ cùng phụ thân bồi dưỡng phi thường nghiêm khắc, hần tuổi trẻ mà thành thạo, cực có đảm đương, còn tuổi nhỏ đã hiểu được “Sơn hạ có trạch, tổn hại. Quân tử lấy trừng phần trất dục.” Làm đương gia Lạc gia, ngoại nhân nhìn qua là phú quý phồn hoa, phong cảnh vô hạn, bên trong lại có bao nhiêu khó khăn, lại có ai biết? Không chỉ phải có dã tâm, có năng lực đủ đại, hội an hiểu tâm thuật, hiểu được lấy hay bỏ, xử sự quyết đoán, còn muốn thức tài trọng nhân. Từ sau khi trng tay phụ thân tiếp quản Lạc gia, Lạc Hình Thiên liền chưa từng có ra qua chút sai lầm, Lạc gia ở dưới sự dẫn dắt của hần càng đem thế lực phạm vi, tài phú tích lũy khuếch trương đến mức tận cùng.

Hai mươi mấy năm lịch lãm, cuối cùng Lạc gia có một vị hỉ giận không hiện ra mặt, làm cho người ta khó nắm bắt lấy người, hần cương nghị uy nghiêm, làm việc mạnh mẽ vang dội, tuyệt không dong dài dây dưa, tính tình mặc dù có chút nghiêm khắc, đối hạ nhân lại rất khoan dung, chưa bao giờ hội tùy tiện trách phạt nô bộc.

Vì thế này giận dữ, kinh ngạc rất nhiều người.

Đồ Mục cùng Lạc Hải, thị vệ bên người của Lạc Hình Thiên, cho dù không chính mắt thấy hần làm rơi cái cốc, cũng bị sắc mặt âm trầm của chủ tử nhà mình dọa đến nom nớp lo sợ.

“Bạch cô cô, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, gia vì sao tức giận?” Tương đối thận trọng Đồ Mục tìm được Bạch Tú Cô hỏi thăm.

“Chính là a, nhất sáng tinh mơ, gia thế nào không hảo sắc mặt, hai chúng ta giống như cũng không phạm cái gì sai lầm a?” Thần kinh thiếu chút Lạc Hải còn lại là một mặt hoang mang, “Lần trước chúng ta hai huynh đệ tìm đến nơi này, vào cửa đem một tiểu cô nương điểm huyết, cũng là bị gia mắng ột chút, hôm qua ta khả học ngoan, cách cô nương này rất xa cũng không dám nhìn chăm chăm nàng, chỉ sợ lại chọc gia mất hứng, hôm qua ta còn vui sướng đầu, ai biết vừa cảm giác tỉnh lại vẫn là kết cục giống nhau. Bạch cô cô, người nói chúng ta có phải hay không phạm phải thái tuế, cần đi bái cúng thần phạt?”

Buổi nói chuyện chỉ làm Bạch Tú Cô buồn cười, “Theo ý tứ các người đi, hảo hảo nghe gia phân phó, đừng chọc gia tức giận là đến nơi.”

Ai, có thể làm chủ tử thất thường, đại khái chỉ có vị kia kêu “Nhan Ca” cô nương thôi.

Hôm qua buổi tối, trốn ở trong phòng bếp, cái kia cô nương bề ngoài thoạt nhìn ôn nhu nhược nhược, tính cách lại như vậy bướng bỉnh, không chỉ không quan tâm người ngoài, hơn nữa giống đà điểu ủ khuất đem mặt chôn trong hai khuỷu tay, xem cũng không nguyện ý xem gia liếc mắt một cái.

Chuyện tình về sau, nếu không phải tự mình tận mắt nhìn thấy, Bạch Tú Cô đại khái đánh chết cũng sẽ không tin tưởng.

Lạc Hình Thiên, vị này ở Ô Thác dặm chân một cái, từ vương thất cho tới dân chúng đều sẽ chấn kinh, không chỉ không có giận tím mặt, thế nhưng còn tự mình đi vào phòng bếp, hạ mình tôn quý ngồi xổm trước mặt vị cô nương kia, rõ ràng vốn định đổ nàng.

Ai biết vừa nói xong một câu “Nhan Ca”, ngoài phòng liền có thị vệ lớn tiếng bấm báo, ở Ô Thác vương triều cử lão trọng thần Côn Hách suốt đêm chạy lại đây, nhất định muốn gặp mặt gia.

Ngay cả lão đại thần Côn Hách đều đến đây, hiển nhiên là có đại sự phát sinh.

Không còn cách nào khác, Lạc Hình Thiên đành phải trước buồng tiểu mỹ nhân, thật sâu nhìn tiểu đà điểu còn không có ngẩng đầu liếc mắt nhìn hần một cái, nói khẽ đứng ở một bên Bạch Tú Cô nói: “Chiếu cố hảo nàng.” Mới đi nhanh rời đi.

Lúc ấy Bạch cô cô vô cùng ngạc nhiên, nàng ở Lạc phủ nhiều năm như vậy, còn chưa từng nhìn đến gia đối ai như thế để ý qua, thậm chí Ô Thác vị kia kim chi ngọc diệp Đát Đát công chúa, cũng không từng nhận đến đãi ngộ như thế.

Cả một đêm, Lạc Hình Thiên cùng Côn Hách trắng đêm trường đàm, vì đại quân Đồng Châu, Ô Thác nội loạn, cùng với an nguy mấy chục vạn dân chúng Ô Thác lo lắng.

Không dự đoán được là, vị cô nương kia nhưng lại thừa dịp người không để ý trốn đi!

Một đêm chưa nhắm mắt Lạc Hình Thiên ở trời tờ mờ sáng, vừa tiến bước Côn Hách sẽ đến tìm tiểu giai nhân của hần, ai biết phát hiện người không phòng trống, lập tức sắc mặt liền xanh mét, sau đó, hần liền phát ra hỏa, bắt đầu tính toán sổ sách.

“Đồ Mực, truyền lệnh của ta, nhân mã Lạc gia, vô luận ở quan nội vẫn là quan ngoại, cho ta lập tức tìm người.” Hần giao cho nói.

“Dạ!” Đồ Mực liền ôm quyền, xoay người bước đi.

“Lạc Hải, người trước mang một nửa nhân mã hồi kinh đô, cho ta nhìn chăm chăm Tác vương phủ.”

“Dạ! Gia.” Lạc Hải cũng đi rồi.

Sau khi giao phó xong mọi việc, Lạc Hình Thiên lại điều đến thị vệ trưởng trực đêm, cẩn thận hỏi, không phát hiện ra manh mối, bộ mặt biểu cảm lại càng rét run.

“Gia, việc này đều do lão nô.....” Bạch Tú Cô thập phần bất an, đang muốn xin lỗi, đã thấy Lạc Hình Thiên khoát tay chặn lại, lược hơi trầm ngâm, mới hỏi chính mình: “Hôm qua có thể có ai ở trước mặt nàng nói qua cái gì nhàn thoại?”

Bạch Tú Cô nghĩ lại, chi tiết hồi đáp. “Hôm qua, khi lão nô tìm được người, trong phòng bếp còn có ba cái bà tử, nhưng không rõ các nàng đang nghị luận chút gì.”

Vì thế ba cái bà tử rất nhanh bị đưa đến trước mặt Lạc Hình Thiên, lập tức quỳ xuống, một năm một mười đem tối hôm qua mà nói hết.

Lạc Hình Thiên nghe xong cũng là không nói lời nào, mặt băng sương lại có thể đông chết người.

“Gia.....” Bạch Tú Cô nhất thời cũng không biết nên xử trí như thế nào, liền kiên trì ý bảo, “Người xem.....”

“Ấn gia quý.” Lạc Hình Thiên giọng điệu so với sắc mặt lạnh hơn.

“dạ.” Vì thế Bạch Tú Cô hướng ba người tuyên cáo nói: “Ấn gia quy Lạc gia điều thứ hai mươi bảy, nhóm người hầu tự tiện hộ mạng, khi dễ người, nói xấu linh tinh tức khắc đuổi ra khỏi phủ.”

Ba cái bà tử nghe xong, không được dập đầu cầu xin tha thứ: “Gia! Cầu gia tha nô tài, nô tài lần sau lại không dám.....”

Ai biết Lạc Hình Thiên lại phút chốc đứng lên, vốn sẽ không phải người thiện lương, lộ ra tuần nhan đen mặt, che kín nộ trào, mọi người nghe hân lạnh lùng nói: “Ngay cả chủ mẫu đều dám bôi nhọ, Lạc gia lưu trữ các người để làm gì?”

Lời vừa nói ra, ở đây mọi người ào ào thở hắt vì kinh ngạc, trường lớn mất.

Chủ mẫu? Kia cô nương người Hán đúng là thê tử gia nhận định? Thiên, đây là khai cái gì vui đùa a?

Bạch Tú Cô nguyên tưởng rằng việc này cứ như vậy đã xong, ai biết trước khi lên xe ngựa, còn đang tức giận gia lại nhớ tới cái gì, làm cho Lạc Hải truyền lời cho nàng, nói là muốn “Tạm thời lưu trữ các nàng”.

“Lưu trữ?” Nàng âm thầm kinh ngạc, thủ hạ lưu tình không phải tác phong gia nhà mình, hôm nay thế nào khai ân?

Lạc Hải gãi gãi đầu, “Đúng vậy, gia chính miệng nói như thế, nói trước lưu trữ, đợi khi tìm được..... Ân, chủ mẫu nói sau.”

Bạch Tú Cô lập tức hiểu được, “Gia ý tứ là lưu trữ các nàng, chờ hân tìm phu nhân, từ phu nhân tự mình xử lý?”

Lạc Hải gật đầu hiểu được.

“Gia thật đúng là.....” Tự Lạc Hình Thiên còn nhỏ, liền rất ít nhìn đến loại này biểu hiện xuất hiện, Bạch Tú Cô không nhịn được muốn cười.

Đồ Mục nghe xong, đã có chút lo lắng trùng trùng, “Nếu chủ mẫu vào Đồng Châu, vậy phiền toái.”

Đồng Châu có ba mươi vạn đại quân, tất cả đều là vì Ô Thác đến, nếu phu nhân vào Đồng Châu thành, y tính tình của gia, nhất định sẽ tự mình vào thành, đến lúc đó vạn nhất triều đình Trung Nguyên phát hiện...

Bạch Tú Cô thần sắc bỗng chốc ngưng trệ, đúng vậy, cái loại này hậu quả, khó có thể tưởng tượng.

9. Chương 8

Các nàng nói, hân đối vị kia Đất Đất công chúa ngàn y trăm thuận, trân trọng đầy đủ, không ngại vạn kim, chỉ vì tiếng cười giai nhân.

Các nàng còn nói, nữ tử đối với hân ôm ao ước, đều sớm chết tâm, đừng nghĩ trèo cao, kia không phải người bình thường có thể muốn là có được.

Những lời này từng chữ đều làm cho Nhan Ca tâm hồng rồi, nơi nào đó ở sinh sôi đau, cho nên, nàng lặng lẽ rời khỏi.

Rời đi, nhân duyên ô long làm người ta dở khóc dở cười, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Cùng nho nhỏ Ba Khâu bắt đồng, Ngọc Lăng thành trước sau như một thực náo nhiệt, tòa thành mang theo dáng vẻ thủy cổ, trong thành lão làng sống lâu, tửu quán mọc lên như rừng, không chỉ có là trung tâm thương nghiệp phương bắc, cũng là nơi thập phần phồn hoa, khách tứ phương tụ họp.

Thời gian buổi trưa, trời trong nắng ấm, thời tiết thần kỳ sáng sủa, Nhan Ca đứng ở trong một khách điếm có tên khách điếm Duyệt Lai trong thành, nhìn người đi trên đường, khuôn mặt gầy yếu không có ý cười.

Bên tai truyền đến thanh âm rao hàng không dứt bên tai, nhóm tiểu thương khiêng kẹo hồ lô, bán quế hoa cao, còn có hàng trái cây đối diện truyền đến ngọt hương hạnh nhân cao cùng lạc tổ, nghe đến làm người tham niệm, Nhan Ca lại đồng dạng không có gì thêm ăn.

Ở Ba Khâu không có thời tiết như vậy, cũng không có này đó đồ ăn, Ba Khâu chỉ có cát vàng hướng lên trời, bão cát mấy ngày liền, nguồn nước ít ỏi bên hồ, cuộc sống thiếu lương thực thiếu thủy, thực gian khổ.

Nàng có khi mang rổ rá hái chút sa hành, ngẫu nhiên hội hái đến một ít trái cây dại, thời điểm ăn thực ngọt, trường giống bồ công anh bay bay, thật xinh đẹp.

Tuy rằng khổ, nhưng lúc đó nàng không phải một người, nàng có hi vọng, có hi vọng cũng thực thỏa mãn, mà không giống hiện tại, căn bản không biết tự mình nên đi nơi nào.

Đêm khuya mười ngày trước, nàng trần trọc khó ngủ, thừa dịp không người đề ý chuồn êm ra ngoài, một đường chạy đến trần trên, làm nhìn đến xe ngựa hàng hóa của Lâu mặt rỗ, không suy nghĩ nhiều liền chui đi vào.

Nàng không hướng Đồng Châu đi đến, mà là hướng phía tây đi, dọc theo đường đi ngừng ngừng đi một chút, cũng là có chút thái bình, hơn nữa hàng hóa trong xe Lâu mặt rỗ không hề thiếu, nàng vụng trộm cầm ăn cũng có thể, về sau, liền đến Ngọc Lăng.

Bởi vì thật sự không biết muốn đi về nơi đâu, Nhan Ca đành phải trước tiên ở nơi đây trọ xuống, qua một ngày tính một ngày, liền như vậy lại hơn mười ngày đi qua, nàng tưởng, hẳn là không ai hội nhận thức chính mình đi.

Mấy ngày qua, cho dù vẫn cứ là dần dần qua ngày, nàng cũng sẽ không thừa nhận, chính mình thực hoảng sợ; Sẽ không thừa nhận, tự mình rất tưởng niệm người kia: Lại càng không hội thừa nhận, nếu không có những người đó tìm đến, nàng nguyện ý tiếp tục giả bộ hồ đồ cùng hẳn làm vợ chồng, ở Ba Khâu sống nương tựa lẫn nhau.

Nàng sẽ không thừa nhận.

Nháy mắt mấy cái, ngạnh sinh sinh đem nước mắt ghen trở về, lồng ngực Nhan Ca lại dục cảm giác buồn nôn, nàng che lại môi, hít sâu vài khẩu khí mới ngừng cảm giác ghê tởm, xoay người đang chuẩn bị đi, không ngờ bị người theo phía sau gọi lại.

“Vị này phu nhân, thỉnh cầu dừng bước.”

Là ở..... Kêu nàng sao? Giật mình quay đầu, Nhan Ca không hiểu nhìn xem nam tử hàm hậu trước mặt.

Nam tử kia cẩn thận đánh giá nàng một phen, đột nhiên vô cùng nhảy nhót nói: “Thật tốt quá, phu nhân, tiểu nhân rất cực tìm được ngài.”

Như là ảo thuật giống nhau, trong khách điểm bỗng nhiên xuất hiện một đám người.

“Ông tiên sinh, tìm thấy sao?”

“Thật là phu nhân sao?”

“Không sai, không sai, ta coi qua bức họa phu nhân, giống nhau như đúc nha!”

“Cám ơn trời đất, cuối cùng tìm thấy!”

“A di đà phật, gia đã biết, khẳng định hội cao hứng.”

Nhan Ca nghe được không hiểu ra sao, gặp nam nhân được xưng là Ông tiên sinh, đối chính mình cực nhất cung, nho nhã lễ độ nói: “Phu nhân, nơi này không tiện, mời tìm chỗ nói chuyện.”

Gặp Ông tiên sinh cũng không giống có ác ý, Nhan Ca thoáng do dự một chút, liền cùng những người đó vào khách điểm, ai cũng không phát hiện phía sau hàng trái cây đối diện, hai tên diện mạo giống nhau, hành vi lén lút xem người vào khách điểm, trong đó một cái nhỏ giọng nói: “Ta ở trong này chờ, người nhanh đi báo cáo, nói đã tìm được nữ tử cấp trên muốn tìm.”

Mặt khác một người tắc gập gật đầu, nhanh chóng ly khai.

Chưởng quầy Duyệt lại khách điểm xa xa nghênh đón, nhiệt tình về phía vị kia Ông tiên sinh hô: “Này không phải Ông lão bản sao? Đã lâu không gặp, hôm nay thể nào rảnh đến tiểu điểm, là đến xem sinh ý tại Ngọc Lăng?”

Uông tiên sinh cùng chương quây hàn huyền vài câu, thập phần hào phóng ra tay đem biệt viện phía sau khách điểm bao trọn, sau đó mới đến mời Nhan Ca dời bước.

Vào hậu viện, không đợi ổn định hảo, những người đó liền nhất tề đối Nhan Ca quỳ xuống hành lễ, trong miệng tề gọi: “Phu nhân.”

Nhan Ca nơi nào gặp qua bậc này tư thế, hừ nàng vội vàng xua tay phủ nhận, “Các ngươi là không phải nhận sai rồi, ta không phải cái gì..... Cái gì phu nhân... của các ngươi.”

Uông tiên sinh trên mặt cười như hoa, “Không có sai, phu nhân, mấy ngày nay tới giờ, chúng tiểu nhân tìm lần Đồng Châu, Tây Nghi giống như lớn nhỏ các bộ lạc, tìm phu nhân, tìm hảo hảo.”

Nhan Ca hoang mang nói: “Phu nhân các ngươi họ gì?”

“Phu nhân nhà chúng ta họ Cảnh.” Uông tiên sinh làm việc thật là cẩn thận, cho dù ở yên lặng đọc viện, cũng không quên tả hữu nhìn một cái, mới hạ giọng nói: “Gia nhà chúng ta là Lạc Thị Ô Thác.”

Lạc gia ở quan ngoại, quan nội sinh ý làm sao chỉ ngàn vạn, đại giang nam bắc, trên dưới đồng loạt nhận được cái tin tức, tìm Lạc gia chủ mẫu.

Nhan Ca vừa nghe đến chữ “Lạc”, lập tức liền trắng mặt cười.

Là hán đang tìm nàng? Vì sao còn muốn tìm nàng?

Như vậy gia thế, Lại là như vậy thân phận, nhất hô liền có trăm người hưởng ứng, mà nàng, không biết cha mẹ, không rõ sinh tử: Không biết nhà ở nơi nào, có thể trở lại, trên đời này, phóng mắt nhìn đi, tựa hồ đều cùng nàng không quan hệ.

Nhan Ca trong lòng từng trận buồn bã, loạn thành một đoàn ma.

Phía bắc Ngọc Lăng, vắt ngang một mảnh biển sa mạc, phải xuyên qua sa mạc, mới có thể đến đạt kinh đô Ô Thác.

Một xe ngựa hướng sa mạc mà đi, vài tên thị vệ hộ ngoại xe ngựa, bởi vì lúc này đang hình thành bão cát, bởi vậy hành trình nhân mã không tính mau.

Nhan Ca đã bị an bày trong xe ngựa thoải mái, không nói một tiếng cúi đầu tự tâm sự.

Nàng bị nhân mã Lạc gia ở Ngọc Lăng tìm được, không có nhiều lắm trì hoãn, liền ra khỏi thành.

Đối với hạ nhân Lạc gia, nàng hết đường chối cãi, vô luận nói cái gì, những người đó cũng không cho nàng rời đi, trốn lại trốn không thoát, cuối cùng liền bị mang ra khỏi thành.

“Phu nhân.” Uông tiên sinh ở ngoài xe ngựa cung kính đối nàng nói: “Mới vừa có ám vệ báo lại, gia đã hướng nơi này lại đây tiếp phu nhân.”

Cẩn môi, Nhan Ca không nói gì, hai tay đặt ở trên đùi càng nắm chặt vào nhau.

Đang lúc hoàng hôn, mã đội đình chỉ đi tới, bên trong xe Nhan Ca nghe được bên ngoài xe ngựa một trận xôn xao, tiếp theo rèm bị từ bên ngoài nhấc lên, tiếp theo vang lên thanh âm Uông tiên sinh vui mừng: “Phu nhân, gia đến.”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bóng dáng to lớn trên lưng ngựa cách đó không xa, một thân phong trần mệt mỏi, mặt mày vẫn cứ sắc bén, chưa từng có nhiều biểu cảm, lại từ xa xa trông thấy nàng, đáy mắt hiện lên tia nhu tình.

Mặt trời chiều đang ngã về tây, đem thiên địa đều nhuộm thành một mảnh màu vàng, nhiều điểm ánh mắt trời chiếu rọi trên y bào của hắn, loá mắt chói mắt, nguyên bản bình thường cao lớn anh tuấn càng hiển lộ giống như thiên thần rực rỡ.

Thấy hắn phóng ngựa hướng chính mình chạy tới, Nhan Ca cả người tâm loạn như ma, khủng hoảng lên, nàng lo sợ bất an cúi cổ tránh, không dám nhìn ánh mắt của hắn, tiếp theo giây, liền theo bên trong xe ngựa chui ra, xoay người đào tẩu.

“Phu nhân!”

“Phu nhân?”

Phía sau truyền đến từng trận kinh hô, Nhan Ca mắt điếc tai ngơ, nàng không dám dừng bước chân lại, bởi vì nàng không biết chính mình nên như thế nào đối mặt nam nhân kêu Lạc Hình Thiên kia.

Trong sa mạc gió lốc đem đá vỡ vụn, hạt cát cùng bụi đất thổi sẽ lưu lại nham thạch, nơi này liền trở thành nham mạc, Nhan Ca liền một đường chạy trên mảng nham mạc này, sau đó phát hiện chính mình không đường có thể chạy thoát.

Nàng tìm không thấy đường, nơi nơi đều là màu vàng cát sa mạc, nơi nơi đều là mãnh liệt nhiệt độ cao, giống như vô tình lại lộ ra sát khí.

Nàng cũng không biết chính mình đã ở bên cạnh lưu sa, sa mạc này liền lấy cồn cát lưu sa vì chủ, không nghĩ qua là, sẽ gặp đến, hãm sâu vào, vạn kiếp bất phục.

Bão cát từng trận, ở bên cạnh cuốn lấy nàng, dần dần hình thành một cái hoàn toàn đủ để đem người cắn nuốt.

“Nhan Ca!” Lạc Hình Thiên ở phía sau giục ngựa đuổi theo, khi thấy nàng ngày càng chạy gần đến lưu sa, ánh mắt mị lên lợi hại.

“Nhan Ca, không nên cử động, dưới chân người có lưu sa.” Hắn không dám quấy nhiễu nàng, cách nàng khoảng mười mét liền dừng lại, thanh âm từ chậm chạp nhắc nhở nàng.

Nhan Ca sửng sốt, cúi đầu nhìn chỗ mình đang đứng, quả nhiên phát giác nơi này so với cát sa mạc bất đồng, tựa hồ tùy thời đều có khả năng lún vào.

Nàng ngẩng đầu, hoảng sợ vô cùng nhìn nam nhân cách đó không xa.

“Không phải sợ, đứng như cũ.” Hắn giọng nói vừa phải, liền từ trên lưng ngựa bay lên không, hướng phương hướng nàng đứng thẳng, duỗi ra cánh tay, một tay ôm chặt lấy eo nhỏ của nàng.

Tiếp mũi chân một chút, người đã bay lên nhẹ nhẹ, tiếp theo giây, rõ ràng đã đem giai nhân đưa đến địa phương an toàn, toàn bộ động tác liền lạc dứt khoát, thật là tiêu sái tự nhiên, tuyệt không dong dài dây dưa.

Sau một trận thiên toàn địa chuyển, không chờ Nhan Ca phản ứng lại, nàng đầu vầng mắt hoa, nghe được tiếng nói thấp thuận ở bên tai chính mình nói nhỏ: “Không có việc gì, Nhan Ca.”

Trên mặt nàng nóng lên, đè nén tư tâm mê muội, ra sức muốn từ trong lòng của hắn giây thoát.

Hắn nhìn nàng đã đứng vững mới rời tay, chỗ sâu nhất nơi đáy mắt nhảy lên hai tia quang cự khác thường, khiến kiều nhan kinh hoảng có chút thất thố, lại thu lại con người trở nên nhu hòa.

“Nhan Ca.” Hắn nhẹ nhàng mà gọi tên của nàng, hai chữ này dường như kêu ngàn vạn lần, vô cùng ôn nhu, vô cùng tình thâm.

Trong lòng rung động, Nhan Ca khinh nhắc hàng mi, hàm răng trắng cắn lấy làn môi mỏng, ngẩng đầu không nói, không xem hắn.

Đằng đằng tìm một thoáng thiên hạ hiện thời ngay tại trước mắt, có thể nào không làm người ta bình tĩnh được, nhưng Lạc Hình Thiên cực kỳ khắc chế cảm xúc muốn ôm nàng, mà là ngữ điệu bình thản trần thuật suy nghĩ muốn nói cho nàng sự thật: “Ta tìm người một thoáng.”

“Người.....” Nhan Ca nhìn hắn, lòng của nàng như nhũn ra, đôi mắt cũng như nhũn ra, nàng cả người đều như nhũn ra, thanh âm đồng dạng đang run run hỏi lại: “Người tìm ta làm cái gì?”

Hắn mỉm cười, vẫn như cũ không vội vàng, không xúc động nói: “Người là nương tử của ta.”

Một câu, liền làm nước mắt Nhan Ca rơi như mưa, nàng nghẹn ngào lắc đầu, “Không phải.”

“Cái gì?” Hắn hỏi.

“Ta..... Ta.....” Nàng không biết nên như thế nào nói rõ ràng với hắn, từ sai khi biết hắn không phải trượng phu của mình, nàng mỗi ngày mỗi thời mỗi khắc đều ở nghi thần nghi quỷ, hoảng sợ không chịu nổi, “Người không phải tướng công của ta, tướng công ta đã chết.”

“Nhan Ca.....” Hắn vẻ mặt nhất chăm chú nhìn, hướng phía trước bước một bước.

“Người rốt cuộc muốn làm cái gì? Vì sao còn muốn tìm ta?” Thấy hắn tới gần chính mình, Nhan Ca lập tức lùi về phía sau một bước, đau khóc thành tiếng, “Ta rất sợ hãi, người có biết hay không? Ta cái gì không nhớ được, ta không biết chính mình là ai, ta cũng không biết người nói có phải là thật sự..... Ta rất sợ, thực sự rất sợ.....”

Thấy nàng khóc đến lệ hoa mang vũ, kiệt sức khản giọng, Lạc Hình Thiên trong lòng thật sự không dễ chịu, lại nhìn đến then hạ sắc mặt trắng bệch, mềm yếu ngồi xuống, che môi sắp buồn nôn, lúc này càng làm hắn nóng lòng.

“Nhan Ca!” Hắn rốt cuộc không nhịn được tiến lên đem nàng ủng tiến trong lòng, thấp giọng kêu lên: “Ta biết cảm thụ trong lòng của người, người không nên gấp gáp, ta sẽ không ép người quyết định cái gì, người bình tĩnh chút.”

Nàng ở trong lòng hắn rơi lệ đầy mặt lắc đầu, lồng ngực bỗng nhiên bài sơn đảo hải, khó chịu đến cực điểm nói không nên lời.

“Người không thoải mái chỗ nào? Mau nói cho ta biết.” Lạc Hình Thiên thấy thế, gấp đến độ sắc mặt đều thay đổi, một tay ôm lấy nàng, đi nhanh đến xe ngựa, “Chúng ta đi tìm đại phu, ngoan, đừng khóc.”

Gặp qua đại đương gia gặp biến không đổi sắc mặt, gặp qua đại đương gia tính tình như thiết, cũng gặp qua đại đương gia bữa bãi lại tiêu sái, còn chưa bao giờ gặp qua đại đương gia đồ nữ nhân, tình hình này đem Đồ Mục cùng Ưông tiên sinh, các tùy tùng xem đến mắt choáng váng.

Nhan Ca bị dàn xếp ở trên xe ngựa của Lạc Hình Thiên, ở trên trường kỉ nằm một lát, cảm thấy tốt hơn nhiều, liền chậm rãi mở ra ánh mắt sưng đỏ vì khóc đánh giá bốn phía.

Bên trong xe ngựa này có thể đánh giá với một gian phòng nhỏ hoa lệ, không gian mặc dù không phải đặc biệt lớn, nhưng cũng đủ để đặt một cái trường kỉ nghỉ ngơi, bên trên trải một tấm chăn da màu đen, trừ này đó ra, còn có một cái bàn nhỏ nhỏ, trên bàn có bàn cờ, trà cụ, ánh nến, cùng với bộ sách.

Nhan Ca an tĩnh xem, sau một lúc lâu mới phát giác đồ vật bên trong xe, trừ bỏ bộ sách, còn lại hết thảy đều được đóng chặt, hoàn toàn không vì xe ngựa chuyển động mà ảnh hưởng.

Nàng tò mò thân thủ cầm lấy một quân cờ, mới phát hiện bàn cờ này được chế tạo từ nam châm, mà quân cờ, trà cụ cùng ánh nến, đều được làm bằng thiết.

Chính xem, đột nhiên xe thoáng ngừng lại, tiếp theo rèm được vén lên, Lạc Hình Thiên đi vào.

“Đỡ hơn sao?” Trong tay hắn cầm túi nước, đưa đến trước mặt nàng, mâu quang tất cả đều là nhu tình, “Uống nước, hảo hảo nghỉ ngơi.”

Nhan Ca yên lặng tiếp nhận, đem quân cờ trong tay nhẹ nhàng mà thả lại đến trên bàn.

Lạc Hình Thiên ngồi ở đối diện, xem nàng, khẽ cười nói: “Chúng ta trước đi Ba Khâu tìm đại phu xem một cái đi.”

Nhan Ca không nói lời nào, bên tai nghe trục xe ngựa chuyển động, đáy lòng một mảnh mờ mịt.

“Bì gia y quán” Phúc Lộc Thọ tam huynh đệ đang nhìn đến nhân mã của Lạc gia, khó tránh khỏi lại là một trận luống cuống tay chân, ba người ân cần đứng ở ngoài xe ngựa, chuẩn bị đợi Lạc Hình Thiên xuống xe.

“Gia, ngài không phải hồi kinh đô rồi sao, thế nào lại phản hồi đến địa phương quỷ quái này?” Bì Hữu Phúc tất cung tất kính hỏi.

“Gia, ngài có phải hay không cảm thấy huynh đệ tiểu nhân ba người còn có chút bản sự, đồng ý chúng tiểu nhân đi theo bên người gia?” Bì Hữu Lộc đẩy côi lòng chờ mong hỏi.

“Gia, vị này là.....” Bì Hữu Thọ vẻ mặt nghi vấn hỏi.

Ba người ánh mắt không hên mà cùng nhìn về phía thân hình bẽ bồng được nam nhân tự mình ôm xuống xe, lại chặt ôm vào trong lòng, giống như ôm bảo bối, rốt cuộc là loại người nào a?

Khi vào y quán, Lạc Hình Thiên mới nhẹ nhàng đặt thiên hạ đang say ngủ lên trên giường, dường như sợ gai nhân bưng tỉnh, dừng một chút, đại khái là ngại y đệm chăn y quán bẩn, lại lấy áo choàng của mình phủ lên, mới ngồi vào ghế bên cạnh.

Làm Bì gia huynh đệ nhìn đến kiều nhan đã từng quan biết, một đám ghen hòng nhìn trần trối.

Này không phải là tiểu nương tử góa chồng sao? Hôm kia không phải không thấy bóng dáng? Làm nửa ngày nguyên lai còn đi theo gia a!

Lạc Hình Thiên cũng không nói nhiều, trong miệng nhàn nhạt toát ra hai chữ: “Khám bệnh.”

“Dạ, gia.”

Bì Hữu Phúc thay tiểu nương tử kia bắt mạch, dương mào, lại bảo hai cái đệ đệ cũng đi lên chẩn đoán một phen, Lạc Hình Thiên thấy thế, trong lòng không khỏi lo âu, “Là bệnh gì?”

“Không phải bệnh.” Bì Hữu Phúc khom người đối Lạc Hình Thiên nói: “Là hỉ mạch.”

“Tiểu phu nhân có thai, khí huyết không đủ, hơn nữa một nhọc, thân mình có chút suy yếu.” Bì Hữu Lộc bổ sung thêm.

Chưa từng đoán trước kết quả chẩn đoán như thế, khiến Lạc Hình Thiên có một chút giật mình kinh ngạc, vẻ mặt khiếp sợ phá lệ xuất hiện tại trên mặt hần.

“Nàng có thai?” Hần trong miệng lặp lại một câu, trên mặt thần sắc không biết là hỉ vẫn là kinh.

“Đúng vậy, gia, tiểu phu nhân đã có thai hai tháng.” Bì Hữu Thọ chạy nhanh nói: “Gia xin thả lỏng, chúng tiểu nhân lập tức kê vài đơn thuốc dưỡng thai, làm cho tiểu phu nhân điều dưỡng thân thể, cam đoan không có nửa điểm sai lầm, bình an sinh hạ con nối dòng cho gia.”

“Chúc mừng gia!” Lạc gia sẽ có tiểu chủ tử! Đồ Mục mừng rỡ ra miệng.

Lệ mâu bắn ra hào quang cực nóng, đường cong lãnh ngạnh kì dị nhu hòa, chỉ có Lạc Hình Thiên mới biết, ở sâu trong nội tâm mình có một đoàn hỏa diễm, đó là một loại mãnh liệt nói lên hần đang mừng như điên.

Một lát cũng không trì hoãn, hần lập tức hạ lệnh lên đường suốt đêm hướng Ô Thác đi đến.

Thế sự chuyện xấu nhiều lắm, còn có những nguy hiểm không thể dự đoán trước được, hần không thể lại làm cho nàng có bất cứ hiểm họa nào, chỉ có trong phạm vi thể lực Lạc gia, hần mới có thể an tâm!

Trong màn đêm, hơn hai mươi người ngựa đang nhanh chóng xuyên qua sa mạc.

Khác với Lạc Hình Thiên vui sướng, Nhan Ca khi biết tin tức mình mang thai, cả người đều mòng. Mang thai? Tại sao có thể như vậy?

Nàng cuộn mình ở trên trường kỉ xe ngựa không nhúc nhích, thật lâu không thể hoàn hồn.

“thân mình của ngươi quá yếu, cần hảo hảo điều dưỡng, biết không?” Lạc Hình Thiên nắm tay nàng, lại bị nàng không tiếng động giây thoát.

“Ngươi..... Mất hứng sao?” Hần thử hỏi.

Nàng vẫn là không có trả lời, luôn luôn mở to mắt trống rỗng vô thần, coi như nhìn vật thể không tồn tại trong không khí, đối lời hần nói ngoảnh mặt làm ngơ.

Lạc Hình Thiên đẩy lòng dâng lên một trận thất lạc.

Chẳng lẽ..... Nàng không muốn đứa nhỏ này? Điều này giống như thùng nước đá từ đầu đổ xuống, nhảy mất đập tắt đáy lòng tràn đầy mừng như điên, cũng làm cho hần cả người nhảy mất tỉnh táo lại.

Cầm dưới bóng dưng căng thẳng, hần xoay người đưa lưng về phía nàng, thật sâu hô hấp.

“Nếu..... Nếu người không muốn đứa nhỏ này, hết thấy đều tùy người.” Hấn giọng điệu lạnh như băng, sau khi gian nan nói xong liền vén rèm nhảy xuống xe ngựa, sải bước rời đi.

“Gia?” Đồ Mộc lập tức đuổi kịp.

“đem ngựa của ta đến!” Lạc Hình Thiên lớn tiếng mệnh lệnh, khẩu khí phi thường nhanh nhẹn dũng mãnh: “Không được đi theo ta!”

“Dạ! Gia.” Mọi người hai mặt mờ mịt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cách rèm nghe tiếng vó ngựa xa dần, Nhan Ca che mặt nước mắt nức nở một tiếng, nước mắt giống chuỗi ngọc bị đứt bình thường, rào rào chảy xuống.

Hấn đi rồi..... Nàng cùng hấn cái gì cũng không phải, muốn thế nào vì hấn sinh đứa nhỏ? Thậm chí nàng ngay cả chính mình là ai đều còn làm không rõ..... Nàng vô cùng xót xa nghĩ, âm ỉ thần thương.

Đoàn xe lại thêm một đoạn đường, chợt nghe xa xa truyền đến “Oa ối” tiếng vó ngựa vang, là hấn đã trở lại sao?

Nhan Ca chạy nhanh lau nước mắt bên má, đang muốn xốc lên màn xe, chợt nghe đến thanh âm Đồ Mộc khản trương ở xe ngoài vang lên: “Phu nhân, có tặc nhân vây đến, ngài ngàn vạn không cần đi ra.”

Nhan Ca tâm bỗng chốc đứng lên, nàng ứng thanh, lặng lẽ nhấc lên một góc màn xe nhìn ra bên ngoài, nhất thời thở hắt vì kinh ngạc.

Chỉ thấy cát vàng cuộn cuộn, bốn, năm mươi con ngựa chạy như điên, chính cấp tốc hướng bên này đánh giết đến, cũng rất nhanh đưa bọn họ bao vây.

Nhan Ca liếc mắt một cái nhìn đi qua, mỗi con ngựa đều ngồi một tên hắc y bịt mặt hung tợn, đầy lòng khê run, Lạc gia bên này chỉ có hơn hai mươi người, như thế nào chống đỡ mã tặc nhân số gấp mấy lần bên này?

Trong lòng nàng lo lắng, tay nhỏ bé vừa buông bỏ liêm, chợt nghe đến Đồ Mộc quát lớn: “Các người là người nào? Lại dám cùng Lạc gia Ô Thác là địch!”

Tặc nhân cũng không có đáp lời, đao kiếm sáng hoắc ở dưới ánh trăng, tản ra hàn quang.

Trong đại mạc yên tĩnh, truyền đến từng đợt kịch liệt tiếng đánh nhau, dường như ám chỉ một hồi tàn sát lãnh khốc vô tình.

Bởi vì song phương nhân mã quá mức cách xa, thị vệ Lạc gia ở gần cản vài lần tiến công rất cục liên tiếp bại lui, cùng lúc đó, bỗng nhiên, một trận bầu không khí mịt mịt kỳ diệu, dường như bị điểm nhiên pháo đốt, trong nhân mã Lạc gia đưa tới một mảnh nói to ồn ào.

“Gia đã trở lại!”

“Là gia đã trở lại!”

Một trận lớn hơn một trận hô quát, trong trận tặc nhân nhất thời hỗn loạn, nguyên lai Lạc Hình Thiên cười ngựa kia chính là “Kiêu kiêu”, đang cao cao đứng trên cồn cát.

Hấn mặc dù lo lắng an nguy Nhan Ca, lực điều khiển chính mình rất mạnh, không có lỗ mãng sát nhập, mà là cẩn thận nhận ra tên thủ lĩnh tặc nhân, rất nhanh tìm đúng mục tiêu.

Cầm tặc trước cầm vương, hấn một tay giương cung, một tay kia theo sau lưng tên rút ra mũi tên, đáp cung nhắm ngay, mạnh bắn ra, “Hưu” một tiếng, một cái ngân quang lóng lánh, tên dài như sao băng nhảy lên không mà ra, vừa ác vừa chuẩn chiếu vào thân thể đối phương.

“A.....” Ở thủ lĩnh địch nhân thê lương hét thảm một tiếng té xuống ngựa, Lạc Hình Thiên một tên lại một tên bắt về phía địch nhân, tên pháp của hấn chuẩn vô cùng, nhất tên nhất trúng mục tiêu.

Chúng tặc nhân hiển nhiên hoảng tay chân, theo hướng tây bắc lại đây một đạo nhân mã, Lạc Hình Thiên vừa thấy đầu lĩnh chính là Lạc Hải, lập tức một tiếng hét dài, nhảy xuống gia nhập cuộc chiến.

Thị vệ Lạc gia vốn là trải qua huấn luyện, trăm dặm mới tìm được một đối thủ, vừa thấy viện binh đến, một cỗ sát khí, đồng tâm hiệp lực đem địch nhân giết đến hoa rơi nước chảy.

10. Chương 9

“Ta..... Ta đợi là mã tặc, cầu đại gia tha mạng nhỏ tiểu nhân.” Thủ lĩnh địch nhân chưa chết, chính quỳ xuống đất run run cầu xin tha thứ.

“Không nói thật?” Lạc Hình Thiên nhảy xuống lưng ngựa, đem dây cương giao cho Đồ Mục, trên mặt vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

“Tiểu nhân... tiểu nhân nói đều là nói thật.”

“nghe Lạc Hình Thiên ta là bị mù, không nhìn ra thân phận của các người?” Lạc Hình Thiên lãnh khốc nhất hừ, “Khi nào thì người triều đình Trung Nguyên trở thành mã tặc?”

“Lạc..... Lạc gia tha mạng! Tiểu nhân..... tiểu nhân kỳ thực cũng chỉ có biết một hai.....”

“Nói mau!” Đồ Mục quát.

“Dám nói một câu nói dối ta lấy mạng của người!” Lạc Hải thân chân đá đá người nọ.

“Dạ... dạ! Hơn một năm trước, đại tổng quản nội cung trong kinh bị độc chết, nghe nói là nam sủng cùng tiểu phu nhân của đại tổng quản tư thông.....”

Mọi người nghe đến đó, trong lòng một trận kinh ngạc, đại tổng quản nội cung không phải thái giám sao? Thế nào lại có nam sủng lại có lão bà? Li Kinh thành này thật đúng là việc lạ gì đều có.

Thủ lĩnh kia tiếp tục nói: “Nam sủng kia cùng tiểu phu nhân sau khi chạy ra Li Kinh không biết tung tích, việc này ở toàn bộ kinh thành đều xôn xao hồi lâu, tiểu nhân cũng chỉ là nghe một chút thôi. Ai biết có một ngày, đại nhân của tiểu nhân lại đột nhiên kêu tiểu nhân đến, giao cho tiểu nhân một bức họa, mệnh lệnh tiểu nhân đến biên quan tìm nữ tử trong bức họa kia.”

“Tiểu nhân từng ở trong cung nhậm chức, liếc mắt một cái liền nhận ra nữ tử trong bức họa kia, là nhị nữ nhi của Cảnh đại nhân Công Bộ Tả Thị Lang năm đó, Cảnh đại nhân nhận mệnh sửa hoàng lăng nhưng phạm phải trọng tội tru cửu tộc, ba cái nữ nhi nhà hắn nhập cung vì nô, Cảnh gia chỉ có tam tiểu thư mệnh hảo, luôn luôn ở trong cung hoàng hậu, năm trước ban cho Nhiếp phòng chính làm thiếp, năm nay lại được Vân lão Hầu gia thu làm nghĩa nữ, giúp nâng phù chính, ngoài nàng ra còn có hai vị tỷ tỷ khác của nàng, nghe nói không có ai sống qua mười lăm tuổi.”

“Tiểu nhân sinh nghi, hỏi đội trưởng của tiểu nhân, nữ tử trong bức họa là người phương nào, đội trưởng tiểu nhân lại nói là tiểu phu nhân của đại tổng quản, điều này làm tiểu nhân lấy làm khó hiểu, nàng rõ ràng đã chết...”

“Vì thế trong một năm này, tiểu nhân ở Đồng Châu cùng Ngọc Lăng luôn luôn tìm kiếm, nhưng một chút tin tức cũng không có, hai ngày trước vốn định hỏi kinh phục mệnh, ai biết hôm qua khách điểm Duyệt Lai nhìn đến người muốn tìm, nhưng lại cùng phu nhân mà Lạc gia muốn tìm giống nhau như đúc, khiến tiểu nhân cũng hồ đồ...”

Nhan Ca nín thở lắng nghe, nước mắt trào ra hai bên gò má lúc nào không biết, kỳ thực nàng không biết chính mình vì sao phải khóc, sau khi nghe câu chuyện của hắn, trái tim lại cảm giác đau đớn.

Tiếng động bên ngoài xe ngựa nhỏ dần, rèm bỗng nhiên mở ra, nàng ngẩng đầu, Lạc Hình Thiên liền đứng lạng ở ngoài xe ngựa.

Ánh trăng như ngân, Nhan Ca liếc mắt một cái liền nhìn thấy trương tuần nhan kia có nhiều điểm vết máu, huyền sắc trường bào cũng bị dao sắc cắt vỡ vài chỗ, nàng không khỏi lo lắng ngồi dậy, khẩn trương hỏi: “Người bị thương sao?”

“Không có.” Hắn không chuyển mắt nhìn nàng, “Người có khỏe không?”

“Ta không sao.” Nàng lắc đầu, khắc chế xúc động nhào vào trong lòng hắn, chuyển khai tầm mắt.

Hắn thấy, thấp giọng nói: “Không có việc gì là tốt rồi.” Liền buông màn xe xuống.

Đoàn người tiếp tục đi theo hướng tây bắc hành tẩu, đến rạng sáng, rốt cục ở đến đất phong Lạc gia.

Nhan Ca bị Lạc Hình Thiên ôm xuống xe ngựa, giường mắt liền có thể thấy một khu trang viên thật lớn lát đá đến tận cùng, chung quanh sông nhỏ vờn quanh, dòng chảy ào ào, bờ sông dài đầy các màu cây cối, ở ánh trăng ánh chiếu hạ, mặt sông lóe ra ra nhiều điểm ngân quang, lung linh huyền ảo.

Tình cảnh này làm cho Nhan Ca thật sự khó có thể tưởng tượng, tại đại mạc như thế lại có một địa phương hùng vĩ như vậy.

Cửa trang được mở ra, cầu treo buông xuống, nghênh diện liền gặp một phụ nhân mang chúng phó chào đón, đúng là nữ chủ nhân sự Lạc phủ Bạch Tú Cô.

“Gia, phu nhân, một đường mệt nhọc.” Nàng vừa thấy đến Nhan Ca, liền cười đối với Nhan Ca hành cái lễ.

Nhan Ca quần bách bị Lạc Hình Thiên ôm vào trong ngực, đỏ mặt, không biết như thế nào cho phải, cũng chỉ hồi đáp ngại ngần cười.

Vào trang, đèn đuốc sáng trưng, giống như ban ngày, chỉ thấy điệp thạch núi giả, hành lang uốn khúc, đình tạ nguy nga, hồ nước hoa mộc, đình viện luy luy, muốn bao nhiêu hùng vĩ thì có bấy nhiêu hùng vĩ.

Lạc Hình Thiên ôm nàng vào chủ phòng, chủ phòng bày trí thập phần thanh nhã, vô luận là họa sơn thủy trên tường, vẫn là ngọc khí được bày trí bên trong phòng, ngà voi sừng tê giác, mỗi một dạng căn bản nhìn vào thì biết chính là cực phẩm.

Lạc Hình Thiên ôm Nhan Ca phóng đến trên giường hoa lệ, “Người trước nghỉ ngơi, ta..... Có một số việc còn muốn xử lý.”

Nhan Ca cúi khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng vuốt cằm.

“Kia..... Ta đi rồi.”

Nhan Ca lại gật gật đầu, vẫn là không nhìn hắn.

Lạc Hình Thiên tựa hồ còn muốn nói cái gì, lại cuối cùng thán một tiếng, xoay người rời đi.

Nhan Ca nhìn chằm chằm ánh nến lay động đến xuất thần, một lát sau, chợt nghe bức rèm nhất vang, Bạch Tú Cô mang theo vài cái nha đầu đi đến.

“Phu nhân.” Bạch Tú Cô mang theo các nha đầu hướng Nhan Ca hành lễ, Nhan Ca bắt an đứng lên.

“Phu nhân mau ngồi xuống, đừng mệt thân.” Bạch Tú Cô vội vàng đi tới phù nàng ngồi xuống, lại phân phối các nha đầu để đồ vật trong tay xuống.

Các nha đầu trong tay bưng đến tinh xảo khay đồ ăn, khay trà bán nguyệt, còn có hai cái khăn thêu dùng để lau tay.

“Phu nhân, gia mới vừa rồi phân phó lão nô đem phương thuốc đại phu khai đi nấu, được còn nóng.” Bạch Tú Cô đem chung thuốc mở ra, một trận mùi hương xông đến mũi, “Phu nhân trước uống chút canh gà, đi đường đến nửa đêm, thật vất vả đi.”

“Hảo..... Cảm ơn.” Nhan Ca thân thủ tiếp nhận, có chút câu nệ cuối đầu, một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ uống.

Bạch Tú Cô gặp tiểu phu nhân này một khuôn mặt thuần khiết không có son phấn, nhìn sơ có chút tiêu tụy, lại vẫn như cũ một khuôn mặt tinh xảo, sở động lòng người, thật sự là vừa thấy đã thương; Lại nghĩ tới mới vừa rồi Đồ Mục mặt mày hớn hở chạy tới nói cho chính mình, tiểu phu nhân trong bụng đã có con nối dòng của gia, nghĩ đến không lâu sau trong phủ sẽ nhiều thêm một tiểu oa nhi mập mạp: Trong lòng càng cao hứng.

Khả lại nhìn, di? Phu nhân một cặp mắt thu thủy, cũng là che giấu không được tràn ngập u buồn cùng bất an.

Bạch Tú Cô nghiêng ngẫm, liền ý bảo các nha đầu đi xuống trước, vừa cười đối Nhan Ca nói: “Gia muốn lão nô hảo hảo chiếu cố phu nhân, có thể tìm được phu nhân, gia trong lòng chỉ sợ là vui mừng cực kỳ.”

“Hắn.....” Nhan Ca muốn nói lại thôi.

“Phu nhân có gì nghi vấn, đều có thể hỏi lão nô, từ khi gia còn rất nhỏ, lão nô đều ở ngay tại Lạc gia, cũng được ba, bốn mươi năm đi.

Nhan Ca nháy mắt mấy cái, nước mắt tràn mi, “Hắn cần gì tìm ta.....”

Bạch Tú Cô “Di” một tiếng, ngạc nhiên nói: “Phu nhân là chủ mẫu Lạc gia, tự nhiên muốn tìm về, nói đến sau khi phu nhân ngày ấy ở Ba Khâu không từ mà biệt, gia ngày ngày vương bận, lo lắng cho phu nhân đi.”

“Ta..... Ta không phải.....” tiểu nữ nhân tự chui vào trong vỏ ốc của mình, lời đồn đãi còn ngay bên tai, bảo nàng làm sao cho kham.

Thật kì quái, khi nàng biết hắn không phải tướng công của mình, nàng rất khổ sở, nhưng là khi nghe nhóm bà tử nhàn thoại, khi nghĩ đến hắn có nữ tử hắn yêu, nàng cũng là đau lòng không chịu nổi, như là bị đao rỗng, đau đến sắp phải chết đi.

Nàng không dám hỏi hắn, cũng không dám tưởng tượng, nếu là hắn đã đánh thân, hoặc là có thiếp thất khác, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Bạch Tú Cô thấy bộ dáng của nàng, liền hỏi: “Phu nhân nhưng là nghe xong chút nhàn thoại?”

Nhan Ca cắn môi, không nói lời nào.

Bạch Tú Cô cười nói: “Phu nhân không biết, gia biết nhóm bà tử này nói lung tung sau lưng, rất giận dữ, nhưng không có xử lý, y lão nô xem a, chỉ sợ là chờ phu nhân trở về dùng quyền hành của chủ mẫu tự xử lí đi!”

“Gia nhà ta là cái hảo nam tử khó tìm, lão nô xem hắn lớn lên, tính tình nhân phẩm không gì không tốt, lão bà tử ta tuy là cái nô bộc, khả vài thập niên, cũng chưa bị hắn nói nặng qua một câu, hắn đối hạ nhân rất rộng lượng, có đảm đương, có trách nhiệm, gánh vác gia nghiệp Lạc gia to lớn này, thật là vất vả, nhưng trước nay không có nghe hắn oán giận một câu.”

“Nữ tử chưa hôn ở Ô Thác đều muốn gả cho gia, nhưng là gia chưa bao giờ động lòng, bởi vì hắn nói những nữ tử này là muốn tiến vào cửa Lạc gia thôi, hắn không muốn chấp nhận, nhưng là phu nhân không giống với, lão nô còn chưa bao giờ thấy gia đối với cô nương nào để bụng như vậy, cái gọi là quà tặng đưa cho Đất Đất công chúa, gia nửa điểm tâm tư cũng không hao phí.”

Cuối cùng, Bạch Tú Cô nghiêm mặt nói: “Không từ mà biệt, may mắn trên người phu nhân có tín vật của gia, có thể chứng minh thân phận của phu nhân, sản nghiệp Lạc gia trải rộng khắp, kì hạ các bộ mười vạn người, nhận thức, duy nhất chỉ có con dấu phu nhân đang đeo trên người.”

Thiên, con dấu kia là..... Nhan Ca kinh ngạc trợn to mắt, bàn tay mềm mại không tự chủ được vuốt ngọc ẩn như bông tuyết trên cổ, mắt to khó tin nhìn phía Bạch Tú Cô.

Người sau gật gật đầu, “Phu nhân, gia nửa năm trước bị mai phục, trúng phải kịch độc, may mắn gia nhà ta mệnh lớn, được phu nhân cứu giúp, thế này mới kêu nhân duyên trời định nha.”

Cho nên, hắn rõ ràng không phải trạng phu của nàng, lại vẫn như cũ muốn nàng, còn mang nàng đi đến nơi này, là vì báo đáp ân cứu mạng sao?

Như là nhìn ra Nhan Ca oán thầm, Bạch Tú Cô cười nói: “Phu nhân, gia nhà ta cũng không phải lấy hôn nhân đại sự trọng đại làm trò đùa, cho dù là hoàng thân quốc thích gia cũng không để vào mắt, Lạc gia mặc dù gia nghiệp đại, nhưng trước nay không có lấy vương phủ làm hậu thuẫn hay ghét bỏ người nghèo khó, nếu là gia nhà ta không muốn, liền coi là cái gì công chúa, cũng là không thể tiến vào Lạc gia, trừ bỏ nương tử gia chính mình nhận định.” Nàng cười meo meo hỏi: “Phu nhân, ngài còn không rõ tâm ý của gia sao?”

Tim lập tức đập mạnh liên hồi, Nhan Ca kinh ngạc nắm chặt ngọc ẩn kia, một đôi thủy mâu trong suốt, một giọt một giọt chảy xuống.....

Ở một góc sân tinh xảo hướng tây nam trang viên, diện tích không lớn, hoàn cảnh lại thanh u, có ao nhỏ hòn non bộ, bốn phía tràn đầy hoa mộc, tiểu kiều đình đài làm đẹp, hết sức lịch sự tao nhã.

Thay một thân y phục bụi đất, hắc y cấm bào Lạc Hình Thiên khoanh tay chậm rãi đi thông thả, ngẩng đầu, nhìn khoảng không chân trời, đôi mắt thâm thúy u ám, lộ ra rõ ràng lãnh tuấn góc cạnh, trên trán ứ đọng thanh sắc.

“Gia!”

Lúc này, Đồ Mục theo hoa viên chậm chậm tiến vào, sau khi đứng ổn định, bầm báo nói: “Chi tiết người nọ đã tra hỏi rõ ràng.”

Lạc Hình Thiên quay đầu, “Ân, như thế nào?”

“Đại nhân của hần là Công bộ thượng thư Thích Sùng.”

“Nguyên lai là hần.” Hần nháy mắt nhướng mày, gật gật đầu.

Nếu là Thích Sùng, Lạc Hình Thiên liền hiểu được, hần vì sao phải cướp đi Nhan Ca.

Thích Sùng nguyên là Công bộ hữu thị lang, cùng khi đó Công bộ tả thị lang Cảnh Ly Uyên, tham gia công trình tu kiến hoàng lăng của triều đình Trung Nguyên, về sau hoàng đế Trung Nguyên giáng tội cho Cảnh gia, tru cửu tộc Cảnh gia, Thích Sùng năm sau liền thăng chức trở thành Công bộ thượng thư.

Thích Sùng tìm kiếm Nhan Ca, có thể là vì việc hoàng lăng, Thích thượng thư kia thật đúng là quan cao vô tâm kham, lộc trọng cũng tự tham lam.

Lạc Hình Thiên lãnh bật cười, âm thầm thề, từ nay về sau, vô luận là ai, đều sẽ không có gì cơ hội đem Nhan Ca theo bên người hần mang đi, tiểu nương tử của hần, chịu khổ quá nhiều, có thể nào lại lặp lại nhiều cái vận mệnh như thế.

Lần đầu tiên gặp Nhan Ca, là trong Trác phủ ở Li Kinh.

Trác phủ, là phủ đệ ngoài cung của đại nội tổng quản Trác Đông Lai, trong phủ phú quý hoa lệ, khúc hạm điêu lan, đình đài hành lang tạ bạn hoa mộc sum suê, thập phần tinh xảo.

Khi đó, Ô Thác vương triều mang theo cống phẩm đặc biệt đến vì thái hậu Trung Nguyên chúc thọ, hần âm thầm đi theo sứ đoàn, gần nhất nhìn thử phong thổ Trung Nguyên, thứ hai xem xem vài cái vương công đại thần của Trung Nguyên.

Lúc ấy quyền khuynh nhất thế Trác Đông Lai cũng đãi yến hội, mời một số ít sứ giả, Ô Thác cũng được mời.

Hần giả trang một thân tùy tùng, theo Ô Thác sứ giả dự tiệc, tịch gian, một thân cung trang thái giám Trác Đông Lai, một đầu tóc bạc, lông mi trắng, môi đỏ mọng, bất nam bất nữ nhìn xem quý mị, làm hần nhìn không được chán ghét.

Vì thế hần thừa dịp Trác Đông Lai rời bàn, liền lén lút rời đi, một mình trong Trác phủ loạn đi, hần đi đến một gian phòng bày trí hoa lệ, lại tao nhã.

Gian phòng u tĩnh đến quỷ dị, đỉnh đồng nhiễm nhiễm bay lên làn khói nhẹ, rất xa, còn có một cỗ mùi thơm lạ lùng lại ngào ngạt, đập xông vào mũi.

Vô luận là thi họa nổi danh trên tường, hoặc là hơn hai mươi mấy đóa hoa tươi ngoài hành lang, vẫn là nhung lụa gấm vóc trên tháp thượng, đều so ra kém với khuôn mặt phong tình, thiếu niên bị mọi người xưng là “Thiên Lang”.

Nằm sấp trên giường nhỏ khắc hoa tím, tay chân đều bị dây thừng trói chặt, trong miệng cắn chặt một miếng đàn hương mộc, khuôn mặt tinh xảo không thể soi mói đồ đầy mồ hôi, mà trên lưng trần trụi, chính là mơ hồ chảy ra loang lổ nhiều điểm vết máu.

Hần từng vừa mới tiến vào Trác phủ, nhìn thấy qua phong lưu thiếu niên bên người Trác Đông Lai, lại than tiếc đại khái không biết người nào, sủng nộ bên ngoài là phong quang vô hạn, lại ngày ngày chịu phải cực hình gì.

Nín thở ngưng thần ẩn sau bức bình phong, hẩn nghe Trác Đông Lai cùng thiếu niên kia đối thoại.

“Thiên Lang..... Thiên Lang về sau đều nghe tổng quản đại nhân, chỉ cần đại nhân đừng đi động nàng.”

“Nga? Động ai? Tiểu Nhan Ca nhi?”

“Nàng còn nhỏ, hội..... Hội không chịu nổi.....”

“Cũng đúng, mấy ngày hôm trước hoa đào trong phủ nở hảo, chúng ta rất có hưng trí, vốn trên đầu vai của nàng thêu một chùm hoa đào, ai biết nha đầu kia rất sợ đau, mới đâm chút cánh hoa đào thôi, còn chưa thêu hảo, liền đau hôn mê bất tỉnh, nghe nói buổi tối còn không thể xuống giường, thật là mất hứng.”

“Cầu..... Cầu tổng quản đại nhân..... Tiểu Thiên nguyện ý thay nàng.”

“Dục, không nhìn ra, Thiên Lang của chúng ta vẫn là cái thiên hạ si tình, nha đầu kia bất quá là chủ tử cũ hồi nhỏ của người, người liền như vậy che chở nàng.”

“Đại nhân..... Đại nhân cũng không hy vọng Thiên Lang là cái người vong ân phụ nghĩa đi.”

“Ha ha..... Đáng tiếc đáng tiếc, tiểu Nhan Ca nhi nhưng là chúng ta nhìn trúng, hơn nữa người lại đi thế, bằng không chúng ta thật muốn ngoạn trò chơi ‘tiểu thư nghèo túng gả nô gia’...”

Trác Đông Lai kỳ quái nói nói, không bao lâu liền xoay người rời đi, đi ra yến tiệc phía trước.

Một lát sau, khi hẩn muốn rời đi, cửa len lén mở ra, đầu tiên là một đôi giày thêu nho nhỏ xuất hiện trong tầm mắt của hẩn, kế tiếp là một người bước vào.

Thiếu nữ mười lăm tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn tràn đầy ý sầu, đôi mi thanh tú loan hạ một cặp mắt thu thủy, như nước hồ trong vắt bình thường, làn môi mềm mại như cánh sen.

Một kiện hồng y, la quần thiển lam, nơ thắt gọn nơi eo nhỏ, thướt tha lả lướt, cả người so với hoa càng kiều, đẹp hơn.

Thuở nhỏ ở quan ngoại lớn lên, hẩn chưa từng gặp qua nữ tử như thế mỹ, nhất thời không khỏi nhìn xem ngây người.

Hẩn xem nàng đứng bên giường, cúi cổ trắng khê nắc, thanh âm như chim hoàng oanh dễ nghe, ôn nhu hỏi: “Người có đau hay không?”

“Ta không sao..... Tiểu thư..... Người không có việc gì liền hảo.” Thiếu niên kia thấy nàng, một đôi mắt trở nên rất sáng rất sáng, tựa hồ đau đớn cũng giảm bớt.

Nàng lắc đầu, nói: “Ta không phải cái gì tiểu thư.”

Thiếu niên cố chấp nói: “Ở trong lòng Tiểu Thiên, tiểu thư chính là tiểu thư.”

Nàng vẫn cứ cố chấp lắc lắc đầu, nước mắt một chuỗi chảy xuống.

“Đừng khóc, tiểu thư người yên tâm, một ngày nào đó, Tiểu Thiên nhất định sẽ mang người rời đi nơi này.”

Thiếu niên còn nói chưa xong, liền nghe hành lang bên ngoài vang lên tiếng gọi: “Phu nhân..... Phu nhân người ở đâu?”

“Các nàng lại ở tìm người, mau đi đi, tiểu thư, mọi chuyện cẩn thận.” Thiên Lang khẩn trương dặn dò.

Nghe thế lời nói, hẩn không tự chủ được giờ lên mi.

Phu nhân? Như vậy tuổi trẻ, đã làm vợ người, chính là trong nhà hoạn quan này, nàng sẽ là vợ người nào? Tầm mắt của hẩn vẫn còn dán trên người của nàng, đã thấy nàng rõ ràng lộ ra thần sắc quật cường, làm như tâm sinh chán ghét, gắt gao cần nộn môi, cũng không động cũng không nói một chữ.

“Ngàn vạn không cần chộc giận lão quái vật, cũng không cần thiếu suy nghĩ tìm chết hoặc bỏ trốn, biết không?” Thiếu niên thở dài một tiếng, khuyên giải nói: “Tiểu thư, cho dù người không sợ chết, nhưng là Sơ Nhụy tiểu thư trong cung làm sao bây giờ đâu? Tuy rằng Sơ Nhụy tiểu thư hiện tại ở trong cung hoàng hậu, tạm thời là an toàn, khả lão quái vật nếu là muốn hại nàng, cũng là dễ dàng, vì nàng, người cũng cần phải nhẫn xuống a.”

Nàng nghe xong, lại khóc càng thêm đau lòng.

“Tiểu thư, trong phủ này không có người nào tốt, cho nên chỉ có thể nhẫn nại, nhẫn nại nữa.” Thiếu niên nhìn qua thập phần lo lắng, không ngừng khuyên.

Nàng sinh sôi đem môi cắn ra một tia vết máu, mới bay nhanh lau đi nước mắt, nghe lời gật gật đầu, xoang mũi mang theo thanh âm khóc nức, nói: “Ta đã biết..... người nghỉ ngơi hảo, ta lại lên đến nhìn người.”

“Hảo.” Thiếu niên xem nàng, khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy đều là vui sướng.

Nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh kia, thẳng đến biến mất không thấy, hắn mới từ sau bình phong đi ra.

Thiếu niên vịn vịn không dự đoán được sau bình phong có người, ngẩn ra, kinh quát: “Người là người nào?”

“Ta là người nào không quan trọng.” Hắn nhàn nhạt nói: “Người cần trợ giúp?”

“Trợ giúp.....” Thiếu niên đề phòng nhìn hắn, “Có ý tứ gì?”

“Ta có thể trợ người cùng vị cô nương vừa rồi rồi đi nơi này, không cần lại chịu như vậy khổ.”

“Không cần!” Thiếu niên quả quyết cự tuyệt: “Nếu người không phải là người của lão quái vật Trác Đông Lai phái tới tưởng thử ta, chính là tưởng..... tưởng đánh chủ ý tiểu thư nhà ta!”

Đánh chủ ý?

Ách..... Hắn không khỏi ngạc nhiên, tiếp theo bật cười.

Trong mắt thiếu niên khấn trương cùng phòng bị, cùng với cổ chấp thủ hộ người yêu, rõ ràng nói cho hắn, không cần hắn nhúng tay.

“Người có thể hướng lão quái vật mật báo, nhưng là ta sẽ dẫn tiểu thư rời đi nơi này, một ngày nào đó, ta không cần bắt luận kẻ nào trợ giúp, người đi! Trên đời này không một người nào tốt, đừng cho là ta sẽ tin người!”

Thiếu niên này bị bao nhiêu khổ, mới có thể như vậy hận đời? Có phải hay không cùng lão quái vật Trác Đông Lai cùng nhau đã lâu, cho nên cũng dần dần trở nên bình thường đâu?

Hắn không có kiên trì, rất nhanh ly khai Trác phủ.

Hiện thời mỗi nghĩ đến điều này, nghĩ đến Nhan Ca ngày sau từng nhận đến cực khổ, tâm của hắn liền đau giống như bị xé rách, đau tận xương cốt, hô hấp đều nhanh muốn đình trệ.

Hắn hối hận, vì sao lúc trước không sớm một chút đưa nàng đi đâu?

11. Chương 10 - End

Vận mệnh an bài quá mức kì diệu, mặc dù là Lạc Hình Thiên cũng vô pháp đoán trước, năm năm sau, hắn thể nhưng lại gặp lại hai người kia của Trác phủ.

Một ngày kia, hắn mang theo hai gã tùy tùng hướng Đồng Châu đi tới, nửa đường lại lọt vào phục kích, lâm vào tình cảnh bị sát thủ liên tục truy sát, còn trúng phải kịch độc, hắn mấy lần vận công muốn đem độc bức ra bên ngoài cơ thể, sao biết độc khí công tâm, nháy mắt một ngụm máu đen theo hầu gian trào ra.

Hắn chống than thể nguy ngập, trần trọc đi đến Ba Khâu, cuối cùng ngã xuống bên nhà kế lò gạch tại sườn tây trấn Ba Khâu.

Chờ hắn mở mắt tỉnh lại, phát hiện chính mình đang nằm ở trên giường ấm áp, được người cẩn thận uly được, dùng khăn ấm áp lau miệng vết thương của hắn.

Đôi tay kia nhẹ nhàng mềm mại linh hoạt, mang theo phát ra từ đáy lòng lo lắng cùng thương tiếc, hắn nghĩ ông trời đối với hắn coi như không tệ, làm cho hắn gặp được một cái nữ tử tâm địa thiện lương.

Đội miệng vết thương trên người được băng bó xong, nàng kia quay đầu lại, dưới ánh nến, một khuôn mặt tuyết trắng ánh vào mi mắt của hắn.

Vẫn như cũ là thon dài loan mi, trong vắt thủy mâu, mềm mại môi nhĩ giống như hoa sen đang nở, trước mặt quang cảnh, uể ở trong mộng, hấn không khỏi nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm nàng, hướng đến lãnh ngạnh trong lòng nhất thời lung tung.

Nàng tựa hồ bị ánh mắt hấn dọa, không nhịn được lui rút về phía sau, con ngươi thật to mang theo tia kinh ngạc, tựa hồ không dự đoán được một người mệnh nguy ở sớm tối lại có ánh mắt như thế, ngượng ngùng nhiễm ửng hồng hai bên tai, lại chậm rãi lan tràn đến tuyết gáy, cuối cùng biến mất dưới cổ áo.

“Cứu hấn làm cái gì..... Người..... Chiều cổ được sao?”

Bên cạnh giường truyền đến thanh âm dứt quãng, mang theo ho khan, hấn mới giật mình kinh ngạc phát hiện, nguyên lai nằm trong phòng này, tính mạng nguy tại sớm tối, không chỉ hấn một cái.

“Không có gì đáng ngại, ngươi yên tâm, ta có thể.” Nàng ra tiếng cam đoan, thanh âm cùng trong trí nhớ của hấn giống nhau, dễ nghe đến cực điểm.

Ở quyết tâm của nàng, hấn tại trong phòng nho nhỏ kia nằm xuống.

Về sau, thiếu niên xinh đẹp năm đó bị gọi là “Thiên Lang”, hiện thời bệnh tình nguy ngập, gầy đến không thành hình người – Yến Tiểu Thiên, dần dần tiếp nhận tồn tại của hấn.

Mỗi khi nàng xuất môn hoặc lo trong lo ngoài, trong phòng sẽ còn lại hai người bọn họ, có một ngày, bọn họ bắt đầu nói chuyện với nhau.

Kỳ thực càng nhiều thời điểm là Yến Tiểu Thiên ở một mình nói, nói liên miên cần nhằn đối hấn nói rất nhiều chuyện tình, trong câu chuyện nhân vật chính đều kêu Nhan Ca, trong câu chuyện mỗi một chữ, đều cùng nàng có liên quan, vì thế hấn đã biết thân thể của nàng, vận mệnh của nàng nhấp nhô suy huyền.

Lại về sau, khi nam nhân kêu Yến Tiểu Thiên tắt thở, nàng bi thương quá độ nhưng tìm chết gặp trở ngại, mặc dù chết không thành, sau khi tỉnh lại, triệt để quên Yến Tiểu Thiên.

Hấn không biết này có tính hay không may mắn, nhưng hấn thuận lý thành chương thành tướng công của nàng.

Nghe nàng ngọt ngào gọi chính mình “Tướng công”, vì chính mình bận đông bận tây, quan tâm đầy đủ, hấn phát từ nội tâm mà vui sướng.

Đại khái nhân duyên chính là “Để tâm tìm không thấy, có khi hiện ra trước mắt.”, gặp nàng, là ngoài ý muốn trong cuộc đời của hấn.

Ở trong cuộc sống hai mươi bảy năm qua của hấn, chưa bao giờ nghĩ tới thế gian này sẽ có một nữ tử có thể làm chính mình để ý cùng đau lòng không dứt như thế, còn làm hấn nhiều khi mất mát cùng ghen tị.

Đúng vậy, hấn ghen tị, ghen tị người tên Yến Tiểu Thiên.

Nước mắt của nàng, day dứt của nàng, có phải hay không đều là vì Yến Tiểu Thiên đâu?

Đại khái cũng không phải điều trọng yếu, bởi vì vô luận dùng phương thức nào, loại thân phận nào, hấn đều muốn cam tâm tình nguyện thủ hộ nàng.

Đúng vậy, cùng nàng, bảo hộ nàng là hấn, hấn hội thương nàng, yêu nàng, luyện tiếc nàng, năm tháng trong tương lai, sẽ không làm cho nàng có nửa điểm chịu khổ.

Đại mạc mùa đông, tịch mịch mà rét lạnh.

Nơi nơi đều là hoang vắng, ngẫu nhiên có tuyết trắng bay tán loạn, thời điểm dày đặc, xa xa sơn thủy như ảo ảnh, mây tại trên núi như bất động.

Trong chủ phòng của trang viên Lạc gia, an tĩnh như bình thường, chậu than cháy thực vượng, ấm dào dạt, một chậu mai vàng hiem thấy, tản ra sâu kín thơm ngát.

Trong rèm che, mang thai đã hơn năm tháng Nhan Ca đang ngồi trước bàn tròn, vùi đầu thuê châm tuyền..

Trên bàn một đồng đồ nữ công, kéo, thước trúc, sắc bố, gấm thêu, còn có một bộ quần áo trẻ con vừa mới hoàn thành.

Nàng cũng không chuyên tâm, khi thì hội dừng lại, nhìn chăm chăm quần áo đang thêu, ngẩn người; Khi thì lại ngẩn đầu tâm phiền ý loạn, nhẹ nhàng mà ngóng tin tức.

Lạc Hình Thiên đã mấy ngày đều không có lộ diện.

Hai tháng trước, hần về tới kinh đô Ô Thác, mà nàng thì bị lưu lại nơi này.

“Người ngoài đều nói Lạc gia ở Ô Thác thế lực lớn như trời, lại không biết Ô Thác vương thất kỳ thực là nhờ vào Lạc gia, mới có thể bảo đảm vương quyền chính mình, bằng không hoạ quan, họ ngoại nhiều như vậy, ai không đối với vương vị như hổ rình mồi?”

“Thái tử tuổi trẻ, bị Tác vương xúi giục, tìm tới Lạc gia phiền toái, tổ mẫu thái tử Vương thái hậu cũng không phải là cái lão hồ đồ, nếu không sẽ không phẩy đi thái tử, xử tử Tác vương, chính là muốn Lạc gia giúp Ô Thác chống đỡ ba mươi vạn đại quân ở Đồng Châu.”

Bạch Tú Cô nói cho nàng, Ô Thác vương thất bên trong nội bộ rối loạn, hần là vì an toàn của nàng mới đưa nàng lưu tại đất phong, mà không phải cùng hần cùng nhau hồi kinh đô.

Trong cuộc sống không có hần, nàng như là đã trải qua một đoạn thời gian thật dài, thật dài, về trí nhớ, ở thời điểm mùa đông sắp trôi qua, làm nàng theo trong mộng tỉnh lại, rốt cục có thể lại thấy ánh mặt trời. Nàng dần dần nhớ lại mọi chuyện đã qua. Nhà, cha mẹ, tỷ muội, thân nhân. Vui vẻ, thống khổ, thù hận, sợ hãi.

Cuộc sống thăng trầm, hảo cùng hư, sinh hoặc tử.

Nàng nhớ tới cảnh tượng cùng đại tỷ, tiểu muội ở trong cung làm tì, nhớ tới trước khi gặp nạn, đại tỷ ở bên tai nàng cùng tiểu muội phản phức dằn dò về bí mật Cảnh gia.

Nàng nhớ tới sau đêm đó, làm nàng tỉnh lại, thấy một thiếu niên quen thuộc như từng gặp mặt, vẻ mặt kinh hãi nhìn nàng, nàng đương nhiên cũng nhớ tới người kia cực kỳ đáng sợ, Trác công công.

Ở Bạch Tú Cô trợ giúp, cùng với hai tấm gương lớn, nàng nhìn thấy hình xăm sau lưng của chính mình, run run vươn tay mềm, lần nữa vuốt ve chỗ da thịt kia, dường như đã có rất lâu.

Đau! Đau quá! Nàng khi đó lớn tiếng khóc kêu, đau đến chết đi sống lại, kia thật giận, Trác Đông Lai lại ở bên cạnh nhe răng cười to.

“Tiểu thư, Tiểu Thiên nhất định sẽ cứu ngươi rời đi nơi này, chúng ta muốn nhần nại, nhất định phải sống sót.” Đây là Tiểu Thiên nói với nàng, hần cũng thực hiện lời hứa chính mình.

Trác Đông Lai đã chết, hần mang nàng ly khai Li Kinh, ly khai nơi tràn ngập thống khổ, tàn khốc cùng xấu xí, nhưng là nàng biết Tiểu Thiên cũng sắp chết, vì dẫn dụ Trác Đông Lai uống rượu độc, hần không tiếc lấy thân mạo hiểm.

Đang lẩn trốn trên xe ngựa, hần nói cho nàng, đời này hần muốn làm nhất là hai sự kiện, thứ nhất là giết tên họ Trác, một sự kiện khác chính là cưới nàng làm vợ.

Nàng không chút do dự đáp ứng rồi, thành vợ hữu danh vô thực của hần, về sau, Tiểu Thiên đã chết, nàng bởi vì tự sát không thành mà mất ức, sau khi tỉnh lại nàng đem Lạc Hình Thiên trở thành trợ thủ chính mình..... hình ảnh nhớ lại cứ như nước song vỡ đê mà trào ra, từng trải qua, gặp được đều hiện rõ trong đầu nàng, làm Nhan Ca đau không thể đè nén.

“Phu nhân? Phu nhân?” Bên tai nghe được Bạch Tú Cô lo lắng gọi nàng, nàng bỗng nhiên ngẩn đầu, hai mắt mê mang nhìn trong gương đồng, mới biết được nước mắt đã che kín gò má.

“Ta không sao, Bạch cô cô, ngươi đừng lo lắng.”

Nàng nói dối, kỳ thực nàng muốn tìm một bờ vai hữu lực dựa vào, làm cho chính mình có thể lớn tiếng khóc một hồi, nhưng là người kia, lại không tới.

“Phu nhân, ngài ngàn vạn lần phải cẩn thận thân mình, mới hơn bốn tháng nhiều, bụng như thế đại, bà đỡ xem qua nói phỏng chừng là song thai, ngài nhất định phải ăn được ngủ ngon, khả ngàn vạn không thể có nửa điểm sơ xuất.”

Quả thực đem nàng trở thành trẻ sơ sinh bàn chăm sóc, Bạch Tú Cô đưa lên canh bổ, một lát càng không ngừng dặn dò.

“Bạch cô cô, ta cũng không phải heo con, chỗ nào ăn được nhiều như vậy?” Nàng sợ phụ nhân phúc hậu này lo lắng, không tránh được cười gượng.

“Không ăn hết cũng phải ăn, một người ăn, ba người bổ.” Bạch Tú Cô đem cháo tổ yến bày ra đây, cười nói: “Phu nhân, hôm kia buổi tối Đồ Mục thừa dịp ban đêm lại đây, nói là gia nói rõ mang lễ vật đến cho phu nhân, ta nghe hẳn nói chuyện tình bên kia dường như đã xử lý ổn thỏa, cùng hoàng đế Trung Nguyên cũng đạt thành hiệp định, quân đội Đồng Châu là không đánh tới.”

“Thật vậy chăng? Kia thật tốt quá! Không đánh giặc, dân chúng mới có ngày lành qua đâu.” Nhan Ca nghe xong trong lòng vui mừng, đôi mi thanh tú nhíu lại cũng dần ra.

“Đúng vậy! Dân chúng đều mong ngày thái bình, ai muốn đánh giặc?” Bạch Tú Cô gật gật đầu, lại nói: “Phu nhân, ta nhất đồng đồ vật mang đến, từ đồ dung đến ngoạn ý đều là rất dụng tâm: Trong lòng đã nghĩ, gia rõ ràng chính là ở thảo phu nhân niềm vui, rõ ràng vương bạn nơi này, người thế nào chính là không đến đâu?”

Nhan Ca không nói, cúi đầu, yên lặng uống cháo tổ yến trong bát.

“Hôm nay tiểu tử Lặc Hải kia muốn xuất môn làm việc đi ngang qua nơi này, bị ta bắt lại, hỏi mãi, tiểu tử kia còn không chịu nói, về sau bị ta vụn lỗ tai, mới âm thầm nói với ta, gia bị bệnh.”

Bị bệnh! Nhan Ca bỗng nhiên ngẩn đầu.

“Gia bị bệnh mấy ngày, Lặc Hải nói nghe nhóm thái y sau lưng nghị luận, gia lần trước bị thương quá nặng, lại trúng độc, vốn không có chữa khỏi, gần nhất lại bận rộn nhiều việc, làm lụng quá mức vất vả nên mới ngã bệnh.”

Hắn bị bệnh.....

“Gia thì lại, cho dù bị bệnh cũng không chiếu cố thân mình, nhìn đến chén thuốc liền nổi giận, một chút cũng không phối hợp nhóm thái y, đúng rồi, gia còn cố ý bảo bọn hạ nhân không được để lộ việc gia bị bệnh, ta đoán là sợ phụ nhân nghe xong sẽ lo lắng..... Ai, gia thật là, lúc trước mỗi đêm đều thừa dịp phu nhân đang ngủ mới tiến vào nhìn một cái, liền phi ngựa suốt đêm về kinh đô, cái này không phải là làm lụng vất vả thì là cái gì?”

Hắn mỗi đêm đều sẽ đến?

Khó trách, làm nàng lâm vào giấc mộng, tổng cảm giác dường như có một đôi tay to nhẹ nhàng vỗ nàng, an ủi nàng, sau đó đem nàng ôm tiến trong lòng ấm áp, ướm át hôn như khinh trác, dừng ở cái trán của nàng, bên má của nàng.

Nguyên lai thật là hắn, lén lút đến, lén lút rời đi, không cho nàng phát hiện.

Nhan Ca trong lòng nảy lên một cỗ đau đớn, chua xót nảy lên ánh mắt, sương mù bắt đầu ngưng tụ, nàng nhẹ nhàng mà hô: “Bạch cô cô.”

“Phu nhân?”

“Mang ta đi tìm hắn.” Nàng muốn đi tìm hắn, nàng không thể lại lừa gạt chính mình. Đối với Tiểu Thiên, cuộc đời mình cũng không khả năng quên; Mà hắn, chính mình rất cuộc cũng không muốn cùng hắn tách ra.

Kinh sư Ô Thác tuy rằng tại quan ngoại, nhiều núi địa thế hiểm trở, nhưng cũng là nơi náo nhiệt hiếm thấy.

Nơi này môn lâu cao ngất, xếp thành từng dãy, chung quanh nước chảy thông lưu, nam bắc núi cao tương đối, trong thành lục phổ tam thị, vạn hộ ngàn gia, thập phần phồn hoa, không thua gì thành trì nổi tiếng ở Trung Nguyên.

Lạc phủ nằm tại một ngõ lớn tại thành Tây, cùng trang viên Lạc gia so sánh với, gian phủ đệ vừa không tinh tế công phu, cũng không tinh mỹ đẹp như tranh, mà là khắp nơi lộ ra đơn giản, mỗi một gian cao lớn ốc trạch, san sát nối tiếp nhau, cửa son tường cao, thật là khí phái.

Nhan Ca theo trên xe ngựa đi xuống, khoác áo lông chồn bạc, ở Bạch Tú Cô nâng đỡ, đi theo đại quân gia Lạc Sơn đi đến tẩm viện của hắn.

Dọc theo đường đi, nhóm hạ nhân thấy nàng liền ào ào hành lễ, cũng nhanh chóng nhường đường cho nàng thông hành, vừa mới đi đến cửa thư phòng, Nhan Ca liền nghe thấy vài tiếng dồn dập ho khan..... Hắn quả nhiên bệnh cũng không nhẹ.

Trong ngoài thư phòng cực kì yên tĩnh, phòng trong đông bình tây kính, văn phòng tứ bảo, còn có rèm che đỏ sẫm, dây kết màu vàng, khí độ hoa mỹ lại không mất lịch sự tao nhã.

Trước thư án tử bào trường sắc Lạc Hình Thiên, đang chuyên chú xem công văn, ngẫu nhiên tay tạo thành quyền để ngay miệng ho khan vài tiếng.

Đứng ở cửa Nhan Ca, nhìn hắn có chút tiều tụy, tuyệt không còn bộ dạng nhu hòa tuyệt mỹ nữa.

Hắn là một nam tử than thể cường tráng, ai có thể nghĩ đến, người giàu ý chí kiên cường như hắn, đối với nàng trước nay cũng đều là săn sóc, chân thành tha thiết, yêu thương, ôn nhu..... nhớ lại từng chút khiến nàng không tự giác hốc mắt đỏ lên.

Đang bận rộn làm việc nam nhân bỗng nghe tiếng động, ngẩng đầu, liếc mắt một cái nhìn đến cửa đóng kín lộ ra áo choàng long cừu.

“Ai ở bên ngoài?” Hắn trầm giọng hỏi, vẫn chưa phát hỏa.

Ngoài thư phòng luôn luôn có thị vệ gác, không cho phép người ngoài tiếp cận, nói vậy nhất định là người trong phủ, mới có thể được phép tới gần.

“Là ta.” Tiếng nói mềm mại nhược nhược truyền đến, làm gương mặt lạnh kia lập tức trở nên nhu hòa.

Thời gian coi như lặng im bình thường, có như vậy một lát, trái tim cũng dường như đình chỉ nhảy lên, Lạc Hình Thiên cho rằng chính mình đang nằm mơ.

Lúc này, chính trực buổi trưa, bầu trời trong vắt, ánh mặt trời ấm áp, nàng tiểu sinh sinh đứng ở nơi đó, một thân tuyết trắng áo choàng, váy dài thủy sắc, mơ hồ có thể thấy được trên chân một đôi tinh xảo hài phượng, có vẻ nàng đã kiều diễm lại thanh nhã, mái tóc mềm mại như mây sơ thành kế, cầm một chi ngọc bích sai cực đơn giản, ngoài phòng bóng cây cành lá chông chênh chiếu rọi bụng đang mang thân dưng của nàng, làm nàng càng thêm xinh đẹp mảnh mai.

“Người đã đến rồi.” Tươi cười nhiễm lên tuấn nhan, Lạc Hình Thiên một cái chớp mắt cũng không chớp, nhìn chăm chú vào nàng đang đứng ở trước cửa, giống như là đợi nàng cả một đời.

“Ta đến đây.” Nàng nhẹ giọng nói.

Nước mắt cấp tốc nẩy lên hốc mắt, Nhan Ca chưa bao giờ biết, đứng trước mặt hắn, chính mình như thế thích khóc.

Bị nước mắt của nàng tuôn rơi mà bình tĩnh, Lạc Hình Thiên đứng dậy nhanh hướng nàng đi đến, gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực cường tráng của mình, nhẹ hôn lên mi tâm của nàng.

Nàng rúc vào trong vòng tay của hắn, hai tay nhỏ bé nắm lấy cánh tay của hắn lại hơi phát run, cuối cùng rốt cục không chịu nổi nỗi khổ tương tư hai tay níu chặt vạt áo của hắn mà oa oa khóc.

“Thật là người sao? Ta còn cho rằng..... Cho rằng.....” Cái trán để trên đỉnh đầu của nàng, đắm chìm trong muôn vằn kinh hỉ, quả thực không nói ra lời.

Hắn cho rằng nàng sẽ không đến, cho rằng chính mình phải đợi nàng thêm nhiều đoạn thời gian nữa.

Đem nàng hoài thai ở lại trang viên, hẩn như thế nào yên tâm? Vì thế mỗi đêm sau khi xử lý xong công vụ, hẩn tổng hội giục ngựa chạy như điên đến đất phong, xem xem nàng, thân ái nàng, trước khi bình minh đến lại giục ngựa trở về.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đang ngủ luôn bất an, làm như bị cái ác mộng quấy nhiễu, càng không ngừng nói lời vô nghĩa, làm cho trong lòng hẩn thật sự là không dễ chịu, thẳng đến trong mộng kia, nàng kêu một tiếng “Tiểu Thiên”, làm hẩn chạy trời chết, nản lòng thoái chí sau khi trở lại kinh đô liền ngã bệnh.

Nhưng là hiện tại nàng đến đây! Mang theo đứa nhỏ trong bụng đến đây, không cần nàng nói cái gì nữa, tâm ý của nàng, hẩn cũng hiểu được.

Ngoài cửa sổ chim chóc cùng côn trùng kêu vang, gió thổi nhẹ nhẹ, một đôi hữu tình nhân gần bó âu yếm, đứng ở ngoài phòng, nhất chúng tôi tứ nhìn nhau cười, ai cũng không đành lòng đi quấy rầy.

Mang thai 10 tháng, Nhan Ca thuận lợi hạ sinh một đôi song sinh tử, Lạc Hình Thiên vì bọn họ lấy tên vì Lạc Chấn Phong, Lạc Chấn Hà.

Sau khi nàng sinh sản một tháng, trong phủ đến hai người khách quý theo Li Kinh bên đường xa mà đến, nữ tử trẻ tuổi kia xinh đẹp như hoa, đang nhìn đến nàng không nhận được nước mắt rơi như mưa, nhào vào nàng trong lòng, cùng nàng ôm nhau khóc rống.

“Nhụy nhi..... Nhụy nhi?”

“Là ta, tỷ tỷ.....”

Sơ Nhụy, muội muội duy nhất của nàng, hiển nhiên qua rất khá, cùng trượng phu anh tuấn của nàng tiến đến, khi nhìn thấy thê tử, đáy mắt đều là tình yêu.

Gia yến nhạc đàn, tỷ muội dưới bàn đu dây, kể lại nhất tự sự tình, những ngày đã trải qua...

Ở biết được huyết hải thâm cừu của gia tộc được báo, nàng tưởng chính mình không còn có gì tiếc nuối.

.....

Ở Ô Thác, rất ít nhân có vinh hạnh nhìn thấy vị kia Lạc gia chủ mẫu, nhưng là mỗi người gặp qua dung nhan của nàng, đều cảm thán, quả là một mỹ nhân.

Thân thể của nàng thập phần thuần khiết, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không hề điểm son phấn, làn da tuyết trắng, xương cốt ónh nhuận, càng có vẻ hảo điểm, anh phần, làm thời điểm nàng cười, dường như khắp núi hoa tươi chính chậm rãi nở rộ.

Mái tóc đen thùi ónh thành kế tóc phụ nhân, trâm cài chỉ đọc một chi đá quý, vài sợi tóc thật dài rủ tới mày liễu, thêm vài phần ôn nhu, quần áo thủy sắc, trừ này đó ra, toàn thân cao thấp liền không lại dư thừa trang sức giả dạng.

Cho dù thành thân đã có bảy năm, Lạc Hình Thiên phát hiện chính mình một ngày so với một ngày càng yêu thê tử của chính mình, chỉ cần nhìn đến nàng, một giây trước còn giận dữ, cũng sẽ bị dời đi tầm mắt.

Tựa như như bây giờ.

“Tướng công, người không cần tức giận.” Nhan Ca lời kéo tay trượng phu, nhỏ giọng thay nhóm con cầu tình.

Mới vừa rồi, xuất môn mấy ngày Lạc Hình Thiên vừa bước vào trong phủ, chợt nghe nói chuyện tốt của hai đứa con của mình.

Thừa dịp lão tiên sinh dạy học ngủ gà ngủ gật, bọn họ nhưng lại dùng mực nước đem lão tiên sinh vẽ thành mặt miêu, này còn chưa có xong, lại đem râu dài của lão tiên sinh biến thành bím thắt, này không, lão tiên sinh thở phì phì cả ngày cũng chưa nói hoàn.

Nhóm hài tử Lạc gia không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ lão tử của bọn họ, vừa nghe nói Lạc đại đương gia vào lúc hoàng hôn sẽ về, chạy nhanh đi quỳ gối trước mặt mẫu thân, vô cùng thành khẩn thừa nhận sai lầm chính mình, trước khi Lạc Hình Thiên tiến về một khắc, ở mẫu thân dẫn dắt hướng lão tiên sinh nói xin lỗi.

“Tướng công, bọn họ lại không dám, liền cho bọn hấn một lần cơ hội sửa đổi đi?” Ôn nhu mẫu thân còn tại thay bọn họ cầu tình, Lạc Chấn Phong cùng Lạc Chấn Hà tắc ngoan ngoãn quỳ xuống, quỳ đoan đoan chính chính, hai khuôn mặt nhỏ nhắn giống nhau như đúc, xem giống hai con mèo hoa nhỏ.

Dùng qua bữa tối, uống qua trà thê tử bưng đến, tiêu khí Lạc Hình Thiên bắt đầu phân phát lễ vật, “Ta mang về lễ vật các người không có phần, mặt khác mỗi người đi chếp một trăm lần Tam Tự Kinh.”

“Tuân mệnh, phụ thân.” Hai cái tiểu tử kia lĩnh mệnh, quy củ hướng phụ mẫu cáo lui, liền bồng chốc bật dậy, nhanh như chớp hướng ra ngoài chạy.

“Chậm một chút, coi chừng ngã.” Nhan Ca lo lắng, đang muốn cùng đi ra ngoài, lại bị một đôi cánh tay hữu lực vòng qua eo nhỏ.

“Đi chỗ nào?” Nam nhân tiếng nói trầm thấp cực nóng ở bên tai truyền đến.

“Ta đi xem xem bọn hấn.” Bị hấn gắt gao ôm trong lòng ngực rộng lớn, Nhan Ca kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn, tiếp theo, liền bị xoay khuôn mặt nhỏ nhắn lại, áp chế môi nóng rực, chặt chẽ hấp trụ môi anh đào ngọt ngào, đem miệng nhỏ nhắn mềm mại như cánh hoa nuốt điệu.

“Ngô.....” Nàng như bị mê hoặc không nhúc nhích, ngã vào trong lòng hấn, nhu thuận đáp lại hấn hôn.

Lưỡi dài vói vào trong, không ngừng quần lấy lưỡi mềm nhuyễn kia, ngọt ngào hôn, giáo người thật lâu không thể hoàn hôn, thẳng đến Nhan Ca toàn thân hư nhuyễn, đầu gối như nhũn ra đến cơ hồ đứng không vững, hấn mới buông ra nàng, nâng lên thắt lưng và mông của nàng, đem nàng ôm đến trên giường.

Hấn trêu mếu điểm cánh môi bị hôn đỏ bừng của nàng, bá đạo nói: “Người hiện tại nên xem là ta.”

Nhan Ca đỏ mặt, hàm răng khê cắn, mắt đẹp tràn ngập nhu tình nhìn hấn.

Vài ngày không gặp, hấn liền không có lúc nào là không nhớ tới nàng, muốn nàng.

Nén đỏ lay động, quần áo cũng đều rút đi, trong nội trướng, hai cụ thân thể trần trụi dây dưa, gắt gao chạm vào nhau không có một khoảng cách.

Hấn cúi đầu, ở thân thể xinh đẹp của nàng gây xích mích, trần trọc lưu luyến.

“Ấn..... Tướng công.....” Nàng mềm yếu kiêuêu, tay nhỏ bé trắng nõn cũng kìm lòng không đậu xoa loạn trên ngực của hấn, sờ soạng thắt lưng, chọc nam nhân càng thêm gặm nhẹ.

“Tướng ta sao?” Hấn thấp giọng hỏi, đầu lưỡi liếm qua tuyết phu no đủ, đem nhũ tiêm rất kiều hằm trong miệng, duyên nó càng thêm đỏ tươi đứng thẳng, phun ra rồi lại đi duyên một kiêu nhũ khác.

“Tướng.....” Nàng nhu thuận trả lời, làm nam nhân vừa lòng đến cực điểm.

Bàn tay to tách ra hai điều tinh tế đùi đẹp, tuần nhan vừa liền vùi vào non mềm ấy hút một ngụm, liền cảm thấy một mảnh tuyết trắng ngọt ngào, khả thiên hạ hiển nhiên đã động tình.

“A..... A.....” Nàng đã không có chút khí lực nào, cả người mềm yếu, tiếc rằng hai chân bị đặt tại bên hông của hấn, không thể động dậy.

Hấn một chút một chút liếm duyệt mật nước của nàng, thẳng đến nàng “Nha” một tiếng, đặt tại cực lạc cao phong, hấn mới làm cho chính mình chậm rãi tiến vào thân mình phần nộn chi hoạt của nàng.

Bàn tay to phủ da thịt đầm đìa hương nước của nàng, xem nàng bị chính mình đâm cho sợ run, ngâm nga, dưới thân ở chính mình má phần đỏ ửng, đôi mắt đẹp mê ly, đỏ mồm hôi đầm đìa, có loại phong tình không nói hết.

“Nhan Ca, nương tử bảo bối của ta, biết ta có nhiều yêu người sao?” Hấn kể ra triền miên yêu ngữ, đi vào càng sâu, một cái so với một cái càng hung mãnh, hai cánh tay của tiểu nữ nhân cũng bị hấn một tay đặt ở trên đỉnh đầu, một tay kia nắm chặt eo nhỏ yếu điệu, trắng kiện nam căn không được xâm chiếm ngọt ngào hoa huyệt.

Theo từng đợt đụng chạm, thân thể mềm mại dưới thân đột nhiên chấn động, nàng phát ra một tiếng nức nở “A”, không chịu nổi ưm thẳng kêu: “Tướng công..... Tướng công..... Ta cũng yêu người.....”

Nàng thổ lộ làm đầu quả tim của hắn nóng lên, lưng run lên, rấn chắc thắt lưng cùng mộng càng phát sử lực, một chút một chút đi đến tận cùng hoa tâm, cùng nữ tử mất hồn rên rỉ, cực mỹ mất hồn, thỏa mãn gằm nhẹ ra tiếng.

Một đêm này, phòng ngủ chủ ốc xuân tình dập dờn, kiều diễm khôn cùng, ngẫu có nói nhỏ khinh suyễn, đút quãng làm cho người ta mặt đỏ tim đập tràn ra song cửa sổ.....

Thẳng đến ánh nến đã tàn, màn cửa sổ bằng lụa mỏng lộ ra ánh rạng đông, trong phòng thở dốc cùng rên rỉ mới dần dần ngừng lại, Nhan Ca đóng chặt mắt đẹp, nằm sắp ngủ ở trong lòng Lạc Hình Thiên, người mặc dù đã mệt mỏi cực, cái miệng nhỏ nhắn lại vẫn nói, không quên nhắc nhở. “Tướng công, người đừng sinh khí Hà nhi cùng Phong nhi được không, bọn họ đã biết lỗi rồi.”

“Tướng công, ta nhớ muội muội của ta, người dẫn ta đi xem bọn họ được không?”

“Tướng công, ta làm cho người đôi hài mới, người nhớ thử xem xem vừa hay không vừa chân.”

Nàng mỗi nói một câu, Lạc Hình Thiên liền đáp ứng một tiếng, triền miên hôn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, đầu ngón tay nhẹ vuốt về tóc dài mềm mại của nàng, khóe mắt, khóe miệng tràn đầy nhu tình ý cười.

Đây là tiểu nương tử của hắn, vô luận hắn là vô danh tiểu tốt ở Ba Khâu nghèo túng chạy nạn, hấp hối, vẫn là Ô Thác Lạc gia đương gia, nàng chỉ xem hắn là trượng phu chính mình, hầu chồng dạy con, mỗi một việc trong nhà tuyệt không mượn tay người khác làm giúp, muốn đem lòng tràn đầy tình yêu tỉ mỉ biểu lộ trên từng cử chỉ hành động của nàng.

Người người đều nói Lạc Hình Thiên hắn là “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”, ái thê ái đến như trân như bảo.

Bọn họ sai lầm rồi. Lúc hắn lại gặp được nàng, căn bản không nghĩ lỡ mất nàng.

Như trân như bảo tính cái gì? Ở trong lòng hắn, tiểu thê tử của hắn là trân bảo chân chính.

Hắn may mắn trong biển người mờ mịt có thể một lần nữa gặp nàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hung-kho-qua-ai-my-nhan>